

МОЛОДЬ І МОРАЛЬНІСТЬ

Недоброзичливість

ЦІННІСТЬ ДРУЖБИ

Любов є природною людською почуттям. Саме з цієї причини ми бачимо, що кожна людина тягнеться якоїсь внутрішньої силою до інших представників свого роду. Таким чином, ця інстинктивна потреба повинна бути задоволена і кожен повинен встановити братські відносини з певним числом індивідумів або груп людей, щоб виграти в соціальному плані від цих відносин.

Любов є основою безпеки і комфорту. Це найбільш приємна духовна потреба, яка розвивається з часом. У цьому світі немає нічого більш цінного, ніж любов.

Біль і страждання від втрати коханого найбільш важкі для людини; душі потребують інших душ як в притулок, або ми станемо іграшкою в руках тривоги і занепокоєння, стаючи, таким чином, жертвами пригніченості нашого власного світу. Один дослідник в зв'язку з цим говорить: "Секрет щастя полягає в тому, щоб підтримувати братерські відносини з нашим світом замість того, щоб створювати хаос. Ті, які не можуть любити собі подібних, не можуть і жити бестревожно і безпечним життям".

Узи, які зв'язують між собою різні елементи суспільства, засновані на справжніх почуттях і дійсній любові. Гармонія, існуюча між двома душами, - ось що робить їх єдністю в світі любові і злагоди. Це звідси виникає основа вічного щастя. Але для досягнення такого щастя людина повинна залишити відмінності в стороні і прагнути до компромісу з іншими з тих питань, які вони по праву відкидають.

Найцінніші дружби - це ті, які ґрунтуються не на особистих інтересах, а на почутті братства і здатні задовольнити людську душу, яка потребує любові і комфорту. Людина, що представляється вірним другом, не повинен допускати нічого, що може похитнути його почуття по відношенню до одного, він повинен намагатися усунути біди і болі, які турбують серце одного, і показати йому сади надій і спокою. Ті, хто вимагають любові інших, повинні мати здатність дати їм ці надії і спокій, щоб жити в їх сіни. Відповідно до одного вченому, "наші життя подібні гористій місцевості: коли хто-небудь видає звук, він чує відлуння, повертається до нього; ті, чий серця сповнені любов'ю до інших, отримують від них те саме. Правда, що наша матеріальна життя влаштоване на обміні . Ми не хочемо сказати, що духовне життя будується на тій же основі, але як можливо очікувати відданості від інших, не будучи вірним їм? І як може хто-небудь вимагати любові від інших, не люблячи їх першим? "

Взаємодія з іншими може бути дуже небезпечним, якщо воно не ґрунтується на любові і чесності по обидва боки.

Якщо кошмар лицемірства охопить серця і життя людей, якщо лестоці підмінить чесність і дружбу, гармонія і симпатія будуть ослаблені і дух співробітництва буде вигнаний з товариства.

Безсумнівно, багато хто з нас зустрічалися в суспільстві з такими, в чийх серцях немає дійсної любові або почуттів і хто приховує свою реальну сутність під маскою любові. Але зазвичай ми в змозі проникнути за цей покрив в їх сутність і справжні почуття, і в результаті наші відносини з ними завершуються знищенням їх масок.

Дійсно, одна з умов щастя і ефективний спосіб духовного розвитку полягає в істинній дружбі з праведними людьми. Це є наслідок того, що особисті помисли розвиваються в сіни подібних відносин, де їх дух підноситься до рівня благочестя і чудових якостей. Тому необхідно ретельно вивчити людей, які обирають в друзі. Непрощenna помилка заводити дружбу з будь-яким, чия чесність і чистота не перевірені, оскільки людина була створена сприймає якості інших через взаємодію з ними. Негативні взаємини є загрозою щастя людства.

Недоброзичливі люди обділені

Ті, хто взаємодіють з ними, забули б свої нещастя, знайшовши почуття спокою. Вони також демонструють свою впевненість, незважаючи на всі хвилювання, які у них можуть бути, збільшуючи тим самим свої шанси на успіх і перемогу.

Хорошу поведінку є важливим елементом забезпечення успіху для багатьох індивідуумів. Необхідно сказати, що успіх комерційних установ прямо пов'язаний з доброю поведінкою їхніх працівників. Менеджер компанії, що має хороші манери, зазвичай активний і зав'язує безліч вкрай необхідних йому зв'язків. Люди не можуть миритися з грубіянами незалежно від положення останніх. Особисте враження може розкрити причини схильності одних людей до інших.

Один західний вчений повідомляє наступне про свій досвід в цій області: "Одного разу я вирішив провести експеримент, як моє попереджувальне і життєрадісне обличчя впливає на мою дружину. Напередодні я був похмурий і пригнічений; в той ранок я покинув будинок з наміром бути веселим. Я подумав про себе, що багато разів помічав, як життєрадісність і ввічливість інших надають мені силу. Я хотів перевірити, чи зможу я сам впливати на інших таким же чином. Я повторював собі по дорозі на роботу своє рішення бути попереджувальним і мати ввічливе обличчя; я навіть переконав себе, що я дуже щаслива людина. В результаті я відчув, як моє тіло відчуває стан якогось комфорту. Я відчував себе так, немов я парю. Я дивився на оточуючих з широкою посмішкою на обличчі, але все ще бачив на багатьох обличчях навколо мене очевидні риси печалі. Моє серце горіло за цих людей і я хотів, щоб я міг подарувати їм трохи світла з мого серця.

Того ранку я увійшов в свою установу і привітав бухгалтера в манері, до якої той не звик. До цього я рідко посміхався і ніколи не вітав його таким чином навіть в самих неймовірних обставин. Бухгалтер не міг не привітати мене у відповідь з теплотою і великим хвилюванням. В той момент я відчув, що моє щастя дійсно схвилювало його.

Президент компанії, де я працюю, відноситься до того типу людей, які ніколи не піднімуть голови, щоб поговорити з іншими, він дуже неприємний. У той день він грубо відчитав мене, більш грубо, ніж в будь-який інший день. Я не міг миритися з цим, але в зв'язку з моїм рішенням не дозволяти жодному інциденту хвилювати мене, я відповів йому таким чином, що змусив розгладитися кілька зморшок на його обличчі. Це було друга подія в той день. Пізніше в той день я намагався

зберегти свою життєрадісність і ввічливість і передати їх усім товаришам по службі.

Як такий цей метод міг бути застосований мною і щодо моєї сім'ї, і це принесло позитивні результати. Як наслідок, я відкрив, що можу бути активним і робити інших навколо себе такими ж.

Це можливо також і для вас. Зустрічайте людей з таким же відношенням, майте доброзичливе обличчя, і квіти щастя розпустяться в вашому житті, як троянди розквітають навесні, і ви знайдете безліч друзів, які завжди будуть приносити вам мир і спокій".

Ніхто не заперечує величезного впливу цієї риси на пом'якшення сердець ворогів. Повага і вихованість також грають важливу роль в тому, щоб переконати опонентів, прихильних різним ідеологіям, визнати свої помилки.

Інший західний автор говорив у цьому зв'язку: "Всі двері відкриті для того, чиє обличчя доброзичливо і чиї манери хороші, в той час як злі люди змушені, немов гангстери, ломитися в закриті ворота. Кращі справи - це ті, що пов'язані з добротою, гарною поведінкою і ввічливістю". Більш того, я хотів би додати, що хорошу поведінку робить необхідним щастя і веде добродушних людей до досконалості, але тільки якщо також поведінку і риси виникають глибоко з серця, а не породжені лицемірством і претензійністю.

Іншими словами, почуття любові повинно бути проявом того, що в серці. Зовнішні ознаки не обов'язково є відображенням того, що приховано в серцях людей. Можливо, що деякі хороші зовнішні риси людини суперечать його заблукав, зруйнованому серця. Багато

дияволи виряджаються в ангельські одягу, приховуючи свої жахливі лики під маскою краси.

ПРОРОК ІСЛАМА: ДОСКОНАЛИЙ ЗРАЗОК

Всі ми знаємо, що одним з найважливіших факторів, що обумовили успіх ісламу, було вчинене поведінка Пророка (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха). Цей факт наводиться в Священному Корані, в якому Аллах Всемогутній говорить:

"А якби ти був грубим, твердого серця, то вони б розсіялися від тебе".

Коран 3: 158.

Пророк Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) звертався з усіма людьми однаково. Його глибока і невимовна любов до людства прекрасно проявилася в його ангельського життя. Він однаково ставився до потреб всіх мусульман.

"І Посланник Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) розподіляв свій час між сподвижниками; він був уважний до цього і до того однаково".

Рауда ал-кафі, с. 268.

Він також засуджував брутальність; він неодноразово говорив:

"Грубість є зло, і гірші з вас ті, хто

грубі". Нахдж ал-фасах, с. 371. і

"О сини Абд ал-мутталиба, безсумнівно ви (не в змозі) задовольнити людей своїми грошима, тому зустрічайте їх з життєрадісними особами і радісним ставленням".

Васа 'мул аш-ши' а, т. 2, с. 222.

Анас ібн Малик, слуга пророка, звичайно говорив, згадуючи його (Пророка) прекрасні риси:

"Я служив Пророку (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) десять років, за цей час він ніколи не говорив *** не« го ре "(як би скаржачись), незалежно від того, що я зробив або чого не зробив ".

Фада'іл ал-хамса, т. 1, с. 119.

Більш того, хорошу поведінку і доброзичливість є факторами, що продовжує життя. Імам Садик (нехай буде над ним мир) говорив в зв'язку з цим:

"Доброта і вихованість роблять землю квітучою і подовжують життя".

Васа'іл аш-ши'а, т. 2, с. 221.

Д-р Сандерсон з цього приводу пише:

"Доброта є важливим фактором в лікуванні та попередження хвороб. Лікування медикаментозними засобами поряд з короткочасним лікарським ефектом має і небажані побічні ефекти, в той час як доброта чинить постійний лікар вплив на всі частини тіла. ..., зачіпає всі сили організму. Кровообіг у добре вихованих людей прекрасно, а їхнє дихання чудово ... ".

Пірозі ФІКР.

Є одне чудове місце в висловлюваннях імама Садика. Він (нехай буде над ним мир) говорив, що існує прямий зв'язок між добротою і шляхетністю і стверджував, що вони є одним з факторів, що продовжують життя. Причина цього полягає в тому, що добрі люди

відчувають почуття щастя і задоволення і, таким чином, доброта і вихованість мають один і той же бажаний ефект. Імам Садик (нехай буде над ним мир) також розглядав ці риси характеру як елементи для досягнення щастя, кажучи:

"Частина щастя людини полягає в його вихованості".

Мустадрак ал-васа 'мул, т. 2, с. 83.

Самуель Смайл по тому самому питанню додає:

"Шляхетність і емоційна врівноваженість впливають на розвиток і щастя людини подібно до інших рис і інстинктам. Як не прозаїчно, але щастя в великій мірі пов'язано з їх добросердям і хорошим вихованням".

Ахлак.

До того ж хороші манери роблять життя легшим, набагато змістовніші і гармонійніше. Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Шляхетність обрамляє багату сутність і робить друзів (більше) близькими".

Гулар ал-хікам, с. 279.

С.Марден писав у своїй книзі:

"Я знаю власника ресторану, який став дуже заможним і популярним завдяки своїм хорошим манерам. Я дізнався, що мандрівники і туристи проїжджають великі відстані, щоб дістатися до його ресторану, і робив і це вони тому, що в цьому ресторані вони любили приємну і приватну атмосферу. Коли відвідувачі з'являлися в ресторані, господар вітав їх настільки доброзичливо, як це не робилося ніде. Дійсно, в цьому ресторані вони не відчували холодності, досади або неприємних

відчуттів, з якими ви стикаєтеся в других ресторанах. У цьому ресторані службовці намагаються продемонструвати прихильність до клієнтам і зав'язати з ними дружні стосунки. Службовці багато посміхаються і особливу увагу приділяють обслуговуванню клієнтів, і ця пильність виникає з любові і прихильності до гостей. Гості ж відчували, що вони не тільки повинні прийти сюди знову, але і привести своїх друзів. Ясно, наскільки ефективний цей метод для залучення нових гостей".

Він додає:

"Гарні манери ніколи в історії не грали настільки важливої ролі, як в нинішній час. Вони перетворилися в капітал для тих, хто бажає привнести в своє життя щастя і успіх".

Хістан Сади.

Імам Садик (нехай буде над ним мир) включав вихованість і життєрадісність в число ознак здатності людини до міркування. Він говорив:

"Самі розважливі серед людей - ті, хто має краще поведінка".

Васа 'мул аш-ши'а, т. 2, с. 201.

Самуель Смайлс каже:

"Історія показує нам, що найбільші генії були щасливими і оптимістичними людьми, бо вони усвідомлювали справжнє значення життя і намагалися проявити свій розум у своїй плоті. Коли хтонебудь розмірковує про їхні досягнення, він легко помічає здоров'я душі і мислення цих людей, їх доброту і ентузіазм. Володарі великої душі і найбільш інтелігентні люди все відрізняються щастям і

життєрадісними особами. їх поведінка була прикладом для тих, хто був з ними пов'язаний і слідував світла їх доброти і природного щастя".

Ахлак.

Шляхетний Посланник (нехай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) говорив:

"Найважливіші риси, які приведуть мій народ в рай, це страх перед Аллахом і хороша ввічливість".

Васа'іл аш-ши'а, т. 2, с. 22.

Отже, того, хто керується розумом і хто прагне вести благородну життя, необхідно освоїти цей безцінний духовний капітал - хорошу поведінку. Для того, щоб викоринити небажані риси, людина повинна мати щире бажання досягти цієї мети. Погляд на шкоду, яку залишає погане поведіння, спонукає його вести боротьбу за його викоринення.

ОПТИМІЗМ

ДОВІРА І СПОКІЙ РОЗУМУ

У своїй нестійкою життя людина потребує стабільності більше, ніж в будь-якій іншій речі. Ті, хто бореться за досягнення будь-яких цілей, не будучи озброєні зброєю стабільності, приречені на невдачу і поразку. Справді, у міру того, як чийсь обов'язки і відповідальність зростають, зростає і потреба в надійності і впевненості. У світлі цього

кожному необхідно навчитися, як уникати хвилювання і повертатися до стабільності і впевненості.

Боротьба за здобуття багатства, влади, слави і інших матеріальних вигод - не що інше, як обман. Зусилля, прикладені на цьому шляху, йдуть в порожнечу, бо щастя людини знаходиться в його власній душі, подібно до того, як джерело страждання знаходиться далеко в серце. Ліки, згідно Емірові правовірних (нехай буде над ним мир), знаходиться всередині власної душі людини, тому ми не можемо отримати від зовнішніх впливів того ж ефекту, яким володіють найбагатші ресурси людської душі. Бо зовнішні впливи мінущі і короткочасні і неможливо, щоб вони вели людини до повного задоволення.

Апиктат каже:

"Ми повинні, щоб люди знали, що вони не можуть знайти щастя і удачі там, де вони шукають їх навмання. Справжнє щастя не в силі і не в здатності. МІРАД і Аглус були глибоко нещасними людьми незважаючи на величезну силу, якої вони володіли. щастя також не в багатстві і не у великій кількості грошей. Крез, наприклад, аж ніяк не був щасливий, хоча мав колосальне багатство і скарби. щастя не може бути досягнуто ні державною владою, ні політичними перевагами.

Римські цезарі були нещасливі, не дивлячись на свою величезну власть.

Навіть при набутті всіх названих вигод разом щастя не може бути досягнуто. Нерон, Санднапал і Агамнін відомі своєю постійною слезливістю, оскільки вони були немов іграшками в руках невдач,

хоча вони і мали все, що дають багатство, владу і слава. Отже, людина повинна шукати кошти до дійсного щастя в своїй душі і совісті ".

Ми повинні визнати, що рішення багатьох невирішених проблем природи і стрімке збільшення числа машин недостатні для створення життя, вільної від тривог і занепокоєння. Ці нові машини не тільки не здатні зменшити число страждань в світі, але і принесли з собою безліч нових проблем і сумнівів.

Отже, щоб звільнити своє життя від безперервної низки страждань і вийти за хмари, затемнюючі наші душі, ми вкрай потребуємо розумі, проясненій правильним повчанням. Розум здатний забезпечити людське щастя так само, як він зміг привнести багато передового в наше матеріальне буття. Саме тут сила мислення стає найбільш очевидною і демонструє дивовижне вплив на життя людини.

Ясний розум, вводячи людини в широкий новий світ, є тим плавним потоком, який підносить людину до набагато більших висот, ніж це можуть зробити матеріальні придбання. Здорове мислення оберігає розумних людей від перетворення в іграшку в руках грошей. Ті, чий розумові здібності розвинулися до того, що стали центром людського існування, можуть за допомогою вибору позитивного світогляду стійко зустрічати трапляються труднощі.

Щоб убезпечити себе від перетворення в жертву різних подій і захиститися від можливої недбалості або перебільшення, ми повинні встановити для себе шкалу мислення, за допомогою якої ми могли б судити про свою поведінку і вчинки, тим самим спрямовуючи нас до правильного мислення, яке дасть нам духовні сили перемогти страх.

Один провідний західний учений пише:

"Можливо, ми не в змозі вибрати кількох людей, чия поведінка і образ мислення найбільшою мірою близькі нашому, але ми вільні у виборі своїх думок. Ми - судді свого розуму. Ми можемо вибрати те, що вважаємо відповідним. Зовнішні причини і впливу, які ми спостерігаємо, не є частиною нас самих, але вони можуть спонукати нас думати певним чином. Отже, ми повинні вибрати і коригувати образ мислення, відкидаючи неправильний. Наші душі направляються по шляху наших думок. Іншими словами, наші думки направляють нас, як хо тят, тому ми не повинні дозволяти собі мати ніяких злих думок або займати свій розум тим, що ми відкидаємо. Такі думки можуть захопити нас і зробити жертвами різного роду нещастя. Ми повинні постійно боротися за досягнення досконалості, за реалізацію благородних надій і цілей, бо секрет успіху і щастя криється тільки в праведному мисленні ".

ДІЯ ОПТИМІЗМУ

Таким же чином, як людський організм руйнується різними хворобами, гармонія думок, існуюча в чиєму-небудь розумі, може бути порушена різними факторами і недобрими рисами. Незважаючи на сили розуму, він не може бути незалежний від поведінки особистості. Тому людина може відчувати себе щасливим тільки якщо він володіє вихованістю, узгоджується з його мисленням, поведінкою і душевним станом. Обов'язок людини - усунути коріння тих рис, які затьмарюють його спокій і щастя.

Два елементи, що допомагають створити гармонійне мислення, це оптимізм і позитивне бачення життя та інших людей. Оптимізм і позитивний погляд на оточуючих є гарантіями спокою для тих, хто живе серед людей. Протилежністю оптимізму є песимізм і нездоровий спосіб мислення, що блокують праведне мислення і зменшують здатність рухатися в напрямку вдосконалення. Найкраще оптимізм може бути охарактеризований як Світло у темряві, який посилюється з розширенням горизонтів мислення. З ним в людині зростає любов до добра, обумовлюючи тим самим новий розвиток в його погляді на світ і сприйнятті останнього, даючи можливість побачити ще більш прекрасні фарби життя і, отже, досягти здатності бачити всіх людей в новому світлі і можливості одно і справедливо судити про кожному. Страждання оптимістичного людини зникають, а його надії ростуть, зберігаючи найкращим чином його видимі і духовні зв'язки з різними елементами суспільства.

Не існує фактора, здатного усунути безліч проблем з життя людини, як це може зробити оптимізм. Ознаки щастя на обличчях оптимістів більш очевидні, і не тільки у випадках задоволеності, а протягом усього життя, так само в позитивних або в негативних ситуаціях.

Світло щастя виходить із спокійною душі оптиміста в усі часи.

Потреба здобути довіру інших істотна. Для того, щоб між індивідуумами існувало довіру, оптимізм повинен стати частиною їхнього життя. Це факт, який має безпосередній вплив на щастя індивіда і суспільства. Довіра між членами будь-якого суспільства є важливим чинником у просуванні цього суспільства вперед. Ще поправді і зворотне, так як недовіра завжди може бути деструктивним елементом для майбутнього будь-якої соціальної спільності. Чим

глибше зв'язку між різними елементами суспільства, тим швидше розвиток і просування вперед. До того ж серед головних громадських плодів оптимізму - гармонія, співпраця і дов Ерие. Більш того, світ в будь-який суспільного життя може панувати тільки якщо відносини між суб'єктами цьому житті будуються на любові, довірі і очікуванні добра від інших.

Один дослідник в цій області говорив:

"Добрі очікування є ознакою довіри, а без довіри і надії ніщо не може бути досягнуто".

Коли чиясь віра в інших зростає, зростає і його віра в себе; це одне з природних проявів, що відбуваються у всіх суспільствах без винятку. Тут нам не слід ігнорувати той факт, що існує велика різниця між оптимізмом і вірою в інших, з одного боку, і безпричинної швидкої вірою в якусь особистість - з іншого. Довіра не означає, що мусульманин повинен повністю підкорятися тим, кого він не знає, чи слухати те, що вони говорять, без перевірки і з'ясування точності цього. Ми також не можемо поширювати поняття довіри на тих, хто викритий у злочинах і кривди. Насправді довіряє людина використовує критичний розбір і вивчає очікувані наслідки з будь-якої справи. Тому його поведінка будується на обережності і пильності, а його вчинки ґрунтуються на ретельній обачності і глибоких роздумах.

ІСЛАМ ЗАКЛИКАЄ ДО оптимізму і довіри

Іслам пустив найглибші коріння серед віруючих, наповнивши їх серця вірою. Цим шляхом наша релігія і веде своїх послідовників до спокою і надійності. У Священному Корані говориться, що благородний

Посланник (нехай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) був так упевнений в собі, що лицеміри засуджували його за це.

Іслам наказує своїм послідовникам довіряти один одному і думати, що наміри інших людей добрі. Тому нікому не дозволяється судити про вчинки мусульманина як про погані без повної очевидності для такого судження.

Емір правовірних (нехай буде над ним мир) говорив:

"Чекай добра від своїх братів, поки не трапиться щось змушує тебе вирішувати інше, і не вважай його слово злим, поки є можливість того, що воно добре".

Джамі 'ас-са'адат, т. 2, с. 28.

Коли люди довіряють один одному, це збільшує їх взаємну любов і приносить гармонію в їхнє життя. Мусульманські імами висловлювали знаки довіри по-різному. Імам Алі (хай буде над ним мир) одного разу сказав:

"Той, хто довіряє іншим, отримує від них любов".

Гуар ал-хікам.

Д-р Мардін пише:

"Коли ви встановлюєте з ким-небудь дружбу, намагайтеся бачити тільки його позитивні риси, потім спробуйте свідомо оцінити ті добрі риси, які ви знайшли в ньому. Якщо ви здатні сконцентрувати цю раду в своїй голові, ви будете жити хорошим і задоволеною життям і побачите, що кожен показує вам свої найкращі сторони, намагаючись завоювати вашу дружбу".

Пірозі ФІКР.

Можливо навіть, щоб оптимізм і довіру впливали на мислення і поведінку заблукалих. В цілому вони (довіру і оптимізм) створюють основи для порятунку таких людей.

Імам Алі (хай буде над ним мир) одного разу сказав:

"Довіра рятує того, хто загруз у гріху".

Д-р Дейл Карнегі стверджує:

"Нещодавно я зустрів одного власника привілейованих ресторанів. Ця особлива мережа ресторанів називається "Чесна угода ". У цих ресторанах, заснованих в 1885 році, службовці ніколи не подавали відвідувачам рахунок; відвідувачі замовляли що бажали, а після їжі самі підраховували вартість замовлення і платили касиру без всяких питань. Я сказав господареві: "Звичайно, у вас є таємний перевіряючий? Ви ж не можете довіряти усім відвідувачам вашого ресторану? ". Він відповів:

"Ні, ми не стежимо таємно за нашими відвідувачами, але ми знаємо, що наш метод ефективний, інакше ми не змогли б досягати успіху в ці п'ятдесят останніх років". Відвідувачі цього ресторану відчували, що з ними поводяться чесно, і впливає це з ідеї, що все -Багатий і бідний, злодій і жебрак - намагаються відповідати хорошій поведінці, яке очікується тут від них ".

Містер Льюїс, відомий соціопсихолог, говорив:

"Якщо ви спілкуєтеся з ненадійним, погано вихованою людиною і намагаєтеся направити його до добра, намагайтеся змусити його відчувати, що ви довіряєте йому, звертаєтеся з ним як з шановним і

чесною людиною. Ви виявите, що він намагається зберегти довіру, яку ви йому надали . Отже, щоб переконати вас, що він гідний вашої довіри, він постарается виправдати його " .

"Як завоювати друзів".

Д-р Гілберт Робен писав:

"Довіряйте дітям. Я маю на увазі таке поводження з ними, немов вони ніколи не роблять помилок. Іншими словами, закривайте очі на минуле і прощайте їх неправильну поведінку. Намагайтеся покладати важливі обов'язки на тих, хто не поводить себе добре. З кожним новим справою , яке ви їм дасте, буде видно, що вони як би виправляють свою поведінку і що вони справляються з роботою, яку їм доручають. Перешкоди, які стоять на шляху, можна усунути шляхом виправлення і довіри тим, чия поведінка має бути виправлено. звідси ми можемо сказати, що амие небажані вчинки є не що інше, як реакція з метою заповнити порожнечу в житті людей " .

Сер Йал Бинт зазвичай пропонував довіряти дітям, які мають звичку красти невеликі суми грошей, і давати їм роботу, відповідну здібностям тих, хто ледачий.

Довіра забезпечує особистості спокій. Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Довіра - спокій для серця і безпеку в вірі".

Гуар ал-хікам, с. 376.

Довіра також усуває труднощі, створювані життєвими негараздами і невдачами. Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Довіра усуває пригніченість". Д-р

Мардін писав:

"Немає нічого, що так робить життя прекрасніше в наших очах, усуває наші страждання і відкриває шлях до успіху, як це вдається оптимізму і довірі. Тому будьте обережні з важкими думками так само, як ви буваєте обачні з хворобами і їх небезпечними наслідками. Відкрийте свої уми для оптимістичного мислення і ви побачите, як просто ви позбавите себе від неприємних думок".

Пірозі ФІКР.

Для мусульман істотно важливо так поводитися один з одним, щоб це не залишало можливості для проникнення в їх суспільство недобрих очікувань. Імам Алі (хай буде над ним мир) в зв'язку з цим звичайно радив мусульманам думати один про одного позитивно і не чинити так, щоб це викликало недовіру інших. Він (нехай буде над ним мир) також радив уникати відвідування сумнівних місць. Передають, що він говорив:

"Той, хто покладає на вас надію, віддав вам свою довіру, тому не розчаруйте його".

Гуар ал-хікам, с. 680.

Імам Алі (хай буде над ним мир) головним мірилом розуму людини вважав те, як він думає про інших, і говорив:

"Очікування людини є мірилом його розуму, а його поведінка - найвірніше свідцтво про його сутності".

Гуар ал-хікам, с. 474.

Оскільки людині, чії очікування від інших людей негативні, бракує здатності мислити логічно, імам Алі (хай буде над ним мир) вважав відмову мусульман від невірного складу думок ознакою їхньої духовної сили. Він говорив:

"Той, хто відмовляється очікувати поганого від свого брата, має здоровий глузд і його серце спокійно".

Гурар ал-хікам, с. 676.

Самуель Смайлс говорив:

"Доведено, що ті, у кого міцний характер і твердий дух, природним чином щасливі і в житті виконані надій. На всіх і на все вони дивляться з довірою і невимушеністю. Мудрі люди бачать за кожною хмарою виблискує сонце і вважають, що за кожним нещастям і ударом буде щастя, якого вони жадають. Кожен раз, коли вони засмучені якої-небудь нової проблемою, ці люди знаходять нові сили, як знаходять нову надію в кожній печалі і в кожному розладі. Таким натурам властиво справжнє щастя, а її власники щасливі. світло радості і сяє в їхніх очах, і їх завжди можна бачити усміхненими.

Серця цих людей виблискують як зірки, на все вони дивляться розуміючими очима і все бачать в бажаному ними кольорі".

Імам Садик (нехай буде над ним мир) розглядав добрі очікування один від одного як одне з прав мусульман.

"Серед прав віруючого по відношенню до іншого віруючому ... - не сумніватися в ньому".

Усул ал-кафі, т. 1, с. 394.

Воістину, елементом, здатним дати людині оптимізм і довіру, є віра. Якби всі люди були одним народом, віруючим в Аллаха, Його Посланника і в Останній День, для кожного було б природним щиро довіряти іншим. Недолік віри серед людей є причиною гострої хвороби недовіри в суспільстві. Віруючий, чиє серце втішити довірою і вірою в Аллаха, покладається на цю безмежну силу, коли його застигає слабкість. При важких випробуваннях він шукає притулку в Аллаха: це загартовує його дух і глибоко впливає на моральність.

ПЕСИМІЗМ

СВІТЛІ І ТЕМНІ СТОРОНИ ЖИТТЯ

Життя людини - суміш тривоги і спокою. Кожне з цих двох станів поглинає певну частину життя в цьому світі. Кожен індивідуум стикається зі своєю часткою досвіду і стає жертвою страждання через життєвих проблем і негараздів або відчуває спокій. У зв'язку з цим гірким фактом людське життя коливається між стражданням і спокоєм. Ми, як людські істоти, не можемо змінити цей вічний закон, керуючий нашим життям, так щоб підпорядкувати його нашим бажанням. Однак після того, як ми підходимо до розуміння глибинного сенсу цьому житті, ми можемо направити свій зір на прекрасні сторони життя, відкинувши геть потворні реалії, плямує сам факт життя у величезній всесвіту, наповненою радістю творення і точністю розуму і говорить нам, що кожне створення існує з метою, для якої воно створено. З іншого боку, ми можемо випустити з уваги або забути про світлі сторони світобудови і зосередитися на похмурих плямах. В кінцевому

підсумку це право кожного індивідуума - вибирати образ свого мислення і, отже, вибирати явища життя, яку він хоче випробувати.

Нам необхідно готуватися до вибору того, що підходить нам, щоб уникнути несприятливих факторів і не втратити здатності до самоконтролю. Інакше ми можемо зіткнутися з непоправними втратами або навіть стати жертвою тайфуну невдач.

Багатьом з нас здається, що будь порядок проходження подій в нашому житті іншим, ми були б щасливими людьми. Насправді проблеми цих людей пов'язані не з подіями їхнього життя, а з тим, як вони ставляться до них. В нашій можливості змінити вплив таких подій або навіть звернути деякі їхні наслідки собі на користь.

Один відомий мислитель писав:

"Наші думки завжди діють в сфері ненависті і незадоволеності, тому ми завжди скаржимося і плачем. Причина цього плачу - в нашій совісті. Ми влаштовані таким чином, що наше існування забезпечується речами, не підходять нашій душі або духу. Кожен день ми бажаємо або сподіваємося на нове або, можливо, ми насправді не знаємо, чого хочемо. ми, однак, вважаємо, що інші мають щастям, тому ми їм заздримо, поки самі страждаємо. ми як погано поводяться діти, які придумують нові відмовки і починають плакати. Наші душі страждають від їх плачу, але ми не пом'якшує, поки не змусимо їх усвідомити факти і відмовитися від неконтрольованих бажань і того, що вони помилково навоображали".

Ці діти внаслідок своїх непомірних бажань стають сліпі до всього крім власних страждань. Це наш обов'язок - відкрити їм очі на добрі сторони життя. Ми повинні змусити їх усвідомити, що ніхто, крім тих, чий очі

розкриті на сад життя, не зможе виростити квітники і троянди. Сліпці ж не отримують нічого, крім колючок. Якщо ми в змозі перейти кордон пригніченості і песимізму і вивчити факти, ми виявимо, що навіть в ці часи, котяться в глибоку, страшну прірву, всюди в саду життя є троянди і квітники, завжди притягують погляд.

Думка має глибокий вплив на щастя людини. Фактично єдиний фактор, що визначає щастя людини, - це його здатність мислити і міркувати. Небувале подія в очах песиміста може бути згубним і нестерпним, в той час як з точки зору оптиміста, який бачить речі в позитивному світлі, такі події не ведуть до покірності, як не змушують особистість і втратити почуття опору в подібних ситуаціях.

Оптимісти ніколи не виходять за межі скромності, стриманості і терпіння.

Ті, хто привчив себе думати, що їх оточує тільки зло, будуть жити тільки виконані страждань, болісної і неспокійним життям. Внаслідок цього і в результаті своєї перебільшеною чутливості вони втратять багато сил і здібностей і вкинуто себе в фатальне незнання про прекрасне і добром в світі.

Відповідно до одного вченому,

"Світ впливає на людину так само, як той ставиться до світу. Отже, якщо ви посміхаєтеся світу, він посміхається вам. Якщо ви дивитесь на світ похмуро, він і здається вам таким. Якщо ви роздумуєте про світ, він буде рахувати вас серед мислителів, а якщо ви милосердні і правдиві, ви знайдете навколо себе людей, які люблять вас і відкривають для вас зберігаються в їх серці скарби любові і поваги".

Незважаючи на гірке обличчя страждання, воно має своїм наслідком особливий вплив на розум і душу. Духовні здібності людини чіткіше проявляються в темряві страждання. Розум і людський дух розвиваються в горнилі безперестанних жертв і наполегливої боротьби, простуючи до висот людського досконалості.

НЕГАТИВНИЙ ВПЛИВ ПЕСИМІЗМУ

Песимізм є небезпечною духовною хворобою. Він - причина багатьох втрат, недоліків і розчарувань. Песимізм - хворобливий стан, гнітюче людську душу і залишає на особистості згубний відбиток.

Стикаючись з нещастям або стражданням, люди стають вразливими. Тут-то і виникає можливість для появи песимізму як результату сильного потрясіння почуттів і емоцій особистості. Песимізм, впроваджується в розум таким шляхом, залишає свій слід на розумовому процесі людини. Краси творіння не доступні очам того, чиє дзеркало душі замутно тінню песимізму. Більш того, навіть щастя є йому в покривах туги і страждання, а його хворий розум не може зрозуміти поведінки чистих людей, які не мають недобрих цілей. Ті, чиє мислення стало настільки негативним, втрачає всі свої благотворні здатності; нездорове уяву цих людей створює їм безліч проблем, витрачаючи їх таланти на занепокоєння з приводу подій, які з ними траплялися і, можливо, не трапляться ніколи.

Як ми вже говорили, вплив оптимізму поширюється на всі складові світосприйняття людини і наповнює його дух надією; песимізм ж, навпаки, нав'язує відданих йому печаль і страждання, яка позбавляє їх світла надії, що розсіює темряву на життєвому шляху людства.

Сфера несприятливого впливу песимізму не обмежується тільки душею, воно зачіпає також і тіло. Дослідження показують, що серед пацієнтів-песимістів відсоток вилікуваних невисокий. Відповідно до одного медику,

"Лікувати тих, хто підозрілий до всього і вся, важче, ніж повернути людини, що стрибає в море в спробі вчинити самогубство. Давати ліки людині, яка живе в постійній тривозі, все одно, що лити воду в киплячий котел. Щоб будь-яке лікування було успішним, для пацієнта важливо зберігати в собі відчуття спокою і довіри".

Ті, хто страждають від песимізму, виразно відчують почуття самотності і неспокою, коли спілкуються з іншими. В результаті подібних негативних ситуацій люди знищують свою здатність до розвитку і прогресу і, отже, прирікають себе на небажану життя. У світлі цих фактів песимізм виявляється головним фактором, що провокує суї-цид.

Якщо ми розглянемо будь-який сектор людського суспільства, то виявимо, що наклеп і чутки йдуть від підозрливості, що поєднується з браком роздуми і прагнення до точності. Незважаючи на свою слабкість у міркуванні і свою багату уяву, люди часто судять інших без перевірки суті справи. Ці люди уявляють собі що-небудь без будь-якого підкріплення своїх підозр, і в деяких обставинах за цим легко вгадуються їх особисті цілі. Цей великий порок викликає розрив зв'язків єдності і щирих взаємин і позбавляє людей довіри один до одного, що веде до розкладання моралі і душ.

Більшість випадків ворожнечі, ненависті і заздрості, які паплюжать і індивідуумів, і суспільство, є наслідком недовіри, яке не відповідає

дійсності. Недовіра здатне поширитися в суспільстві до меж, коли воно може захопити навіть уми філософів і вчених. Ми можемо витягти з історії багато прикладів того, як вчені робили серйозні помилки, розглядаючи свої суспільства під песимістичним кутом зору і, таким чином, вибудовуючи свої ідеї на основі критики і пошуку вад в соціальній системі. Тому замість служіння перемозі щастя ці заплуталися вчені своїм порочним мисленням отруювали сучасні їм суспільства. Вони також критикували і знищення основи віри.

Абу-л-'Ала ал-Маурі був серед песимістично налаштованих вчених. Цей відомий філософ настільки негативно думав про життя, що закликав до запобігання дітонародження, щоб стерти людство з лиця землі і тим самим позбавити його від страждань життя.

ІСЛАМ ПРОТИ ПЕСИМІЗМУ

Священний Коран ясно називає песимізм і зломисліє серед гріхів і недобрих справ і застерігає мусульман від поганих думок один про одного:

"Ісламська релігія забороняє підозра, якщо відсутня повна очевидність. Посланник Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) говорив:

"Мусульманський недоторканний для іншого мусульманина його кров і його майно, і (забороняється) одному думати погано про інше".

Тірмізі, гл. 18; Ібн Маджа, гл. 2;

Муслім, гл. 32; Ахмад, т. 2, с. 227

і т. 3, с. 491.

Тому як заборонено віддавати власність однієї особи іншій без достатніх на те підстав, так не можна і підозрювати людей і звинувачувати їх у недобрих справах, поки не доведена з повною очевидністю їх вина. Емір правовірних (нехай буде над ним мир) говорив:

"Неправильно судити заслугове на довіру людини тільки по вигадки".

Нахдж ал-Балага, с. 174.

Потім він роз'яснював важкі наслідки і шкоду, що наноситься недовірою, кажучи:

"Будьте обережні з недовірою, бо воно губить поклоніння (Аллаху) і збільшує гріхи".

Гуар ал-хікам, с. 154.

Підозра дитини він навіть характеризував як пригнічення:

"Подозреваніє дитини (що робить гарне) - найгірший гріх і найлютіший вид гноблення".

Гуар ал-хікам, с. 434.

Він також говорив, що недовіра тим, кого ви любите, викликає погіршення відносин і врешті-решт їх розрив. Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Той, хто сповнений підозрілістю, не залишає світу між собою і коханою людиною".

Гуран ал-хікам, с. 698.

Підозрілість надає шкідливий вплив на дух і поведінку як підозрюють, так і інших людей. Іноді недовіру веде підозрюваних людей з прямого шляху і веде до їх падіння. Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Підозра псує справи і викликає зловмисність".

Гуран ал-хікам, с. 443.

Д-р Мардін пише:

"Деякі господарі підозрюють своїх працівників в крадіжці, що, в свою чергу, підштовхує підозрюваних до того, в чому вони підозрюються. Хоча недовіру може не проявлятися в словах і вчинках, воно впливає на дух підозрюваного і веде його до вчинення того, в чому його підозрюють".

Пірозі ФІКР.

Імам Алі (хай буде над ним мир) також говорив щодо підозри:

"Уникай підозри, коли воно не до місця, бо це викликає у здорової хвороба, а у простодушного сумнів".

Гуран ал-хікам, с. 152.

Він також стверджував, що ті, хто страждають підозрілістю, позбавлені здорового духу і тіла:

"Підозрілий чоловік ніколи не може вважатися здоровим".

Гуран ал-хікам, с. 835.

Д-р Карл писав з цього приводу:

"Деякі звички, такі як кляузність і підозрілість до людей, знижують життєстійкість індивіда. Ці негативні риси поведінки шкідливо впливають на емоційний лад особистості і залози організму. Вони також можуть завдати реальних збитків тілу".

Рах ва разм зіндаджі. Д-р

Мардін додає:

"Підозрілість підриває здоров'я і знижує поведінкові здібності. Урівноважені душі ніколи не очікують зла, скоріше вони весь час чекають добро, так як знають, що добро завжди, а зло - всього лише наслідок ослаблення сил добра, подібно до того, як темрява є результатом нестачі світла . Отже, шукайте дорогу до світла, бо він виганяє темряву з сердець ".

Пірозі ФІКР.

Підозрілі індивідууми бояться людей, як про те говорив імам Алі (хай буде над ним мир):

"Той, хто підозрілий, боїться кожного".

Гуар ал-хікам, с. 712.

Д-р Фармер каже:

"Ті, хто побоюється висловити свої думки, погляди в громадському місці, де кожен відкрито висловлює свою думку, і хто шукає притулку на бічних вулицях і у віддалених алеях, щоб уникнути зустрічі з близькими на проспектах і в парках, ті відомі страхом, підозрілістю і песимізмом ".

Раз хушбахті.

Один з факторів, що провокують підозрілість, - погані спогади, що криються в глибинах душі людини. Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"У душах є недобрі наміри, і душі не терплять їх".

Гурар ал-хікам, с. 29.

Д-р Халем Шахтар каже:

"Ті, кому не дістає впевненості в собі, надмірно чутливі, тому вони страждають від найменших ударів. Спогади про ці ударах несвідомо залишаються в їх головах і впливають на їхні вчинки, слова і думки. Незабаром вони стають жертвою депресії і підозрливості і не усвідомлюють причини своїх страждань. Хворобливі спогади таяться за нашими почуттями і не так легко виявляють себе. Іншими словами, для людини природно уникати хворобливих спогадів і виганяти їх зі своєї голови. Цей прихований ворог ніколи не перестане заподіювати зло і шкоду нашим душам, самопочуттю і поведінки. Іноді ми навіть чуємо або спостерігаємо слова і вчинки, свої або чужі, для яких не можемо знайти розумного пояснення. Однак якщо ми ретельно обдумаємо їх, виявиться, що вони викликані недобрими спогадами".

Рушді шахсіййат.

Люди з ницої натурою вибирають себе в судді чужим вчинкам, тому на інших вони переносять свої недобрі помисли. Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Всі, що роблять зло ніколи ні про кого не думають добре, тому що вони бачать в інших свою власну натуру",

Гурар ал-хікам, с. 80.

Д-р Мардін вважає:

"Деякі люди звинувачують інших, висловлюючи невдоволення їхніми вчинками, в той час як самі вони роблять те ж саме; роблять це вони для того, щоб виправдати власні недоліки і в цілях свого роду самозахисту. Це поведінка характеризується як метод усунення тривоги; порівняння себе з іншими є акція образи. Коли цей стан посилюється і самозахист людини наростає, він досягає категорії "душевнхворого". Ця самозахист може бути викликана вчиненням чого-небудь соціально неприйняттого, що, в свою чергу, створює бажання зв'язатися з іншими".

Усуль раваншінасі.

Коли Посланник Аллаха прибув до Медіни після переїзду з Мекки, до нього підійшов якийсь чоловік і сказав: "Про Посланник Аллаха, жителі цього міста - добродішні люди, вони добрі, ти правильно зробив, приїхавши сюди". Посланник (нехай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) сказав цій людині:

"Ти говориш правду". Тоді інша людина підійшов до Пророка і сказав: "Посланник Аллаха, люди цього міста злі, було б краще, якби ти не переїжджав до них!". Посланник Аллаха тоді сказав: "Ти кажеш правду". Коли люди почули відповідь Пророка обом цим людям, вони звернулися до нього з питанням. Пророк відповів їм:

"Кожен з них говорив те, що в нього на думці, тому обидва вони правдиві". Пророк (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха), мав на увазі, що кожен з цих людей говорив правду про себе.

Під недозволительно підозрілістю ясно розуміється несправедне мислення, схильність душі до зломислю і упорствование в цьому. Ще більш заборонене, ніж цей вид підозрілості, засноване на ньому дію, бо думки і наміри, що проходять в голові без реального впливу на поведінку індивіда, не можуть розглядатися як предмет правового регулювання. Ці думки виникають мимоволі, мимоволі вони і проходять, але право індивіда-виявляється їх в своїй поведінці чи ні.

Нещастя песимістів є наслідком цього хворобливого стану . Тому ті, хто здатний визначити причину, що викликає їх надмірну підозрілість, повинні ретельно обміркувати свої проблеми і вберегти себе від цього нещастя.

БРЕХНЯ

МІСЦЕ УСТОЇВ В СУСПІЛЬСТВІ

Звичаї є важливим фактором у житті суспільств і в удосконаленні націй. Вони народилися як частина роду людського. Ніхто не заперечує важливу роль вихованості, яку вона відіграє в принесенні людському духу спокою, щастя і умиротворення: ніхто не ставить під сумнів і її корисне і вирішальний вплив на зміцнення основ єдності поведінки і мислення на соціальному та суспільному рівнях. Чи можете ви знайти кого-небудь, хто страждає від чесності та правдивості і шукає щастя у брехні і віроломство? Добрі звичаї настільки важливі, що навіть нації, які не вірять в релігію, поважають їх і відчують, що для них істотно дотримуватися якоїсь моралі, щоб

просуватися вперед по тернистому шляху життя. Товариства існують всюди, і всюди вихованість і хороші манери мають загальні риси.

Відомий британський вчений Самуель Смайлс каже:

"Добровоспітанність є однією з сил, рушійних цим світом. У своєму кращому сенсі вона є проявом найвищих якостей людської природи, бо виступає як вираз гуманності людини. Індивіди, які висувуються в будь-якій сфері життя, намагаються привернути увагу людей поважних і благородством. Люди довіряють цим індивідам і наслідують їх досконалості, бо люди вважають, що ті мають усі дари цього життя і що якби не вони, життя було б просто кепським існуванням. Якщо успадковані генетичні ознаки привертають увагу і високу оцінку людей, то добровоспітанність викликає задоволення і повагу всіх порядних людей. Це відбувається внаслідок того, що перший набір рис є роботою генів, а другий - плодом прагматизму і сили розуму: останній і веде нас і керує нашими справами протягом всього нашого життя.

Ті, хто досяг вершин досконалості і величі, - як яскраві вогні, що висвітлюють дорогу для людства і провідні людей по шляху моральності і благочестя. Якщо членам будь-якого суспільства бракує доброго поведінки, вони не зможуть досягти висот незалежно від того, скільки свободи і політичних прав вони мають. Для націй не обов'язково володіти великими територіями, щоб жити гідно, бо існують нечисленні нації, які володіють великими просторами землі, але позбавлені всього необхідного для вдосконалення і величі. Таким чином, якщо моральність нації занепадає, ця нація неминуче зникає".

Всі згодні з тим, що сказав цей вчений; однак існує велика різниця між знанням фактів і заснованим на них поведінкою, як це має місце в даному випадку. Існує чимало людей, які підмінюють хорошу поведінку своїми тваринами нахилами. Високу моральність вони змінюють на пристрасті, які з'являються в житті немов бульбашки на поверхні води.

Людина, безсумнівно, вийшов в життя, несучи в собі абсолютно протилежні інстинкти. Тепер людина - об'єкт постійної жорстокої боротьби між добрими і злими властивостями; перший крок на шляху подолання поганих рис людини - оволодіння в цій битві його пристрастями і гнівом, бо вони є причиною іншої його тваринної сили - заздрості. Кожному, хто хоче досягти досконалості, необхідно уникати надмірності в цьому і, позбавивши себе від згубних нахилів, що випливають з таких рис, замінити їх корисними і красивими почуттями. Це необхідно тому, що дуже багато знаходить завдяки своїм почуттям, але ці почуття тільки тоді стають добрими, коли вони покірні розуму. Відповідно до одного психолога,

"Людські почуття як контейнер, розділений на дві секції. Перша секція - наступальна, а друга - оборонна. Якщо людина здатна направляти свої оборонні почуття так, щоб вони взяли гору над наступальними, тоді він знайде контроль над своїм життям і буде керувати нею так, як бажає того він сам, а не як бажають його почуття".

Ті, хто зрівноважив свої внутрішні сили зі своїми пристрастями і уявою і створив відчуття світу між розумом і серцем, безсумнівно, слідує через життєві проблеми дорогою щастя і воля їх вільна від слабкості, невдач і поразок. Правда, що можливості людини досягли дуже

високого рівня - у зручності, русі, швидкості, які дозволили, використовуючи сили свого мислення, проникнути далеко в глибини морів і океанів. Однак спостерігаються нами сьогодні невпевненість і страждання в серці цивілізації досягли меж, коли вона стала немов іграшкою в руках проблем і нещастя. Вина за це може бути покладена тільки на відхід зі шляху праведності і духовних цінностей.

Д-р К. Роман пише:

"Наука в сучасну епоху просунулася далеко вперед, а звичаї і почуття все ще знаходяться на примітивній стадії. Якби звичаї і почуття розвивалися разом з розумом і розсудливістю, ми, можливо, могли б стверджувати, що людство досягло просування вперед також і в своїй гуманності".

Відповідно до законів рівноваги, доля цивілізації, якій бракує високих рис, - згасання і зникнення. Основа вад і бід різних товариств - феномен незадоволеності потреб людей в моральних цінностях. Цінностях, які вдихнуть дух життя в тіло вмираючої цивілізації і дарують їй сили, яких вона по праву заслуговує.

ШКОДА БРЕХНІ

Переваг у правдивості настільки ж багато, як і шкоди від брехні. Правдивість є однією з найпрекрасніших рис, а брехливість - однією з найбільш огидних. Мова передає назовні внутрішні почуття, тому якщо брехня впливає з недоброзичливості або ворожості - це один з небезпечних ознак гніву, а якщо вона впливає з скнарості або є наслідком звички, то це результат бурхливих пристрастей людини.

Якщо мова людини став отруєним брехнею і на ньому з'явилася її бруд, її вплив подібно впливу осіннього вітру на листя дерев. Брехня гасить світло існування людини і розпалює в ньому вогонь віроломства. Вона також володіє винятковим впливом на руйнування уз єдності і гармонії між людьми і поширює лицемірство. По суті, величезна частина помилок виникає з брехливих тверджень і порожніх слів. Для людей зі злими помислами брехня є відкритими дверима для досягнення егоїстичних цілей шляхом приховування фактів за завісою чарівних слів і заманювання простодушних людей отруйними вигадками.

Брехуни не залишають собі часу на роздуми і обдумування. Вони рідко думають про можливі наслідки, вважаючи, що "ніхто і ніколи не відкриє їх таємниці". В їх словах ми виявляємо багато помилок і протиріч, і завжди їх чекає невдача, ганьба і сором. Тому правильно буде сказати, що "брехуни мають погану репутацію".

Одним з факторів, що визначають поширення цієї ганебної риси, що отруює громадські звичаї, є твердження:

"Конструктивна брехня краще гіркої правди".

Дане твердження стало прикриттям для цієї згубної риси, і багато людей вдаються до нього для виправдання своєї обурливою брехні. Ці люди нехтують тим, що свідчать розум і право з цього приводу. Іслам і здоровий глузд наказують, що якщо життя, гідність чи невід'ємна власність мусульманина в небезпеці, то його обов'язок захищати їх усіма можливими засобами, включаючи брехню. Це виправданий принцип, який говорить, що "потреба узаконює заборонене". Вимушена брехня, однак, має обмежувальні рамки, вона повинна припинятися біля кордону необхідності. Якщо людина розширює коло

зазначеної "конструктивності", щоб включити в нього свої особисті бажання і прагнення, це буде не більше ніж брехня без всякого виправдання так званої необхідністю. Один з великих вчених говорив в зв'язку з цим:

"Всьому є причина. Ми можемо придумати пояснення і виправдання будь-яким вчинкам. Навіть у професійних злочинців є якісь приводи для виправдання їх злочинів. Тому у будь-який коли-небудь висловленої брехні є якась потреба і якісь переваги. Іншими словами, кожна висловлена брехня служить якоїсь мети, а брехун - хороша людина: якщо брехун не набуває нічого від своєї брехні, немає причини для приховування істини. Це впливає з того факту, що в людській природі - вважати все, що може бути корисним для нього, хорошим. Якщо людина підозрює, що його особисті інтереси можуть бути поставлені під загрозу правдою, чи йому думається, що у брехні є щось хороше, він без коливання бреше, тому що бачить зло в правді, а добро - у брехні ".

Ми не повинні закривати очі на те, що брехня є велике зло, і якщо якийсь збиток і усувається брехнею (коли це допускається), то тільки з точки зору заміни більшого зла меншим.

Свобода слова важливіше, ніж свобода думки, бо якщо хтось робить помилку, користуючись свободою думки, тільки він і страждає. З іншого боку, коли користуються свободою слова, на карту ставиться суспільне благо. Переваги та недоліки свободи слова впливають на все суспільство.

Газалі говорив:

"Мова - благодатний дар. Це - ніжне Створення, яке, незважаючи на свої малі розміри. Виконує надзвичайно важливу роботу, коли справа доходить до покірності і непокори. І невіра, і віра виражаються мовою, вони ж є остаточне поклоніння чи непокору".

Далі він додавав:

"Тільки ті, хто може присвятити свої мови релігії, здатні уникнути зла. Ці люди ніколи не відпускають свої мови на свободу, якщо тільки це не корисно для їх життя, віри і місця вічного спочинку".

Абу Хамід ал-Газалі. Кімійайе Са'адат.

Важливо уникати брехні і протиріччя істині перед дітьми, так щоб ця зла чорта не увійшла в їх серці. Діти вчаться, як поступати і говорити, в своїх сім'ях і у тих, хто їх оточує. Тому, якщо брехня і / або протиріччя правді проникає в сімейну атмосферу, діти будуть схильні до їх впливу і, в свою чергу, заражені тією ж хворобою.

Морріс Т.Йаш сказав:

"Звичка думки, мови і прагнення шукати факти властива тільки тим, хто оточений нею з дитинства".

БРЕХНЯ ЗАБОРОНЕНА РЕЛІГІЄЮ

Священний Коран ясно характеризує брехунів як невірних:

З цього вірша зрозуміло, що віруючі не піддаються брудним вигадкам.

Посланник Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) говорив:

"Твердо тримайтеся правдивості, бо правдивість веде до Раю. Істинно, людина продовжує говорити правду і шукати її, поки він не буде записаний як правдивий перед Аллахом. І уникайте неправди, бо вона веде в Вогонь. Людина продовжує брехати, поки він не буде записаний як брехун перед Аллахом ".

Нахдж ал-фасах, с. 418.

Серед характерних рис брехунів - то, що вони вірять тільки за настійною вимогою. Посланник (нехай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) говорив:

"Істинно, ті, хто частіше за всіх вірять людям, -чаще всіх говорять правду, а ті, хто більше всіх підозрює людей, - частіше за всіх брешуть".

Д-р Самуель Смайлс пише:

"Деякі люди припускають, що їх власні ниці риси звичайні і для натури інших, в той час як в дійсності ми знаємо, що люди - це дзеркала їх власних звичаїв. Отже, погане і хороше, яке ми бачимо в інших, -не що інше , як відображення того, що у нас на совісті ".

Сміливі люди з хорошим вихованням і поведінкою не можуть виносити брехні, як не можуть вони допустити того, щоб бути замазані таким брудом. Брехуни страждають душевним розладом, яке перешкоджає їм говорити правду. Ті, хто вдається до брехні, підсвідомо відчують неміч і приниження, бо брехня - це особа слабких і трусів.

Передають, що імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Якби суті втілилися, істинно, правдивість стояла б з хоробрістю, а боягузтво - з брехнею!

Гулар ал-хікам, с. 605.

Д-р Раймонд Піч сказав:

"Брехня - краще оборонна зброя слабких і якнайшвидше засіб уникнути небезпеки. У більшості випадків брехня - це реакція на слабкість і неспроможність. Ви повинні запитати дитину: "Ти чіпав цей Леду нець? "Або" Ти розбив цю вазу? ". Якщо дитина усвідомлює, що визнання помилки спричинить за собою покарання, інстинкт підштовхне його до заперечення".

Ма ва фарзандане ма.

Імам Алі (хай буде над ним мир) точно визначив переваги правдивості в ясному висловлюванні:

"Хто говорить правду досягає трьох речей: довіру (інших), любові і поваги".

"Чи не помиляється щодо їх молитов і посту, бо людина може почати ревно молитися і тримати пост, так як, відмовившись від цього, він відчує себе самотньо. Краще спробуй їх, коли дійде до того, щоб говорити правду і виконувати зобов'язання".

Усул ал-кафі, т. 1, с. 460.

Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив з цього приводу:

"Лживість - сама відразлива риса".

Гулар ал-хікам, с. 605.

Д-р Самуель Смайлс пише:

"Лживість - сама огидна і мерзенна серед низинних рис. Важливо, щоб людина зробила своєю єдиною метою на всіх етапах життя бути правдивим і чесним і ні в якому разі не відмовлявся від цього заради будь-якої іншої мети або справи".

Ахлак.

Іслам в затверджуваних їм норми поведінки та виправлення індивіда спирається на віру і робить її основою щастя людини.

"Шляхетність без віри - як палац, побудований на бруду або льоді", або, як пояснює інший учений,

"Шляхетність без віри - як насіння, посаджені на скелі або серед колючок, вони неминуче засохнуть і помруть. Якщо найблагородніші риси не мотивовані вірою, вони - як загиблі посіви у живого індивіда".

Релігія управляє і серцем, і розумом, вона - то засіб, який повідомляє їм гармонію. Релігійні почуття зменшують матеріальні бажання і створюють непроникну перешкоду між віруючим і всякого роду ницістю. Ті, хто втішені релігією, завжди мають перед собою цілі і відчують себе легко.

"Істинно, з пам'яттю про Аллаха серця відчують себе легко".

Священний Коран.

Іслам судить про характер людини по мірі його віри і по його шляхетним рис і наполегливо бореться за зміцнення цих двох факторів. Наприклад, іслам зробив віру людини гарантією правдивості його тверджень, коли він клянеться. Відповідно до ісламського кримінальним кодексом, клятва мусульманина може при певних обставинах замінити свідоцтво і, отже, є вирішальною при вирішенні

спорів. Іслам також зробив свідоцтво людини методом утвердження прав.

Таким чином, якщо брехливість проявляється в такій жахливій формі, як це впливає з кожного зазначеного вище випадку, стає зрозумілим, який великої шкоди завдає подібна риза.

У священному Корані брехня розглядається як непростимий гріх.

"І ніколи не приймай свідоцтва від них".

Священний Коран.

Основа для визначення ступеня гріховності брехні знаходиться в прямому зв'язку з розмірами шкоди, завданої цим гріхом. Тому брехня під присягою і при свідоцтві, що є найбільш шкідливим гріхом, тягне за собою найбільш суворе покарання.

Брехливість є рисою, яка веде до всіх інших недобрим якостям.

Імам Хасан ал-Аскарі (нехай буде над ним мир) сказав:

"Все недобрі риси поміщаються в будинку, а ключі від цього будинку - брехливість".

Джамі'ас-са'адат, т.2, с. 318.

Щоб прояснити сенс слів імама Хасан ал-Аскарі (нехай буде над ним мир), звернемо вашу увагу на наступний хадис Пророка (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха).

Один чоловік прийшов до Посланця Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) і попросив його дати якусь пораду. Пророк (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) відповів:

"Відмовся від брехні і запасись правдивістю".

Людина, яка була закоренілим грішником, пішов, пообіцявши ніколи більше не робити жодного гріховного вчинку.

Звичайно, ті, хто водиться з чесними людьми і правдиві у своїх словах і вчинках, будуть жити без горя і печалі, їх розум і дух будуть висвітлені вірою і вільні від хибних схильностей, страху і невпевненості. І невелике роздум про наслідки брехні, будь вони пов'язані з релігією або матеріальними втратами, викладе важливий урок кожному, хто бажає вести чесну і гідне життя.

Правдивість може бути досягнута лише укупі з вірою і вихованістю. Коли ці її супутні умови слабкі, людське щастя не має шансу зберегтися.

ЛИЦЕМІРСТВО

ПРАГНІТЬ ВДОСКОНАЛЕННЯ СВОЄЇ ОСОБИСТОСТІ

Найважливіший елемент щастя і найбільш піднесена риса, якою може володіти людина, - його здатність до самовдосконалення. Це духовний скарб дарує життя велич і автентичність і веде людину до вершин честі і благородства. Всі люди як такі рівні. Однак вони відрізняються один від одного, як різні і їх здатність мислити і міркувати. Духовний склад і поведінкові особливості людей також різні. Особистісні якості - це все, що відрізняє індивідуумів один від одного і визначає здібності та соціальний стан кожного. Більш того, характер безпосередньо впливає на нас, і більш, ніж будь-який інший фактор.

Людина був поміщений в цей світ, щоб прагнути до розвитку своїх здібностей, розширення горизонтів свого мислення і практичної

діяльності, а отже, до вдосконалення своїх знань і зміцненню духу, щоб досягти досконалості. Іншими словами, людина в цьому світі повинен готуватися до виконання свого особливого призначення. Беручи це до уваги, обов'язок кожного індивідуума - затвердити в собі здорову і благородну особистість і працювати на шляху щастя. Чим старанніше людина трудиться на цьому шляху, тим глибше він пізнає справжній зміст успіху. Немає нічого більш здатного дати йому силу, щоб наважитися увійти в це бурхливе море, ніж здорова особистість.

Згідно Шопенгауером,

"Різноманіття особистостей природно, а його роль в привнесення горя або щастя в життя людини більше тієї, яку відіграє несхожість між людськими відмінностями. Це тому, що риси особистості (такі як плідну мислення і чисті почуття) ніколи не можуть бути співставлені з тим, що людина може отримати від матеріальних речей. Бо розумна людина може створити собі приємну життя, навіть якщо він ізольований. З іншого боку, неосвічений людина не здатна позбутися від ліні, хоча він може мати всі насолоди життя, навіть витративши а це великі суми грошей. Інтелект, дбайливе ставлення до людей і здатність любити є найважливішими факторами, що наближають людину до досягнення мети його життя і відкривають перед ним браму щастя. Тому наш обов'язок надавати особливого значення більшого розвитку цих чинників, ніж зростання матеріальних придбань".

Всі характеристики і риси відіграють якусь роль у визначенні майбутнього людини, а кожна думка або почуття сильно впливають на ці характеристики і риси. Доречно зазначити, що звичаї і поведінка кожної людини постійно змінюються в сторону вдосконалення або у зворотному напрямку.

Першим кроком у вдосконаленні та розвитку особистості є вивчення методів використання своїх внутрішніх сил і здібностей і підготовка себе до подолання факторів, що можуть викликати проблеми на шляху вдосконалення. Тоді людина зможе очистити себе від всього низького. Якщо людина не знає ціну собі, він не зможе досягти тут ніяких позитивних змін, як не зможе правильно побудувати своє життя.

Слова і вчинки не мають ніякої реальної цінності, якщо вони не є наслідком глибин чийогось істоти. Слова висловлюють міститься в розумі, вони як би передають зберігаються тут секрети. Коли слова суперечать чіємусь поведінки, це говорить про ненадійною особистості і, отже, надає спустошуюче вплив на життя індивідуума.

Лицемірство: найогідніша риса

Лицемірство, безсумнівно, одне з найбільш огидних якостей. В натурі людини -Приймати щастя і свободу і прагнути до вищих щаблів благородства. Але коли людина заплямований брехнею, порушенням обіцянок і недотриманням домовленостей, лицемірство знаходить для себе широкий простір і готово захопити такі заплямовані натури. В таких обставинах лицемірство розвивається і в кінці кінців стає небезпечною хворобою. Лицемірство не тільки перешкоджає індивідам досягти істини або навіть спробувати відкрити її, а й стає нерозрешимою перепоною на шляху до набуття шляхетних рис. Все це, звичайно, блокує шлях до розумного поведінки та психологічної цілісності особистості, суперечачи і щасливого життя, яка залежить від духовної досконалості.

Лицемірство є небезпечною епідемією, яка загрожує честі і гідності людини, що веде до безвідповідальності і нищим рис і перетворює впевненість в собі в підозрілість, песимізм і тривогу.

Ті, хто досяг у своєму поганому поведженні небезпечного рубежу, переконують себе, що вони бажають всього найкращого всім людям. Коли така людина (лицемір) має справу з двома людьми, між якими немає гармонії, він одному представляє себе як милого друга і щирого радника, потім повертається кругом і нападає на іншого, яро критикуючи його, хоча він насправді не відчуває ні духовної, ні моральної зв'язку ні з одним з них.

Брехливі компліменти, необгрунтоване прийняття чужих ідеологій, ухилення від захисту праведності, коли це необхідно, все це ознаки лицемірів.

Згідно одному великому вченому, лицеміри більш небезпечні, ніж закляті вороги:

"Вороги мають риси і відкритих, і прихованих ворогів, бо ворожнеча має тільки один колір. Якщо вже торкатися облуди, то я хотів би, щоб друзі були як вороги. Безсумнівно, друзі-лицеміри гірше, ніж ті лицеміри взагалі".

Оскільки лицемір не здатний завоювати серця тих, з ким він має справу, або отримати любов і повагу, його життя повне приниження і відрази. Його спроби приховувати факти не дозволяють йому вести спокійну, надійну, позбавлену занепокоєння життя, так як він постійно побоюється викриття того, ким він насправді є.

Один з факторів, що вимагають пильної суспільної уваги, - це шляхи поширення лицемірства і недолік чесності і щирості в стосунках між

різними класами суспільства. Якщо лицемірство проникає в структуру соціальної спільності і опановує серцями її членів, то поряд з обманом і ницістю, таким стає явними у відносинах між ними, вся ця спільність неминуче рухається до падіння.

Британський вчений С.Смайлс говорив:

"Поведінка сучасних політиків - це розкладання і плутанина думок, які вони висловлюють у своїх приймальнях, дуже відмінних від висловлюваних в публічних виступах. Наприклад, ці політики хвалять людей за патріотичні почуття, а потім, відвернувшись, сміються над тим же на своїх приватних зустрічах" .

"Коливання думки характерні для нашої епохи більше, ніж для будь-якого часу в минулому, і принципи змінюються так само, як інтереси. Вважаю, що лицемірство поступово вийде з своїм потаємним шкаралупи і стане похвальним якістю, бо якщо вищий клас суспільства звикає до лицемірства, нижчі класи засвоюють ті ж погляди, так як звичаї і поведінку вони переймають від вищих класів".

"Слава, зароблена сьогодні, випаровується, коли розкриваються недобрі риси людей, незважаючи на їх хороші якості взагалі".

Існує російська приказка, яка говорить:

"Пряма спина не дає чинів".

Хребти людей, спраглих слави, поступово стають слабкими і гнучкими, щоб вчасно реагувати на припливи і відливи популярності брехливих людей, які приховують факти від громадськості і говорять те, що хочуть почути нижчі класи. Найгірші з них навіть

використовують розбіжності і лицемірство, які можуть існувати у відносинах між різними класами суспільства. Така слава не може бути визнана праведною, вона викликає огиду і засудження, а її апологети не мають честі і гідності.

Щирість і чесність є проявом чистої совісті і самими благородними рисами. Ці риси, що зустрічаються у тих, хто має дійсно чистою душею, гармонізують особистість, приносячи суспільству мир, єдність і міцність. Для людини природно любити своїх правдивих друзів більше, ніж тих, у кого він сумнівається, і в міру посилення любові до правдивих людям у нього зростає і неприязнь до лицемірів.

СПАЛЮЙТЕ ДОТЛА ПРИТУЛКУ ЛИЦЕМІРСТВА

Коли почалося швидке поширення ісламу, партія лицемірів, яка відчувала для себе загрозу більше, ніж інші опозиційні партії, зробила спробу зруйнувати основи ісламського правління. Вони послали прокльони на Пророка (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха), потім відмовилися виконувати свої зобов'язання, коли для того прийшов час. Вони також критикували віруючих.

Деструктивна і розклатося меншість не могла миритися з вірою людей в Посланника Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) і відданістю йому. Лідером цих лицемірів був Абу Амір (священик), який був головним серед людей Писання в Медині, де він здобув популярність серед жителів як релігійна людина. Він передбачив появу Пророка (хай буде над ним і його нащадками

мир і благословення Аллаха) до Послання і на початкових етапах його Пророцтва. Пізніше він не зміг винести втрати своєї репутації внаслідок поширення ісламу, переїхав в Мекку і приєднався до багатобожжя-никам в їх битвах проти Пророка (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) при Бадрі і Ухуді.

Абу Амір потім втік до римлян, де почав плести змови з метою викорінення древа ісламу. Це за його підбурювання його співучасники побудували в Медині "Мечеть незгоди". На той час, коли ця мечеть споруджувалася, нікому не дозволялося будувати мечеті без дозволу Святого Апостола (нехай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха). Пророк (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) дарував їм дозвіл на будівництво і, коли він повернувся після битви при Табук, його покликали вшанувати своєю присутністю відкриття мечеті. Однак Всемогутній Аллах завчасно відкрив Своему Посланнику злі наміри цих людей, і Пророк відмовився піти і наказав війську знищити мечеть.

"Оживляє мечеті Аллаха той, хто увірував в Аллаха і в останній день, виконував молитву, давав обіцянку і не боявся нікого, крім Аллаха, - може бути, такі виявляться що йдуть вірно!" Коран 9:18.

Таким чином цей віроломний змова був засмучений, а перше притулок лицемірства спалено.

Священний Коран суворо критикує цю групу і в багатьох віршах засуджує її:

"І серед людей дехто каже:" увірували ми в Аллаха і в останній день ". Але вони не вірують.

Вони намагаються обдурити Аллаха і тих, які увірували, але обманюють лише самих себе і не знають.

В серцях їх хвороба. Нехай же Аллах збільшить їх хвороба! Для них - болісне покарання за те, що вони брешуть.

А коли їм говорять: "Не поширюйте нечестя на землі!" - вони кажуть: "Ми - тільки творять блага".

Хіба ні? Адже вони - поширюють нечестя, але не знають вони ".

Коран 8:12.

Лицемірство - це хвороба душі, на що вказував імам Алі (хай буде над ним мир), коли говорив:

"Стережися людей лицемірства, бо вони введені в оману, вводять в оману і ведуть до невірному шляху. Їх душі хворі, а їх зовнішність чиста".

Гуар ал-хікам, с. 146.

Д-р Х. Шахтар говорив:

"Є деякі люди, які сперечаються тільки з тієї причини, що хочуть прославитися. Ці люди зовсім не впевнені в своїх переконаннях, в дійсності не вірять вони і в те, про що сперечаються, але для них краще засуджувати інших, ніж мовчати, бо їм важко переносити байдужість інших до їхніх персон. Інший тип людей - це ті, хто, помічаючи людське байдужість до них, йдуть шляхом лицемірства, щоб викликати чвари і тим затвердити власне існування ".

Рушд шахсійят. Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Лицеміре - чиї слова прекрасні, а совість - хвора".

Гуар ал-хікам, с. 60.

Лицемірна людина не має людей, на яких він може покластися, тому він постійно живе в замішанні. Посланник (нехай буде над ним і його потомством мир і благословення Аллаха) такими словами описав лицемірство:

"Лицеміре подібний вівці, що заплуталася між двома стадами".

Нахдж ал-фасах, с. 562.

Пророк (хай буде над ним і його потомством мир і благословення Аллаха) відкрив нам три ознаки лицеміра, сказавши:

"Є три ознаки лицемірів: Коли вони говорять, вони брешуть. Коли вони роблять обіцянку, вони не стримують його. Коли ж їм вірять, вони обманюють".

Біхар ал-Анвар, т. 15, с. 30.

Імам Бакир (нехай буде над ним мир) сказав:

"Зло для поклоняється - мати дві особи і дві мови, хвалити свого брата в його присутності і обмовляти на нього позаочі. Якщо щастить братові, то він ворогує з ним, а якщо його брату випадають випробування, він не поспішає (допомогти)".

Біхар ал-Анвар, т. 15, с. 172.

Імам Алі (хай буде над ним мир) відзначав іншу характерну рису лицемірів, кажучи, що захищаючи себе, вони завжди критикують інших:

"Лицеміре лестить собі і порочить інших людей".

Гуран ал-хікам, с. 88.

Д-р Смайлс говорив:

"Підлесники і лицеміри завжди думають про себе і ніколи не турбуються про інших. Вони зосереджуються на своїх вчинках і справах до того, що їх незначна і нище існування стає їх всесвіту і великим ідолом".

Ахлак.

Імам Садик (нехай буде над ним мир) роз'яснює наступну пораду Лукмана своєму синові:

"У лицеміра є три ознаки: його мову суперечить його душі, його душа суперечить його поведінки, а його зовнішність суперечить його внутрішнім (переконанням)".

Біхар ал-Анвар, т. 15, с. 30.

Думки людини викривають його дійсне я. Люди, які намагаються приховати, що у них в душі, під лицемірством і лестощами, ніколи не досягнуть успіху, бо правда про їх дійсної суті в кінці кінців буде розкрита.

Одна людина сказала імаму Садіку (нехай буде над ним мир);

"Коли людина говорить мені:" Ти мені подобаєшся (або я тебе люблю)", звідки я знаю, що він говорить правду?" **Імам**

ВІДПОВІВ ЦІЙ ЛЮДИНІ:

"Перевір свою душу: якщо він тобі подобається, тоді ти подобаєшся йому. Подивися в свою душу: якщо вона відкидає твого товариша, тоді один з вас щось не так зробив".

ал-Вафі, т. 3, с. 106.

Д-р Мардін сказав:

"Якщо ви дійсно думаєте, що можете уявити себе тільки за допомогою слів, ви самі себе обманюєте. Бо інші не будуть судити вас за правилами, які визначаєте ви. Краще нехай вони дізнаються вас по вашим вчинків, висловлювань, положенню, совісті і вашому внутрішньому я. Люди, з якими ви говорите, помітять сильні і слабкі сторони ваших думок, ваше лицемірство і дійсну сутність і у вашій мові, і навіть у вашому мовчанні. Навколишні відкриють ваші надії і наміри, а потім складуть собі думка про вас, це не схилить їх змінити пов уявлення Іноді ми чуємо, як люди кажуть: "Я навіть дивитися не можу на таку-то людину". Ці індивіди не в змозі виносити огидних людей, хоча ті й можуть мати деякі гідні похвали риси або приємну зовнішність. Люди з подібними відчуттями зуміли прочитати думки і почуття інших. Ми також іноді відчуваємо подібне щодо деяких людей. Це -дія думок. Всі наші думки і почуття поширюються навколо нас і інші відчувають їх випромінюванням свого мозку ". Пірозі ФІКР.

Імам (нехай буде над ним мир) сказав:

"Здорова совість має більш правдиві свідчення, ніж красномовні мови".

Гурар ал-хікам, с. 105.

Коли ми говоримо "лицемірство", ми під ним на увазі щось значно ширше, ніж просто ідеологічне, поведінковий, моральне або словесне лицемірство, бо іслам закликав усіх своїх послідовників до повного і всеохватного єдності, щоб вести їх до чистого життя, вільної від лицемірства, розколу і підступності.

ЗЛОСЛОВИТИ

СУСПІЛЬСТВО ЗАПЛЯМОВАНО ГРІХОМ

Немає сумніву, що в даний час людські суспільства страждають від різного роду духовних відхилень і психологічного розладу і зазнали невдачі в удосконаленні моралі тими ж темпами, якими вони зуміли забезпечити собі матеріальні зручності. Такі суспільства стикаються з великим числом гострих хвороб, з кожним днем переповнюють океан життя неминучими стражданнями. Ті, хто всерйоз бореться за подолання страждань, кінчають отруєними гріхами і в пошуках притулку від нещастя підкоряються, щоб зменшити свої духовні страждання і тривоги. Але сяюче сонце щастя ніколи більше не зігріє своїми блискучими променями їх життя.

Ці люди обдурили себе, повіривши, що вони стали вільні від всіх обмежень і правил, і тепер змагаються в покірності і невдачах. Якщо ми уважно вдивимося в життя таких людей, які ігнорують добрі звичаї, то виявиться, що вони використовують швидкий розвиток матеріальних засобів всупереч цілям, з якими вони були створені. Вони зробили матеріальні феномени віссю своїх бажань і надій, і морок гріхів накрив своєю чорною тінню їх суспільства.

Набагато більш плідним було б, якби вони використовували свої величезні багатства, які витрачаються ними на всілякі відхилення і заворушення, на набуття справді добрих звичаїв, не схильних до зміни. Однак норми прийнятого ними поведінки постійно змінюються.

Необхідно сказати, що якщо благородні риси не стають мірилом здорової особистості в будь-якому даному суспільстві, члени цього

товариства не будуть прагнути до них, а скоріше підпадуть під повний вплив громадської думки, яке веде їх до наслідування вчинків інших, ігноруючи будь-які протилежні впливу. У світлі цього ми повинні усвідомлювати, що сучасним цивілізаціям бракує здатності прищепити людині здорові, благородні риси, не можуть вони і гарантувати порятунку або щастя будь-якому суспільству.

Д-р Карл, відомий французький вчений, говорив:

"Нам необхідний мир, в якому кожен міг би знайти для себе гідне місце без поділу матеріальних і духовних потреб. Звідси ми здатні усвідомити як ми можемо жити, бо тоді ми усвідомлюємо, що просування вперед по дорозі життя без вірного керівництва - небезпечна справа. Тепер, усвідомлюючи цю небезпеку, дивно, як ми нехтуємо пошуком методів здорового мислення. Факт, що тільки жменька людей в дійсності виявила цю небезпеку. Більшість людей охоплено своїми пристрастями і так сп'янілі ними, що як передова технологія їм не пропонувалася б, вони не схильні жертвувати жодною зі своїх заборонених радощів заради коханої цивілізації.

Життя сьогодні подібна величній річці, що падає з крутого схилу і змиває наші надії і мрії в море розкладання і відхилень заради задоволення нагальних бажань і минулих потреб. Багато людей придумали собі нові потреби і тепер завзято борються, щоб їх здійснити. Крім цих потреб, є й інші речі, що приносять їм тимчасове щастя, такі як наклеп, лихослів'я, безцільна балаканина і т.п., які в дійсності більш згубні для здоров'я, ніж алкоголь".

Одним з отримали поширення в суспільстві відхилень є лихослів'я; технічний сенс його роз'яснювати немає необхідності, так як воно знайоме кожному.

ШКОДА ВІД ЗЛОСЛОВЛЕННЯ

Найбільш небезпечний наслідок лихослів'я - це руйнування духовної індивідуальності свідомості ледаря. Ті, хто сильно відхиляються з природного шляху розуму, втратять врівноваженість мислення і розбудують свою поведінкову систему, не кажучи вже про шкоду почуттям людей, якої завдають розкриттям їх недоліків і таємниць.

Наклеп знищує високий статус людської моральності і з вражаючою швидкістю позбавляє людину гідності і благородних якостей. Дійсно, лихослів'я дотла спалює опори моральності в душі наклепника. Наклеп перекручує чисті думки настільки, що врата розуму для неї наглухо закриті. Розмірковуючи про її вплив на суспільство, ми виявляємо, що вона завдає його членам величезної шкоди.

Лихослів'я грає нищівну роль, сіючи ворожнечу і ненависть між членами суспільства. Якщо дозволити йому поширитися серед будь-якої нації, лихослів'я позбавить її величі, доброї репутації та викличе в ній не вщухають пристрасті.

До прискорбля, ми змушені визнати факт, що лихослів'я проникло в усі суспільні класи. Це підтверджує ту обставину, що, подібно до того, як всі явища життя пов'язані між собою, духовні та психологічні відхилення, які можуть з'явитися в одному громадському класі, проникають в усі інші класи. В результаті поширення лихослів'я,

песимізм і підозрілість затемнюють громадський розум, люди втрачають довіру один до одного. Беручи це до уваги, ми можемо впевнено сказати, що якщо суспільство не освітлено братнім мисленням і шляхетними якостями, воно ніколи не знайде єдності і гармонії. Суспільство, позбавлене світла благородних рис, безсумнівно, залишається в стороні від справжніх задумів життя.

ЩО ВИКЛИКАЄ ПОШИРЕННЯ ЗЛОСЛОВЛЕННЯ

Незважаючи на те, що лихослів'я є проявом гріховних вчинків людини, воно безпосередньо пов'язане з його духовністю. Лихослів'я - це ознака небезпечного психологічного розладу, приховані сфери дії якого ми повинні досліджувати.

Фахівці з поведінки відзначають ряд причин поширення лихослів'я. Найбільш важливими серед них є заздрість, гнів, марнославство, самовдоволення і підозрілість. Безсумнівно, будь-який вчинок індивіда обумовлений певними посилками, які формувались його свідомістю, і як результат прояву цих посилок - немов би тліючого вугілля під холодним попелом мову, передавач почуттів людини, вимовляє наклеп.

Коли певна властивість глибоко вкорінюється у свідомості людини, воно засліплює йому очі і управляє його мисленням. Одна з причин такого широкого поширення лихослів'я в тому, що наклепники байдужі до його небезпечних наслідків. Ми бачимо людей, які утримуються від більшості інших гріхів, але нітрохи не замислюючись роблять цей огидний злочин. Повторення наклепу, ніяк не піклуючись про його наслідки, позбавляє людину контролю за своєю здатністю

утримуватися від слідування своїм пристрастям незалежно від того, знає він чи ні про їх небезпечної природі. Ці люди не намагаються досягти цілісності і досконалості. Такі індивідууми відгороджуються від дійсності, що не приймає на себе і децицю страждання на шляху здобуття щастя. На цьому шляху вони стають жертвою власних низьких пристрастей.

Ті, хто не дотримуються свого або чужого гідності, що не дотримуються законів моралі, і особистість, перетворює своє життя в арену протиборства власних пристрастей і зневажає права інших, заслуговує страждання.

Низькі звичаї є наслідком слабкої віри, а самі звичаї є продукт переконання (віри). Якщо у особистості немає віри, у неї немає і ніякої мотивації до доброї поведінки або дотримання моральної чистоти. У кожного є своя думка щодо способів позбавлення людей від відхилень і морального розкладання. На мою думку, найефективніший шлях до зміцнення добрих якостей в людях лежить через пробудження в них гуманних інстинктів і заклику до добра, заохочення їх до використання багатств розуму на шляху здобуття щастя. Звертаючи увагу людей на наслідки поганої поведінки і зміцнюючи їх волю, ми можемо перемогти все злі риси і змінити темні сторони особистості на благородні якості.

Д-р Яго пише:

"Коли ми збираємося боротися з небажаною звичкою, перш за все ми повинні визнати її погані наслідки. Потім ми повинні визнати існування у нас такої звички і, нарешті, обміркувати причини, які зробили нас її жертвами. Зробивши це, ми можемо перемогти те, що

провокує у нас цю звичку, за допомогою почуття радості від її подолання".

Захищаючи і оберігаючи зерна чистоти, існуючі в людській душі, ми можемо розпізнати причини помилки і смуту і видалити їх з нашої свідомості і душі, звівши міцний бар'єр перед нашими нескінченними бажаннями і пристрастями.

Вчинки демонструють нам сутність людей, а тому є вираженням їх честі і єства. З цієї причини, якщо людина прагне щастя, він повинен відбирати свої праведні вчинки, щоб перетворити їх в цінні насіння щастя. Люди також повинні пам'ятати, що Аллах відає про всі їхні вчинки не має значення, наскільки нікчемними вони можуть здатися.

Відповідно до одного філософу:

"Не кажіть, що світобудову не має ні причини, ні сенсу, бо, кажучи так, ви звинувачуєте себе в відсутності причини і / або сенсу. Таким чином, якщо світобудову не має причини або сенсу, то і ви також будете безглузді і безпричинні".

Таким же чином, як суспільство потребує матеріальних предметах, щоб бути здатним продовжувати жити, воно має потребу і в певній гармонії, покликаної забезпечувати збереження духовних зв'язків між різними його членами. Суспільство, свідомо несе важкий тягар соціальних обов'язків, сильно виграє в набутті єдності.

Щоб вивести свої душі з мороку на світло, ми повинні зміцнювати в собі благородні думки, щоб вміти протистояти руйнівним ідеям і наущанням. Направляючи свої мови проти клепау, ми робимо перший крок до щастя. Щоб протидіяти поширенню розкладання, нам необхідно здійснити революцію в психології людей. Ми можемо

зробити це, дотримуючись права інших, що, в свою чергу, дасть поштовх зростанню коренів гуманності і духовності і тим самим з'явиться ще одним кроком до захисту благородних якостей, від яких залежить порятунок кожного суспільства.

РЕЛІГІЯ ПРО ПОГАНЕ ПОВОДЖЕННЯ

Священний Коран показує сутність лихослів'я в одному короткому, але красномовно вірші:

"Чи любить хтось із вас є плоть свого мертвого брата? Адже ви відчуваєте огиду".

Отже, як природно для людини відкидати поїдання плоті мертвого, так його розум повинен відчувати обурення від наклепу. Духовні вожді приділяли таке ж велике увагу виправленню почуттів і психологічних рис людей, яке вони надавали боротьбі за викорінення багатобожжя і атеїзму. Посланник Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) сказав:

"Я був посланий тільки для поліпшення благородних вдач".

Велике ісламське вчення повело людей до моральності, підкріпленої твердої і логічно заснованої свідомістю. Іслам розглядає порушення кордонів моральності великим і гідним осуду гріхом.

Іслам, однак, не зупиняється на визначенні лихослів'я як тяжкого гріха, він зробив обов'язком усіх мусульман захист того, хто обвинувачено.

"Якщо людина обвинувачено в твоїй присутності, будь помічником цієї людини, відзвітував наклепника і покинь цих людей".

Нахдж ал-фасах, с. 48.

Посланник Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) сказав:

"Той, хто захищає честь свого брата в його відсутність, в праві захистити себе від вогню перед Аллахом".

Нахдж ал-фасах, с. 613.

Посланник (нехай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) також сказав:

"Той, хто оклеветат мусульманина під час місяця Рамадан, - не буде прийнятий його пост".

Біхар ал-Анвар, т. 16, с. 179.

Посланник (нехай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) характеризував мусульманина наступним чином:

"Мусульманський - це той, чиї руки і мову безпечні для інших мусульман".

Ясно, що якщо індивід дозволяє свої мови обмовляти на брата - мусульманина, то він безумовно порушує норми моральності і стає злочинцем в очах ісламу. Всі напрямки ісламу одностайні в тому, що лихослів'я - великий гріх, бо наклепник порушує Божественні накази і, всупереч їм, зазіхає на права інших людей.

Подібно до того. як відсутній людина не може захистити свою честь і гідність, не може захистити себе і померла людина, тому обов'язок кожного поважати правила, що стосуються гідності покійного.

Лихослів'я і наклеп є різновидом духовного гноблення. Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Наклеп - це гніт над слабким".

Гулар ал-хікам, с. 36.

Д-р Х. Шахтар сказав:

"Розчарування в можливості задовольнити чийсь потреби перетворюється в душевну муку. Ця душевна катування спонукає нас шукати якусь форму захисту. Люди розрізняються по виду вчинків, які вони здійснюють в подібних ситуаціях. Якщо людина відчуває, що інші не роблять йому уваги, якого він очікує, то, побоюючись бути відкинутим, він вважає за краще соціалізації відгороджена від інших і самотність. в якомусь зібранні він може сидіти в кутку, самотній і мовчазний, не розмовляючи ні з ким, критикуючи всіх або безпричинна але посміявся. Або він може з усіма сперечатися, злословити про відсутній або критикувати інших, поки не виправдає таким чином свою присутність".

Рушді шахсійят.

Д-р Манн свого книзі, названій "Основи психології", пише:

"Щоб зберегти свою честь, ми можемо спробувати компенсувати свої невдачі або недоліки, звинувачуючи в них інших. Наприклад, якщо ми провалили іспит, ми звинувачуємо педагога за поставлені запитання; або, якщо нас не призначають на більш високу посаду, ми лаємо цю посаду або обмовляй тих, хто її займає. Або ми вважаємо відповідальними за свою недієздатність інших, хоча в дійсності вони ні до чого".

На закінчення, щоб розвивати в собі добрі риси, ми повинні спостерігати за собою і зберігати чисті помисли. Ми повинні починати з себе, так щоб забезпечити належні основи для свого щастя і щастя нашого суспільства у всіх областях.

ПРИСКІПЛИВІСТЬ

НЕЗНАННЯ СВОЇХ НЕДОЛІКІВ

Одна з найбільш серйозних слабкостей поведінки людини незнання власних недоліків. У багатьох випадках душа не відає про наявну небажаної межах, що призводить до перетворення її в основу страждання. Коли людина стає рабом свого незнання, він вбиває в собі дух моральності, стаючи, таким чином, жертвою своїх нахилів та численних пристрастей, які позбавляють його щастя і спокою. В таких умовах ні керівництво, ні конструктивний рада не можуть бути плідними.

Перша вимога до порятунку себе - це усвідомлення своїх недоліків. Єдиним шляхом, дотримуючись яких людина може позбутися поганої поведінки і убезпечити свою особистість від загрози, що може привести до страждання, є усвідомлення такої поведінки.

Ретельне вивчення характеристик людської психіки з метою виховання людства є найважливішим кроком у напрямку, що веде до єдності духу і поведінки. Роздуми про себе дозволяє індивідууму усвідомити свої недоліки і позитивні сторони, усунути небажані риси і очистити дзеркало своєї душі від бруду гріхів, здійснюючи докорінне вдосконалення своєї поведінки.

Ми здійснюємо непрощену помилку, коли безтурботно не помічаємо свого дійсного відображення в дзеркалі наших вчинків. Наш обов'язок - розкрити наші власні якості, щоб визначити небажані риси, які вирости в нас поза нашою волею. Безсумнівно, ми зуміємо видалити коріння цих рис, навіть попередити їх прояв в нашому житті шляхом постійної боротьби з ними. У всякому разі, для досягнення шляхетних рис потрібно винести довгі труднощі. Здійснення цього зовсім не проста справа.

Щоб вирвати коріння небезпечних і ганебних звичок, ми не просто повинні їх визнати в собі, а й мати для цього силу волі. Чим більше сторін ми зможемо залучити до своїх дій, тим більше плідними будуть наші думки. Переваги кожного кроку в цьому процесі будуть проявлятися для нас у міру руху до кожної нової фази.

Д-р Карл писав:

"Найефективніший спосіб перетворити нашу щоденну програму в прийнятну - ретельно обміркувати її щоранку, щоб переглянути результат ввечері. Подібно до того, як ми передбачаємо закінчення певної роботи в певний час, ми повинні включити в свій графік певні кроки, так щоб інші отримали користь від нашої діяльності. Ми повинні бути чесні і справедливі в своїй поведінці.

Нищість в поведінці огидна і тілесно брудна. Тому як важливо очищати наші тіла від бруду, так необхідно і звільнитися від непристойного в нашій поведінці. Деякі люди роблять зарядку до і / або після сну; аналіз своєї поведінки і думок так само важливий, як ця зарядка. Вивчаючи себе, ми повинні діяти, і борючись, щоб побачити кордону окреслених нами планів, ми без перешкод зможемо побачити і свою сутність. Наш

успіх в прийнятому рішенні прямо залежить від нашого внутрішнього я. Необхідно кожному - молодому або старому, багатому або бідному, освіченій або неосвіченому - усвідомлювати, що він кожен день виграв, а програв, подібно до того, як вчені записують результати своїх експериментів. Використовуючи цей метод з точністю і терпінням, наші душі і тіла зміняться на краще " .

В характері деяких людей шукати недоліки, помилки і таємниці інших, критикувати і звинувачувати їх за це. Однак промахи і недоліки самих цих людей в більшості випадків перевищують їх власні хороші риси. Вони не відають цього і зайняті невдачами інших.

Образа інших - це зла риса, плямувати життя людини і надає деградуюче вплив на риси його поведінки.

Почала, які спонукають людину принижувати інших, стають більш небезпечними, коли супроводжуються марнославством, пихою і самовдоволенням. Ці поведінкові комплекси провокують людини на помилкові судження, в той час як він вважає їх абсолютно правильними.

Ті, хто постійно критикують інших, витрачають свої зусилля способом, неприйнятним для розуму і закону. Вони надають дуже велике значення спостереження за промахами своїх друзів, щоб образати і принижувати їх, ігноруючи той факт, що діючи таким чином, вони позбавляють себе можливості помічати свої власні помилки і, отже, ведуть себе зі шляху керівництва і праведності. Ті, кому бракує мужності, не дотримуються ніяких правил або не поважають честь інших, - ті не можуть жити в гармонії з найближчими їм людьми. Коли такі люди не можуть знайти знайомих для образи, вони приймаються

за родичів і друзів; з цієї причини такі люди не здатні мати справжніх друзів, чиєю любов'ю і повагою вони могли б користуватися.

Люди заробляють собі честь протягом всього свого життя, тому ті, хто зазіхає на честь інших, піддають образи і приниження свою власну честь.

Хоча ті, хто постійно ображає інших, можуть не усвідомлювати масштаби шкоди, що завдається ними собі, вони не можуть захистити себе від суспільної реакції на їх злодіяння. Злочини, які не принесуть їм нічого, крім ненависті, ворожнечі і недовіри. Вони шкодують, але, як то кажуть, "не можна повернути назад в клітку птицю, коли вона вже полетіла".

Той, хто хоче співіснувати з іншими, повинен визначити свої обов'язки, одна з яких - знаходити добродійні риси і добрі вчинки у інших, щоб бути в змозі хвалити їх. Він також повинен позбутися рис, що ображають гідність інших і суперечать основам любові, бо тільки тоді любов виживає, коли вона існує в атмосфері взаємної поваги і дотримання інтересів обох сторін. Той, в чиєму звичаї приховувати недоліки улюблених і друзів, буде мати більш міцні

зв'язки. Похвально також, якщо хтось здатний звернути увагу тих, кого він любить, на їх слабкі сторони, щоб ці люди могли змінитися.

Зрозуміло, людині, яка бажає звернути увагу свого друга на його неприємну рису, необхідно особливе вміння, щоб не образити його або не поранити його почуття.

Відповідно до одного вихователя,

"Можливо привернути увагу вашого слухача до його помилок поглядом або жестом, зазвичай немає необхідності говорити прямо.

Якщо ви скажете кому-небудь: " Ти зробив помилку ", він ніколи не погодиться з вами, якщо ви образили його розум, здатність мислити або самолюбство. Відкрите зіткнення з ним змусить його чинити опір вам без обґрунтування своїх поглядів, навіть якщо ви переконаєте його в тому, що ви безперечно праві. Коли ведете розмову, ніколи не починайте її словами "Я доведу вам це" або "Я приведу незаперечні докази того, що ... ", бо це означає, що ви проникливіше або розумніші ту людину, з яким ви говорите. Коригування чийогось мислення - важке завдання, для чого ж її ускладнювати, слідуючи невірної процедури і зводячи непереборну перешкоду для цього. Коли ви збираєтеся щось довести, важливо, щоб інші не здогадувалися про ваш намір. Ви повинні йти до своєї мети невеликими кроками, не дозволяючи нікому відкрити вашу мету. Пам'ятайте це висловлювання, коли дієте в цьому напрямку:

"Вивчайте людей, не будучи вчителями".

РЕЛІГІЙНІ ВЧЕННЯ ПРО УЇДЛИВІСТЬ

Священний Коран попереджає насмішників про їх похмурої долі і застерігає від наслідків їх недобрих вчинків. У Корані записано:

"Горе кожному наклепникові, злостивці".

Іслам вважає обов'язковим для всіх мусульман правила вихованості і доброго поведінки, щоб зберігати єдність суспільства. Іслам також забороняє лихослів'я і уїдливу насмішку, щоб уникнути відхилень і ослаблення братських уз. Тому обов'язок кожного мусульманина дотримуватися права інших і утримуватися від образи або приниження їх.

Імам Садик (нехай буде над ним мир) сказав:

"Хто вірує більше підбадьорюється біля іншого віруючого, ніж людина, що зазнає спрагу, коли він знаходить холодну воду".

ал-Кафи, т. 2, с. 247.

Імам Бакир (нехай буде над ним мир) сказав:

"Досить з людини нестачі помічати огріхи людей і не відати того, чим страждає він сам, критикувати інших за те, що не робить він сам, або ображати близького друга за те, до чого той не має стосунку".

ал-Кафи, т. 2, с. 459.

Їх дід, імам Бакир (нехай буде над ним мир) сказав:

"Уникай товариських відносин з тими, хто шукає недоліки людей, бо їхні товариші не убезпечить від їх підступів".

Гурар ал-хікам, с. 148.

Хоча це частина людської природи - відкидати критику, людина повинна бути уважний до конструктивної критики. Це завдяки конструктивному раді ми можемо підготувати основи для свого вдосконалення, якщо буде на те воля Аллаха.

Повелитель віруючих (нехай буде над ним мир) нагадував нам вищевказаний факт, кажучи:

"Нехай найближчою для вас серед людей буде той, хто направить вас, щоб (відкрити) ваші недоліки і допоможе вам проти ваших власних недобрих спонукань".

Гурар ал-хікам, с. 558.

Нижченаведений уривок наводиться з книги д-ра Дейла Карнегі "Як завоювати друзів і впливати на людей":

"Ми повинні прислухатися до критики і приймати її, бо ми не можемо очікувати, що дві третини наших вчинків і думок вірні. Альберт Ейнштейн допускав, що дев'яносто дев'ять відсотків його ідей і висновків помилкові. Коли хто-небудь хоче покритикувати мене, я знаходжу себе обороняється, навіть не знаючи, що той хоче сказати, а проте потім, коли це трапляється, я обурююся на себе. Ми всі вважаємо за краще похвалу і звеличування і відкидаємо осуд і критику, не рахуючись зі ступенем відповідності та точності будьякого з цих зауважень. Ми, без сумніву, діти не докази і логіки, а діти наших почуттів. Наш розум стає як пливе корабель, який кидають хвилі почуттів в нічному морі. В даний час більшість з нас самовпевнено, але через сорок років, озирючись на себе, ми будемо сміятися над своїми вчинками і думками " .

Імам Алі (хай буде над ним мир) сказав:

"Той, хто шукає недоліки людей, повинен почати з себе".

Гурар ал-хікам, с. 659.

Д-р Х. Шахтар каже:

"Замість того, щоб заперечувати на висловлювання або вчинки інших, краще поміркувати над своїми власними проблемами і бідами, якщо їх можна поправити. Кожному з нас необхідно міркувати про свої проблеми, знаходити свої промахи і недоліки і долати їх, якщо можемо".

Рушді шахсійят.

Неосвічені люди намагаються приховати свої недоліки, замість того щоб прагнути до їх викорінення.

Згідно імаму Алі (хай буде над ним мир);

"Це дурість в людині спонукає його стежити за недоліками інших і не помічати того, що стосується його власних промахів".

Гулар ал-хікам, с. 559.

Д-р Аїбуті стверджує:

"Через свого невігластва ми часто ігноруємо свої недоліки або приховуємо їх за завісою невідання, щоб обдурити себе таким чином. Вражаюче, як люди приховують свої недоліки від очей інших, не роблячи навіть спроб викорінити їх. Однак коли який-небудь з їх недоліків розкритий і вони не можуть більше приховувати його, вони придумують тисячі виправдань, щоб обдурити себе і інших. Такі люди намагаються принизити в очах інших значення своїх недоліків, забуваючи, що з часом вони стануть більш очевидними, подібно до того, як насіння проізра стає, щоб стати величезним деревом".

Дар йостоджуйе хушбахті.

Вивчення особистості - єдиний прийнятний для психолога метод діагностування і лікування різних захворювань.

Імам Алі (хай буде над ним мир) рекомендував людям саме цей метод.

Він говорив:

"Розумним людям необхідно визначати свої недоліки в релігії, поведінці і звичаї, збирати їх у своєму серці або в книгу і працювати над їх усуненням".

Гулар ал-хікам, с. 448.

Також відповідно до одного психолога,

"Розташуйтеся зручно з ясною головою в тихій кімнаті і попросіть свою сім'ю, щоб ніхто вас не турбував. Чим більше комфортабельно місце і чим приємніше ви відпочиваєте, тим краще, так як те, що ми збираємося робити, вимагає дотримання основного правила: не дозволяти своїм думкам, сконцентрованим лише на одному предметі, відволікатися. Ваше тіло також не повинно відволікати вас своїми потребами. Візьміть з собою дешевої сірого паперу і ручку, якою ви легко можете писати. Я згадав дешеву сірий папір, щоб дозволити вам використовувати великий вибір її кількість, не турбуючись про витрати. Я також згадав легку ручку, тому що ви будете оточені тисячами духовно-психологічних факторів, коли ви досліджуєте себе, і вам знадобиться ручка, яка не буде вас відволікати.

Складіть перелік видів почуттів і реакцій, які ви помітили в собі в цей день і напередодні. Тепер перегляньте і глибоко обміркуйте кожне з них, потім запишіть все, що приходить вам в голову щодо цих почуттів без будь-яких вилучень і обмежень. Не турбуйтеся, якщо це займе багато часу. Коли ви записали всі ваші вчинки, думки, почуття і реакції, згадайте інстинкти самолюбства, користі, марнославства і т.д. Тепер зіставте кожен свій вчинок чи думку з інстинктами, які їх породили, і задайте собі просте запитання: "Який вчинок мотивував це вчинок або висловлювання?"

Мета цього психологічного самоаналізу в тому, щоб дозволити пацієнтові змінитися, наскільки це дозволяють його духовна індивідуальність і конструктивні духовні сили, за допомогою зняття у нього психологічної напруженості і нервового стану. Таким шляхом

він виразно відчуває нові життєві цілі і смисли і зможе накреслити для себе новий шлях в житті, інший, ніж раніше
".

Р а в а н к а в і .

Заздрість

ЗАГАДКОВА І ПОРОЧНА ПРИСТРАСТЬ

Людина існує в постійному русі між хвилями проблем і страждань цій нестабільній життя. Він бореться за визволення своєї душі і тіла від вантажу тягостей, так щоб зібрати троянди надії і виставляти їх одну за одною в своєму житті. До тих пір, поки зв'язок людини з життям не перервав на смертному одрі і він бачить шлях до надії, він завжди буде прагнути до щастя. В кінцевому підсумку це світло надії дарує людині життя і робить її гіркоту солодкою.

Деякі з нас сподіваються стати багатими, накопичити стан і борються за досягнення цього всілякими засобами. У той же час інші жадають слави і чинів. Вчинки людей пов'язані з їх тілесними прагненнями і тим ступенем духовної і психологічної чистоти, якої вони досягли. Устремління людей так само змінюються, як змінюються і способи мислення. Але ми повинні усвідомлювати, що надії приносять в наше життя щастя, коли вони відповідають нашим духовним потребам, задовольняють наші інтелектуальні запити, підвищують рівень наших знань, висвітлюють життєвий шлях і позбавляють від тягарів і нещастя.

Вроджені схильності, такі як уїдливість і марнославство, можуть бути причиною страждань в житті. Заздрість є однією з таких схильностей,

які відволікають людину з прямого шляху і укладають розум в кайдани, щоб перешкодити людині реалізувати свої надії. Заздрісники не в змозі бачити інших щасливими. Вони відчують на собі сильний гніт, що випливає з їх песимістичного погляду на наявність доброї волі у інших людей. Сократ сказав:

"Заздрісник проводить свої дні, знищити себе почуттям жалю про те, чого він не зміг досягти, а інші досягли. Він відчуває жаль і гіркота і жадає, щоб всі люди жили в стражданні і печалі, плетучи інтриги в ім'я позбавлення їх щастя".

Один видатний літератор писав:

"Наші душі - як місто, розташоване посеред пустелі, без фортеці або стін для захисту; вони - жертви викрадачів щастя. Самі слабкі вітри можуть змусити хвилі в море наших душ стикатися один з одним, і не один ворог душі проникне в глибини нашого духу, щоб розпоряджатися і забороняти до останнього подиху. Кожна людина знає, що йому слід звернутися до лікаря, якщо він страждає від головного болю, але той, хто страждає заздрістю, буде заперечувати це і ніколи не знайде нікого, хто вилікує його".

Заздрісні роблять собі за мету успіхи інших, вони вдаються до будь-яких способів, щоб позбавити їх удачі. Вони - жертви своїх нищих бажань, хоча і не усвідомлюють цього. Заздрісники проявляють свої злі помисли, поширюючи брехню і звинувачення на адресу тих, кому вони заздрять. А якщо вони відчувають, що їх пристрасті таким шляхом не задоволені, вони здатні зайти так далеко, що можуть робити замах на свободу цих людей і навіть позбавити їх права на життя, аби здійснити свої безмежні бажання.

Звичайно, це певні нахили. Чи відповідають вони справжню мету людського життя? І природні чи вони?

Заздрісники не тільки втрачають звання людей, вони навіть нижче, ніж тварини. Бо той, хто не дбає про страждання інших, не може бути справжнім представником роду людського.

ЗАЗДРІСНИКИ ЗГОРАЮТ У ВОГНІ НЕВДАЧ І СТРАЖДАНЬ

Один з найефективніших шляхів у розвитку і просуванні вперед на арені життя - проникнути серцем в серця інших і впливати на них. Ті, хто має здатність впливати на серця інших своїми високими якостями, можуть користуватися підтримкою членів суспільства в своєму просуванні по життю і, отже, отримати ключі від щастя. Добрі люди - як світло в суспільстві, вони опромінюють і направляють мислення його членів, надаючи глибокий вплив на їх поведінку.

З іншого боку, заздрість викликає руйнування добрих рис і благородних вдач, перешкоджаючи серцець людей присвячувати себе друзям і побачити в небесах життя сяючу зірку любові. Тому заздрість не дає людині випробувати почуття співробітництва і підтримки. Більш того, коли заздрісники проявляють свої почуття словесно або у вчинках, демонструючи всю їх гидоту оточуючим, вони отримують у відповідь тільки хвилі громадського обурення і огиди. Помітне занепокоєння і тривога, які викликає в таких людях заздрісність, пригнічують їх дух і розпалюють в них вогонь, який спалює їх душі.

Причина, по якій душа заздрісника згорає в полум'ї тривоги і занепокоєння, зрозуміла. Заздрість як руйнівна буря, яка відриває

дерева моральності від коренів, так що заздрісник ніяк не може зупинитися в своєму гріху.

Коли Каїн побачив, що жертвопринесення Авеля прийнято краще, ніж його, він позаздрило йому і вирішив убити його. Заздрість запустила кігті в серці Каїна і позбавила його братніх і людських почуттів. Вона привела його до того, що він розбив голову брата величезним каменем і обагрив невинне тіло кров'ю. Каїн зробив це тільки з тієї причини, що його брат Авель був чистий думками і вчинками. В результаті цього зухвалого презирство й обурення вчинку, скоєного сином Адама (нехай буде над ним мир), світ став свідком першого злочину заздрості. Зробивши своє жахливий злочин, Каїн розкаявся, однак скорботу, яку він відчував, йому не допомогла, бо він став на весь залишок свого життя жертвою докорів сумління. Якби Каїн дотримувався реалістичного і правильного мислення, він відшукав би причину позбавлення його Божественного благословення, бо:

"Аллах приймає тільки від благочестивих". Згідно Шопенгауером,

"Заздрість є найнебезпечнішим з людських почуттів. Тому необхідно, щоб людина вважала її своїм заклятим ворогом і робив так, щоб усунути її з шляху свого щастя".

Крім того, якщо заздрість широко поширюється в суспільстві, у відносинах між людьми виникають багато небажані явища, такі як чвари і т.п. У суспільстві, повному проблем і страждань, кожен індивід стає перешкодою на шляху щастя інших, замість того щоб стати одним з елементів вдосконалення і соціальної єдності. Коли заздрість проникає в суспільство, вона перешкоджає його порятунку,

проганяючи дух співпраці, спокою і довіри між його членами, що веде їх до загибелі, незважаючи на розвиненість їх цивілізації.

Згідно д-ру Карлу

"Заздрість відповідальна за нашу скнарість, що є перешкодою на шляху поширення досягнень індустріальних країн в третьому світі. Заздрість також заважає багатьом здатним людям керувати своїми країнами".

Більшість жорстоких злочинів, скоєних в ці дні, є наслідком заздрості. Це стає очевидним з уважного вивчення подій в суспільстві.

РЕЛІГІЯ ПРО ЗАЗДРОСТІ

Всемогутній Аллах сказав в Священному Корані:

"Не дивлячись на те, що в людській природі - любити і купувати користь для себе, людині наказано підкорятися логіці розуму, юридичним нормам і суспільного блага, коли він намагається діяти у відповідності зі своєю природою".

Тому коли Аллах дарує кому-небудь свою милість, ніхто не повинен зазіхати на неї або позбавляти людину цього дару з однієї тільки заздрості або з метою випередити інших. Людині краще, як і потрібно від нього, слідувати в житті розумного, прийняттого шляху до своїх надій. Всемогутній Аллах сказав:

"Не бажайте того, чим Аллах дав вам одним перевагу перед іншими. Чоловікам-частка з того, що вони придбали, а жінкам - частка з того, що придбали вони. Просіть від Аллаха Його блага, - воістину, Аллах знає всі речі!" .

Коран 4:32.

Тому ми повинні робити все, що в наших силах, і молити Аллаха про благодетельство-ванні нас з Його вічних скарбів, щоб зробити наші важкі і матеріальні проблеми легкими для нас і просунути нас ближче до наших цілей і надій. Якби заздрісник, розтрачує свій розум і почуття на те, для чого вони не призначені, направив їх на шлях здійснення інших своїх цілей і бажань, тоді промені щастя обов'язково висвітлили б цей шлях.

Імами (нехай буде над ними світ) залишили нам багато висловлювань, застережних від цієї зухвалої обурення риси заздрості і закликають берегтися від її небезпечних наслідків. Тут досить наступного висловлювання імама Садика (нехай буде над ним мир). Він вказував на два духовних чинника, що лежать в основі заздрості, кажучи:

"Заздрість виникає з сліпоти душі і відмови від благодіянь Аллаха (хвала йому), які є двома ланками (факторами) невіри. Це через заздрість син Адама став жертвою вічної скорботи і був засуджений на вічні муки, від яких ніколи не буде позбавлений".

Одна з причин, що породжують заздрість, є неправильне виховання вдома. Якщо батьки люблять одного зі своїх дітей і приділяють йому особливу увагу і розташування, відмовляючи іншим в цьому, у дітей, що залишилися без піклування, виникає відчуття приниженості і протесту. Вид заздрості, від якого страждає багато людей, здебільшого виникає в будинку і обумовлює негаразди і невдачі значної частини суспільства. Такий результат природний в будь-якому суспільстві, коли основи правління в ньому будуються на несправедливості, пригноблення, расизмі, сектантство, націоналізмі і т.д. Члени такого

суспільства будуть поглинені розбратами, а в їхніх серцях займеться полум'я ненависті і заздрості.

Посланник Аллаха (хай буде над ним і його потомством мир і благословення Аллаха) забороняв мусульманам порушувати справедливість між дітьми, щоб не дати гріха заздрості і іншим гріхам заплямувати їх життя. Він сказав:

"Робіть зі своїми дітьми однаково, коли даєте їм подарунки".

Нахдж ал-фасах, с. 366.

Професор Бертран Рассел в розділі, присвяченому способам попередження таємних гріхів, пише:

"Люсі дали маленький блокнот, щоб записувати всі погані думки, які можуть прийти їй в голову. Вранці за столом під час сніданку батьки подарували їй брату бінокль, а сестрі касетний магнітофон, не давши нічого Люсі. Люсі записала в своєму блокноті, що в цей момент у неї промайнула погана думка. Вона подумала, що батьки люблять її менше, ніж сестру і брата ...".

Імам Алі (хай буде над ним мир) вказував на шкоду, яку заздрість може завдати організму, кажучи:

"Мене вражає зневага заздрісникам здоров'ям своїх тіл".

Гурар ал-хікам, с. 494.

Д-р Франк Хаурк також говорив:

"Захищайте себе і свій мозок від страждань, спричинених психологічним переживаннями, бо вони - дияволи душі, що не задовольняються руйнуванням в людині її розумової системи, але і викликають зростання злоякісних клітин. Ці переживання наносять

фатальний шкоди організму. Подібні страждання уповільнюють циркуляцію крові, послаблюють нервову систему, перешкоджають фізичної і духовної активності, не дають людині досягти в житті своїх цілей і надій і знижують інтелектуальний рівень людини.

Людина повинна звільнити себе від цих ворогів, бо вони для нього смертельними. Їх повинно тримати під замком поза людського життя. Ті, хто так робить, побачать, що їх воля зміцніла і вони переможуть будь-воз-можно перешкоди в житті " .

Пірозі ФІКР.

Передають, що імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Заздрість пригнічує тіло".

Гурар ал-хікам, с. 32.

Він також відзначав психологічної шкоди заздрості:

"Охороняйте себе від заздрості, бо вона ображає душу".

Гурар ал-хікам, с. 141.

Відповідно до одного психолога,

"Сильна заздрість є одним з інтенсивних психологічних переживань, що викликають безліч страждань, непоправних помилок, пригніченість і несправедливість. Нехай буде відомо, що багато вчинків заздрісників відбуваються не з їхньої волі, а за вказівкою цього зла - заздрості".

Раванкаві.

Д- Мардін говорив:

"Якщо ви зосередите свої думки на досягненні певних якостей, ви обов'язково їх досягнете. Звичайні істоти є діти звичайних думок. Тому якщо ви сподіваєтеся жити в гармонії, щастя і спокій, ви так і будете жити. Якщо ж у вас похмурі погляди і ви все бачите в негативному світлі, ви можете швидко позбутися цього недоліку, направивши своє мислення в протилежному напрямку, думаючи про те, що викликає щастя і удачу в житті. Прагніть до благородних якостей, домагайтеся їх з рішучістю і завзятістю, тому що наполегливість є в їх досягненні приготує ваш розум до їх набуття і зробить це неминучим. Не вагаючись, повторюйте свій намір реалізувати свої цілі і надії. Нехай ваші прагнення будуть видні на вашому обличчі, і через короткий період часу ви побачите, як ваші думки дивним чином приведуть вас до ваших цілей".

Пірозі ФІКР.

Д-р Манн у своїй книзі розвиває цю думку:

"Ми на досвіді відкрили, що міркування про певній дії викликає саме це дія з деяким переженилися. Наприклад, якщо ми подумаємо про те, щоб стиснути кулаки, виявиться, що м'язи наших рук злегка скоротилися і нерви досить напружені, щоб це зафіксував докинометр. Є люди, які вміють змусити піднятися волосся на своєму тілі, розширювати або звужувати зіниці або звужити вени на руках, уявивши собі, що вони занурені в крижану воду. Все це досягається зосередженням думки".

Усуль раваншінасі. Усвідомлення фактів допомагає нашому розуму, волі і прагнень. Це пелена пристрастей засліплює наш розум і викликає в ньому хаос. Тому борг людини - зберігати незамутненим своє

дзеркало фактів і реальностей. Він також повинен звільнити свою душу від здавлюють її кайданів ненависті, щоб вона очистилася від страждань і хвороб. Потім він повинен наповнити її доброзичливістю до людей відповідно до законів людяності.

МАРНОСЛАВСТВО

СВІТЛО ЛЮБОВІ НА НЕБОСХИЛІ ЖИТТЯ

Любов висвітлює горизонти життя. Любов грає важливу роль в духовному і фізичному розвитку людини, володіючи вражаючою і чудовою силою. Ця сила входить в людину і продовжує рости, поки не стає в певний час як безкрає море.

Якщо ми погасимо світло любові на небосхилі життя, морок розчарування і страх самотності заповнять дух людини і світ постане перед ним у темряві.

Людина була створена істотою суспільною, отже, соціалізація необхідна для його виживання. Звідси те, що змушує людину відкидати суспільство, вважаючи за краще самотність і ізоляцію, є наслідком душевного розладу. Очевидний факт, що людина не може досягти щастя без інших. Подібно до того, як тілесні потреби спонукають його жити в співтоваристві з іншими людьми, душа людини також вимагає порятунку в соціалізації. Вона вимагає любові, і людина невпинно прагне до задоволення цієї духовної потреби.

Людина відчуває постійну потребу в любові і прихильності з того дня, коли він входить в цей світ і починає своє існування, і до тієї хвилини, коли врата життя на його шляху закриваються.

Людина відчуває результати любові в собі і в своєму розумі. Коли він зломлений тяготами життя, невдачі гнітять його душу, а коли він сповнений печалі, промені надії перестають висвітлювати його життя. У такі періоди спрага любові і прихильності у людини сильно зростає. Ця жага наповнює його серце надією на розраду своєму розуму нічим, крім любові. Тому правильно буде сказати, що немає ліків від негараздів, печалей і страждань, крім любові.

Любов людини до свого брата є істинним проявом людської прихильності. Вона навіть може розглядатися як основа всієї високої моральності і її достохвальних якостей. Любов може передаватися і доступна кожному. Спосіб, яким ми можемо знайти любов інших, - це, перш за все, доброта до них і усвідомлення того, що наша доброта повинна дарувати їм любов і прихильність.

Демонструючи свою прихильність іншим, ми виграємо, бо якщо ми віддаємо частину своїх добрих почуттів, то отримуємо натомість багато більше. Ключі до людських сердець знаходяться в руках людей же, і той, хто хоче слідувати шляхом, який веде до цим безцінним скарбам, повинен наповнити своє серце світлом чесності і чистоти, відкинувши з нього всяку скверну.

Філософи вважають, що досконалість сутності проявляється в її особливостях і формах;

особливістю ж людини є його соціальність і любов. Любов і духовні узи, що існують між людьми, є основою їх надійної та мирної спільного життя.

Згідно з доктором Карлу,

"Щоб суспільству досягти щастя, всім його членам необхідно жити в гармонії один з одним, на зразок цегли в кладці. Любов - єдина річ, яка дає суспільству таку гармонію доброти, що панує між членами всієї людської сім'ї. У любові людини до інших людей є дві сторони: одна вимагає від нього любити, а інша змушує його намагатися завоювати любов. Однак поки людина не намагається щиро подолати свої негативні риси, цей обмін любов'ю не може бути досягнутий. Ми не в змозі прийти до цієї мети, крім як звільнившись від моральної псування, що відгороджує нас від інших. Тоді ми побачимо, що сусіди доброзичливі між собою, а господарі і працівники поважні один з одним. Любов є єдиним початком, здатним бути причиною того порядку, який існує в спільнотах бджіл і мурах мільйони років".

МАРНОСЛАВСТВО ВЕДЕ ДО людських обурення

Себелюбство є первинним людським інстинктом. Це важливий фактор виживання, бо широкі зв'язки людини зі світом тісно пов'язані з цим інстинктом. Проте, не дивлячись на те, що цей інстинкт є плідною силою, з якої виростають багато хороших рис, з нього можуть виникати і різні гріхи і аморальні вчинки, якщо він набуває гіпертрофованих форм.

Перша реальна небезпека для поведінки-це преувеличенность в себелюбство. Бо воно може досягти розмірів, коли в серці не залишиться місця для любові до інших. Така крайність заважає людям визнавати свої помилки або приймати факти, які не погодяться з їх зарозумілістю.

Професор Робінсон говорив:

"Часто трапляється, що ми міняємо наші думки або манеру поведінки без роздратування і гніву, проте якщо хтось виявляє наші недоліки або помилки, ми відчуваємо душевний стан, що змушує нас оборонятися".

Ми легко звертаємося в нові ідеології, але коли хтось намагається звернути, ми з фанатичністю виступаємо проти нього, хоча в дійсності ми не володіємо щиро настільки міцними почуттями по відношенню до своїх переконань. Ми відчуваємо, що наші почуття сильно зачеплені, якщо хто-небудь говорить: "Ваші годинник відстають" або "У вас стара машина". Ми страждаємо від цього набагато більше, ніж якщо б нам сказали: "Ваші знання про Марс або єгипетської цивілізації невірні".

Найбільша небезпека для щастя і найлютіший ворог людства - це марнославство і гіпертрофована самовпевненість. Відраза людей до будь-яку погану рису характеру не йде в порівняння з огидою до марнославства. Марнославство не тільки викликає розрив зв'язків любові і гармонії між братами, але перетворює їх у ворожнечу і прокладає дорогу до повного неприйняття один одного. Як людина очікує від інших поваги і любові, так він повинен намагатися дотримуватися їх гідність.

Саме суспільство встановлює для кожної людини права і обов'язки. Кожен індивідуум отримує від свого суспільства стільки любові і поваги, скільки здібностей і умінь він може запропонувати йому. Той, хто обмежений любов'ю до себе, бачить тільки те, що хоче, і байдужий до почуттів і справ інших. Він наполегливо намагається зробити себе об'єктом обожнювання і прославлення і нав'язує своє примхливе марнославство іншим.

Наполегливе очікування такою людиною поваги від інших недоречно внаслідок глибокого невідповідності подібного очікування того обуренню, яке викликає його поведінку. Така громадська реакція може тільки змусити марнославного людини страждати, відчувати тривогу і нервозність.

Серед інших згубних наслідків марнославства - підозрілість і песимізм. Дух марнославного людини згорає в полум'ї песимізму і підозрілості, йому здається, що кожен має намір принизити його. Він також не може не помічати постійного нехтування, приниження і обурення, які він зустрічає від людей. Свідомо чи несвідомо, але він страждає від такого звернення, яке викликає у нього ненависть і почуття помсти по відношенню до суспільства. Його душа не заспокоюється, поки він не домагається при кожному зручному випадку помсти, і тоді його душевне хвилювання вщухає.

Зло марнославства проникає в свідомість людини тільки тоді, коли він пригнічений своїм незначним становищем, що викликає розлад в його здатності бути скромним. Це розлад, хворобливе і руйнівний, яке може стати причиною багатьох небезпек і злочинів, є джерелом і різних страждань, які долають марнославним людиною.

Навіть короткий огляд всесвітньої історії показує, що гонорові люди завжди чинили опір закликам пророків і посланників і відмовлялися прийняти їх праведні слова, заважаючи зробити це і іншим. Крім того, варварські бійні, що влаштовувалися під час кривавих світових воєн, своїм джерелом здебільшого мали марнославство і самовпевненість жорстокосердістю лідерів.

Більшість пихатих людей - це колишні важкі підлітки, які вирости в неблагополучних будинках і зуміли зайняти становище в суспільстві. Ці люди уявляють, що володіють виключним характером, і прагнуть затвердити своє уявне гідність, демонструючи зарозумілість і марнославство. З таким типом особистості можна легко зіткнутися всюди.

Видатна особистість, дійсно володіє шляхетністю і гідністю, не відчуває необхідності бути гордовитою з іншими, бо усвідомлює, що ні гордовитість, ні марнославство не можуть принести людині справжньої поваги. Вона також розуміє, що ці риси не можуть виховати ні в кого справжнього характеру.

Згідно порадою одного психолога,

"Обмежуйте свої надії і бажання, стримувати свої очікування і передбачення, звільніться від пристрастей і прагнень, тримайтеся подалі від марнославства і зарозумілості і уникайте пороків уяви, щоб забезпечити собі надійний і довготривалий спокій".

НАШІ КЕРІВНИКИ І СКРОМНІСТЬ

Однією з чудових моральних характеристик, яку можна розглядати як символ любові і кращий шлях до її досягнення, є скромність. Виконуючи свій обов'язок перед суспільством - дотримуючись норм доброго поведінки, скромні люди підвищують свій соціальний престиж і віддають серцям інших частину свого кохання.

Однак слід розуміти велика різниця між скромністю і самоприниженням, бо скромність є проявом благородства сильної і

впевненої в собі натури, в той час як самоприниження є наслідок невпевненості і моральної слабкості.

Лукман (нехай буде над ним мир), як то кажуть в Корані, застерігав свого сина від самовпевненості:

"І не відвертай свого лиця від людей з презирством, і не ходи по землі надмірно переможним Поправді кажу вам, Аллах не любить самовпевненого зверхника".

Коран 18:18.

Імам Алі (хай буде над ним мир) сказав:

"Якби Аллах дозволив самовдоволення кому-небудь з поклоняються Йому, Він дозволив би це Своїм найближчим Пророкам і Аулія; але Він, хвала Йому, зробив так, щоб самовдоволення було огидно їм і щоб вони прийняли для себе скромність. Тому вони відкинули свою самовпевненість, посипали особи пилом (в розпачі) і були скромними з віруючими".

Посланник Аллаха (хай буде над ним і його потомством мир і благословення Аллаха) говорив:

"Уникай марнославства, бо віруючий наполягає на ньому, поки Аллах, хвала Йому, не скаже:

"Запиши поклоняється Мені серед самовдоволених".

Нахдж ал-фасах, с. 12.

Імам Садик (нехай буде над ним мир) вказав у своєму короткому вислові на духовну основу марнославства, сказавши:

"Немає людини, який збився зі шляху інакше, як через ницості, яка виявляється в ньому самому". ал-Кафи, т.3, с. 461.

Згідно д-ру М. Бріден,

"Самодовольство одного індивідуума або нації перед іншими рівнозначно образі цього індивідуума або нації. Більшість суперечок і розбіжностей, що мають місце сьогодні, є наслідком почуття приниженості. Отже, напускание на себе самовдоволення є не що інше, як спроба заповнити порожнечу, яку людина відчуває в своїй життя. Немає людини, нації, класу, раси і т.д., що знаходяться в здоровому свідомості, які відчували б протилежність між собою та іншими ".

Укдає хікарат

Марнолюбні і самовпевнені люди завжди дивляться на свої слова і вчинки зі схваленням і захопленням. Більш того, вони вважають свої недоліки чеснотами. Імам Муса ібн Джа'фар (нехай буде над ним мир) пояснює це:

"Марнославство буває декількох ступенів, серед яких прикрашання людиною своїх поганих вчинків, так що він бачить їх хорошими і вірить, що надходить добре".

Васа'іл аш-ши'а, т. 1, с. 74.

Також відповідно до одного психолога,

"Марнолюбні люди вважають свої недоліки чеснотами, а вади - достоїнствами. Наприклад, вони розглядають свій раптовий гнів на інших людей як доказ сили характеру, свою слабкість - як прояв високої і тонкої духовності, свою надлишкову повноту - як ознака

здоров'я. Дійсно здоровий розум буває лише в здоровому тілі, а довіра до слабких помилково, бо вони легко дратуються і непередбачувані".

Раванкаві.

Тепер давайте розглянемо деякі висловлювання Еміра віруючих (нехай буде над ним мир) з цього приводу:

"Уникайте марнославства, або число тих, хто обурюється на вас, зросте".

Гурар ал-хікам, с. 147.

"Марнославство спустошує розум".

Гурар ал-хікам, с. 28.

Згідно психологам, пихаті люди страждають розумовою слабкістю.

Імам Алі (хай буде над ним мир) також сказав:

"У того, чий розум ослаблений, зростає гордість". Гурар ал-хікам, с. 651.

"Скромність - це верх розсудливості, а марнославство межа невігластва".

Гурар ал-хікам, с. 102. Він

також сказав:

"Марнославство це згущена хвороба".

Гурар ал-хікам, с. 678. і:

"Тому, хто захоплюється своїм становищем, не вистачає критики своїх здібностей".

Гурар ал-хікам, с. 678.

Д-р Х. Шахтар сказав:

"Один із способів привернути увагу людей до нас, коли ми відчуваємо себе розчарованими або невдахами, це вихвалити або захоплюватися собою, видавати бажане за дійсне, хвалитися минулими успіхами або триматися бундючно з іншими. Марнолюбні люди обманюють себе, приймаючи за правду придумані ними фантазії і тим самим позбавляючи себе будь-якої можливості змінитися".

Рушді шахсійят.

Такі люди не здатні визнати, що в них є недоліки, а досконалість і успіх належать іншим.

Імам Алі (хай буде над ним мир) сказав:

"Недоліки того, хто задоволений собою, приховані від нього, а якщо він визнав би перевагу інших, досить було б з нього невдач і провалів".

Гурар ал-хікам, с. 95.

Іслам, що кличе до високого, гуманної цивілізації і до того, що дозволяє людині вести благородну життя, оголошує незаконними всі порочні якості. Іслам визнає тільки чистоту і благочестя.

Імам Алі (хай буде над ним мир) сказав:

"Шукайте притулку в Аллаха від сп'яніння багатством, бо воно має незначну важливість".

Гурар ал-хікам, с. 138.

Одного разу багатий чоловік прийшов відвідати Посланника Аллаха (хай буде над ним і його потомством мир і благословення Аллаха). Коли багата людина перебував там, увійшов бідняк і сів поруч з ним; при цьому багач підібрав свій одяг і відсунувся. Пророк (хай буде над

ним і його потомством мир і благословення Аллаха) помітив це і сказав:

"Що, ти боїшся, що його бідність пошириться на тебе?".

І на закінчення. Якщо гонорові люди прагнуть до щастя, вони повинні позбавити себе від цієї хвороби, звільнитися від такої риси, яка руйнує їх характер; в іншому випадку вони зіткнуться з неминучими розчаруваннями і втратами, яких можна уникнути.

ГНОБЛЕННЯ

РОЛЬ СПРАВЕДЛИВОСТІ В СУСПІЛЬСТВІ

Вивчення історії революцій виявляє важливі і гідні роздуми чинники, на яких ґрунтувалися повстання і революції у різних народів по всьому світу. Це, власне, один фактор - справедливість. Багато разів цей світ спонукав душі тих, чиє життя було сповнене стражданнями, чиї права і честь зневажалися. Пригноблені повставали проти інститутів зла, прагнучи, спростовуючи несправедливе звиріна, до набуття безцінних скарбів свободи і справедливості. У більшості випадків пригноблені добровільно приносили в жертву свої життя в надії на порятунок від гноблення нас.

До прискорбля, величезна більшість революцій і повстань були нездатні досягти своїх священних цілей, не досягли і революціонери своїх надій на визволення життя від страждань.

Секрет їх невдачі стає зрозумілим по невеликому роздумів про одному важливому питанні. Суть його в тому, що суспільство, що втрачає шлях природного розвитку, свикшімся з регресом і невдачами, не

зможе породити справедливу систему і адаптуватися до справедливого порядку. Встановлення справедливості можливо тільки у відповідній атмосфері, без якої справедливість не має жодного шансу з'явитися на небосхилі життя.

Справедливий закон є основною вимогою до будь-якої соціальної структури. Справедливий закон гарантує права всіх класів і індивідуумів відповідно до суспільним благом, а також реалізацію в поведінці людей його різних кодексів.

Справедливість - природний закон, що спостерігається у всіх куточках світобудови. Всемогутній Аллах влаштував світобудову так, що весь його план заснований на справедливості, яка не може бути порушена ніяким можливим чином. Дивовижна і прекрасна гармонія, існуюча між різними органами нашого організму, є одним з очевидних проявів точного закону справедливості в цьому світі. Дивлячись на себе, ми можемо отримати уявлення і про все інше світобудову.

Рівновага, що управляє всесвітом, примусово в тому сенсі, що воно закладається в природу речей спочатку. Оскільки людині від народження дана свобода думки і волі, його обов'язком стає утвердження засад справедливості в суспільстві. Вірно, що в певних випадках мислення людини потребує законоустановительном водійстві, але часом воно може здійснюватися і спонтанно, так як багато фактів людина усвідомлює незалежно. У деяких випадках розум може не дати необхідного судження в тому, що стосується добра, неправильного ведення справ і т.д.

Справедливість займає особливе місце в житті людини, бо є джерелом шляхетних якостей. Іншими словами, справедливість виступає

рушійною силою гарної поведінки. Вона є також тим початком, яке створює гармонію і спокій в людських суспільствах. Справедливість - це життєво важливий крок до згуртування суспільства на шляху до праведності.

Знаменитий грецький філософ Платон сказав:

"Якщо справедливість входить в людський дух, все його духовні сили опромінюються світлими променями, бо всі благородні якості та людська моральність беруть початок із джерела справедливості. Вона дає людині здатність чинити найкращим чином, що є вищим щастям і вершиною близькості до Всемогутнього Творця".

Цілком правильним буде сказати, що справедливість є основним елементом в організації суспільного життя. З нею відкривається нова глава в життя, суспільства знаходять в собі новий дух, людське життя осяяна красою і величчю. Суспільство, життя якого осяяна красою справедливості, знаходить все необхідне для життя і долає всі свої проблеми.

Згубна пристрасть до пригнічення

Незаперечна роль гноблення в руйнуванні суспільства, розкладанні моралі, порушення безпеки соціуму. Навіть індивідууми, які прихильні релігії, не можуть заперечувати цей факт. Пригнічення викликає в суспільстві розлад і розрив соціальних зв'язків. Дотримання силам зла і зверхності закрило сторінки історії не одного сильного держави, знищивши їх цивілізації.

З життів гнобителів можна витягти важливий моральний урок. Наприклад, Мухаммад ібн Абд ал-Малік займав особливе становище в

Аббасідском халіфаті. Цей міністр зробив собі залізну піч, викладену зсередини сухим очеретом. Коли до нього приводили політичного в'язня, він поміщав його в цю піч і розпалював вогонь, поки душа цієї людини не покидала тіло.

Коли халіфом став ал-Мутаваккіля, він наказав кинути Ібн Маліка в його власну в'язницю. Незадовго до своєї смерті той написав вірш про те, що зробив щось в тутешньому світі повинен нести за це покарання. Мутаваккіля, прочитавши цей вірш, велів звільнити Ібн Маліка, але на той час, коли халіфської рескрипт дійшов до в'язниці, той вже прийняв жахливу смерть в своїй печі.

Муруджу аз-захаб, т. 4, с. 88.

Звичайно, ті, хто стверджують, що життя - це лише щоденна боротьба за виживання, постійно прагнуть придушити слабких за допомогою поневірянь, сподіваючись, що, роблячи так, вони зміцнюють свою владу і збережуть своє становище. Вони можуть зробити будь-який нелюдський злочин, щоб задовольнити себе. Однак з плином часу полум'я гніву розгорається в серцях пригноблених і вони завдають нищівних ударів тиранам. Тим часом пригнічення не пов'язане тільки з певним суспільним становищем. Будь-яка людина на будь-якій посаді, якщо він свідомо чи несвідомо намагається використовувати життя інших людей в ім'я власних цілей або намагається вийти за окреслені розумом і правом кордону, може бути названий гнобителем.

На жаль, сьогодні пригнічення досягло своєї межі; полум'я гноблення і несправедливості охопило різні класи суспільства і загрожує людської цивілізації знищенням. Гнобителі узурпують права

суспільства, грабують його багатства і ресурси, в той час як справедливість виявляється беззахисною.

РОЛЬ РЕЛІГІЇ В БОРОТЬБІ ПРОТИ ГНОБЛЕННЯ І ГНОБИТЕЛІВ

Священний Коран словом Всемогутнього Аллаха оголошує неминучість суворого покарання гнобителів:

"І ці селища ми погубили, коли вони стали несправедливими, і зробили для їх загибелі певний термін".

Коран 18:59.

Всі релігійні вожді вірили в майбутнє людського суспільства, тому своєю головною метою в житті вони зробили встановлення справедливості. Коли вони помічали пороки в людській розвиток, вони прагнули усунути ці вади, повстаючи проти неправих дій гнобителів. У багатьох випадках їм вдавалося взяти верх, поваливши гнобителів.

Згідно священному Корану, поведінка духовних вождів є важливим фактором у піднятті людей на боротьбу з пригніченням:

"Ми послали Наших Посланців з ясними знаменнями і звели разом з ними писання і ваги, щоб люди стояли в справедливості".

До ран 57:25.

Оскільки найвищою метою ісламу є суспільна справедливість, він велить усім своїм прихильникам дотримувати повну справедливість між собою та іншими незалежно від звань і особистих міркувань. Він

також забороняє пригнічення і позбавлення будь-якої групи людей їх прав.

"О ви, які увірували! Будьте стійкими перед Аллахом, сповідниками по справедливості. Хай не накликає на вас ненависть до людей гріха до того, що ви порушите справедливість. Будьте справедливі, це - ближче до богобоязливості".

Коран 5: 8.

I:

"І коли ви судите серед людей, то судіть по справедливості".

Коран 4:58.

Іслам надає особливого значення справедливості і в тому, що він позбавляє несправедливих людей можливості займати посади суддів навіть якщо вони мають для цього всі інші дані. Іслам зробив обов'язком батьків дотримання справедливості між дітьми, щоб забезпечити придбання ними цього найважливішого якості і прищепити неприйняття до пригнічення і ворожнечі. Крім того, одна з основ виховання дітей - бути справедливими з ними у будь-яких обставин, бо якщо вони спостерігають пригнічення у відносинах між батьком і матір'ю, не можна очікувати справедливості або благородства в їх поведінці по відношенню до інших людей. Якщо діти піддаються гнобленню, воно вростає в їх характер і таким чином вони стають деструктивними елементами в суспільстві. Ввібрана ними в дитинстві несправедливість неминуче позначиться на суспільстві або в подальшому звернеться проти їх же батьків.

Посланник Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) звертав увагу своїх послідовників на одну важливу обставину, кажучи:

"Будьте справедливі зі своїми дітьми в подарунках, якщо хочете, щоб вони були справедливі до вас в доброті".

Нахдж ал-фасах, с. 66.

Професор Бертран Рассел говорив:

"Людський дух як весь час розширюється потік. І мета правильного виховання в тому, щоб зовнішній вплив проявилось у формі думки, вчинків і прихильності, а не в формі роздратування або покарання. Ідея тут в тому, що ми повинні поступово впроваджувати в свідомість і поведінку дітей те, що ми хочемо. Правильний метод виховання у дітей справедливості можливий, якщо діти пов'язані з іншими. Змагання, що виникає між дітьми за іграшки, якими одночасно може користуватися тільки один з них (велосипед), здатне дати їм надію аучить їх справедливості. Вражаюче, як діти залишають свій егоїзм, коли старший за віком дитина демонструє справедливість, пропонуючи іншим дітям свою іграшку. Спочатку я не думав, що справедливість - природне або інстинктивне людське почуття, я був здивований, виявивши, що його легко можна викликати в дітях. Коли виховуєте дітей, важливо вселити їм справжню справедливість. Іншими словами, не віддавати переваги ніякому дитині перед іншими. Якщо ви любите одного більше, ніж інших, будьте розсудливі, щоб не дозволити вашому переваги несприятливо вплинути на розподіл щастя і удачі між ними. Взагалі прийнято дітям дарувати іграшки в однакових кількостях.

Будь-яка спроба зробити будь-яким чином недійсним бажання дітей бути справедливими є хибною ".

Про виховання.

Посланник Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) сказав:

"Бійтеся Аллаха і будьте справедливими зі своїми дітьми, як ви хочете, щоб вони були добрі до вас".

Нахдж ал-фасах.

Імам Алі (хай буде над ним мир) дав наступну пораду Мухаммаду ібн Абі Бакру, призначаючи його намісником Єгипту:

"Посланці Бога - це ті, хто встановлює справжню справедливість в суспільстві. Вони - єдині, хто визначає напрямок вдосконалення для людства".

Імам Хусейн (нехай буде над ним мир) також показував істинний сенс справедливості, повстаючи проти гноблення. Сторінки історії до сих пір осяяні житієм цю людину, як це буде і на віки віків.

ВОРОЖНЕЧА І НЕНАВИСТЬ

ЧОМУ МИ ПОВИННІ НЕ ПРОЩАТИ?

Безсумнівно, людина не може уникнути суспільство і жити на самоті. Він - залежна істота, чий потреби не знають кордонів. Той факт, що людина соціально залежимо, узгоджується з його природою і потребами, даючи йому можливість і жити у співпраці з іншими людьми. Соціальна життя має різні вимоги, які обмежують людини

певними правилами і обов'язками, від яких залежить успіх його власного життя.

Соціальна життя - найбільш впливовий фактор у розвитку людського характеру - може не обмежуватися матеріальними відносинами; краще, якщо суспільні зв'язки є результатом союзу між душами і його проявом. Якщо в суспільстві очевидне духовну єдність, засноване на колективному союзі душ, абсолютно неможливо, щоб життя в ньому втратила свою красу і пишність.

Одна з наших основних обов'язків у відносинах з іншими - бути здатними прощати їхні помилки. Цей обов'язок диктується нам потребою в збереженні міцних людських відносин.

Кращий спосіб мирного існування - просто жити в світі з іншими.

Людина не повинна ігнорувати той факт, що ніхто в цьому світі не безгрішний і що люди з абсолютно нормальним і стабільним характером і поведінкою зустрічаються рідко. Ми повинні також пам'ятати, що навіть найблагородніші натури аж ніяк не є абсолютно непогрішними. Тому обов'язок кожного - миритися з ненавмисному промахами, що здійснюються іншими людьми. У більшості випадків визнання своєї провини є суттєвою частиною довготривалого і міцного миру.

Один старий поет сказав, що доля кожного в відпущений йому термін - те, до чого вона себе привчила. Але те, до чого привчає себе людина, виникає з його духовного стану і поведінки. Здатність до прощення - очевидний прояв сильної волі і самоконтролю, які є варіаціями сміливості і сили.

Великодушні люди відрізняються високою духовною організацією. У них сильна воля і духовна зрілість, які є джерелами доброти - вирішальний чинник у звільненні людини від основ духовного рабства. Прощати чужі недоліки - нелегка ноша для людської натури. Людині важко миритися з негативними рисами в інших, але чим більшу силу в неї з'являються в цьому, тим менше він буде страждати від психологічного дискомфорту. В кінцевому підсумку він стає милосердним до всього світу.

Інша важлива сторона, пов'язана з цим-то, що великодушність, безсумнівно, впливає навіть на почуття ворога, викликаючи швидкі зміни в його мисленні і поведінці. Є багато випадків, коли напружені відносини поліпшуються під покровом поблажливості; чимало прикладів і того, як ненависть і глибоко укорінена ворожнеча змінюються відданістю і безхмарним світом, або коли ворог підпорядковується людині, озброївшись добрими і великодушними думками.

Згідно вченим,

"Великої здатністю людини, якої не мають тварини, є великодушність і поблажливість до помилок інших. Коли ви ображені іншими, у вас є хороша можливість пробачити і зрозуміти відчуття великодушності. Нас вчили прощати ворогів, але ніколи не просили бути поблажливими до недоліків наших батьків і друзів, бо це природним чином очікується від кожного - прощати помилки. Коли ви прагнете до помсти своєму ворогові, ви поставте себе на його місце, бо ви ставитеся до нього так само, як він до вас; ви поступите благородно, простивши є у помилку. Коли ми дуже прагнемо помсти, дуже може бути, що та людина сильніше нас, але простив свого ворога, ми безумовно стаємо

переможцями. З великодушністю ми здатні перемогти своїх ворогів без боротьби і змусити їх бути смиренними по відношенню до нас. Залишати суперників і уникати з ними сутичок - кращий оборонний прийом, який ми можемо використовувати проти них.

Нам необхідно бути добрими, коли інші грішать, бо доброта - це небесна заповідь, з якої земля і її мешканці можуть жити в мирі та гармонії.

ПЕРЕШКОДИ, ЩО ПОРОДЖУЄ ВОРОЖНЕЧА

Немає такого важкого вантажу або небезпечного розладу психіки та поведінки, яке впливає на людину більше, ніж ворожнеча і почуття ненависті до інших. Ненависть є одним з найбільш збиткових почуттів, що впливають на щастя і спокій людини. Ненависть виникає з почуття гніву і руйнує духовну рівновагу людини. Коли людина розгнівана, якась причина може дати йому заспокоїтися і зняти психологічну напругу, погасивши полум'я люті в його серці. Однак іскра від цього вогню ненависті може залишитися в серці людини, щоб спалити його щастя і спокій.

На противагу великодушності, яке є одним із складових елементів доброти, психологічної врівноваженості, спокою і гармонії, ненависть і ворожнеча викликаються розбіжностями і суперечностями. Вони є проявами порочного духу. Гнів усуває занепокоєння і психологічне напруження, але прикрість, яке відчуває людина, що намагається злом

відповісти на зло, набагато сильніше, ніж виникає в інших обставинах. Причина цього в тому, що в останньому випадку страждання людини зазвичай минує, але коли з'являється злість, вона провокує приховану ненависть вразити свідомість назавжди. Більш того, ворожість не зникає з вчиненням будь-якого злого вчинку, вона збільшує рубець на серці і готує людину до оборони або помсти.

Ворожість може мати хворобливі наслідки і розлади, які, виникнувши, що не виліковуються. Індивідуум може стати вічною жертвою своєї совісті в результаті нерозумного вчинку, скоєного з ненависті або ворожнечі. Він може зайти так далеко, що заподіє собі дуже велике горе.

Є деякі індивідууми, в чиєму житті немає місця великодушності або шляхетності, тому що вони ніколи не прощають недоліків інших або найменших випадів проти себе. Ці почуття змушують їх витратити свою енергію і здібності на прагнення до помсти, навіть якщо це веде їх в вогняну безодню.

Індивідууми, які легко впадають у гнів, схильні до швидкого відплати. Вони не в змозі виносити навіть найменшої критики своєї поведінки; з іншого боку, люди з сильним характером витягують з критики конструктивні моменти і таким чином готують себе до зміни в кращу сторону.

Відповідно до одного вченому,

"Різка реакція (на критику) є показником недостатньої зрілості, так як найчастіше мова не йде про приниження або образі, щоб викликати з самого початку подібну реакцію.

Людина може уявляти причини для образи, яких насправді немає, або образа могло статися ненавмисно. В обох випадках немає необхідності для засмучення або образи. Якщо умисне образу і було, це все одно могла бути реакція на реальний недолік, яким дійсно страждає індивідуум, в цьому випадку йому не слід ображатися, а працювати над подоланням свого недоліку; якщо ж образа була безпідставною, індивідууму не слід реагувати надмірно, а краще зрозуміти, що той, що його людина відчуває ті ж недобрі почуття, він в розладі і нерозсудливості прагне помститися або намагається по своєму незнанню принизити інших, приписуючи їм недобрі справи. У будь-якому випадку розсудлива людина не повинен страждати від вчинків, зроблених через незнання ".

Акти помсти можуть виникати з відчуття власної нікчемності, незначності, від якого страждає людина і яке є або наслідком прихованою злоби як результату отриманої в дитинстві якийсь травми, або підсумком впливу нездорового соціального оточення. Іншими словами, помста є засобом, за допомогою якого ті, хто страждає комплексом власної меншовартості, намагаються компенсувати своє почуття приниження і невдачі. Такі люди шукають будь-яку можливість образити інших і можуть піти на будь-який злочин.

Серед ефективних факторів, які можуть допомогти таким індивідуумам позбутися злості, - слідування в життя високих цілей. Бо той, хто очищає свою душу і вдосконалює поведінку, нехтуючи іншими цілями, не звертатиме увагу і на погане поводження з боку інших.

Межі нашої реакції на погане поводження з боку інших знаходяться в наших руках. За нами також і вибір напрямку наших думок, тому ми

можемо з власної волі регулювати вплив на нас різних факторів, зміцнюючи себе в проходженні по шляху подолання давить на наші душі почуття помсти. Однак якщо ми нехтуємо своїми моральними обов'язками, інші будуть не в змозі нам допомогти викоренити свої недоліки.

Помста може перетворюватись в різні форми. Деякі люди завдають своїм ворогам неабиякий шкоду, прикидаючись, що ведуть їх до чесності і відданості. Люди, які вдаються до подібної форми помсти, очевидні інтригани.

Відповідно до одного західного вченого,

"Ненависть і ворожість є наслідком душевної невірноваженості, особливо коли немає ніяких інших видимих причин. Ми в змозі вирішувати більшість питань по-братськи, але марнославство і невігластво заважають нам робити це. Часто ми залишаємо друзів і коханих за найменші помилки з їх боку. Іноді ми знаємо, що вони невинні, але все ще відмовляємося пробачити їх. Я хотів би, щоб ми були б в змозі зменшити до мінімуму свою несправедливість до них ".

СТАВЛЕННЯ ІМАМА САДЖАДІ ДО ТИХ, ХТО ПОГАННО ОБХОДИВСЯ З НИМ

Життя релігійних вождів є для нас уроком честі, благородства, великодушності і людяності. Їх духовні якості прекрасно виявлялися в залишених ними практичних уроках.

Одного разу Імам Ал і Ібн Аль-Хусайн ас-Сад-жад (нехай буде над ним мир) сидів в суспільстві своїх послідовників, коли один чоловік, що

складався з ним у родинних стосунках, підійшов і почав ображати імама (нехай буде над ним мир). Ім'я цієї людини було ал-Хасан ібн ал-Мусанна. Імам Алі (хай буде над ним мир) не звернув на цю людину уваги, а коли той пішов, сказав своїм співрозмовникам:

"Ви чули, що ця людина сказав мені. Тепер я хочу, щоб ви пішли зі мною і почули мою відповідь".

Тоді товариші імама Алі (хай буде над ним мир) сказали:

"Ми підемо з тобою, хоча і не хочемо, щоб ти або ми говорили щонебудь (таке ж у відповідь) йому". Імам Алі пройшов до будинку ту людину, декламуючи:

"А ті, які вчинили гидоту або образили самих себе, згадали Аллаха і попросили вибачення своїм гріхам, - а хто прощає гріхи, крім Аллаха? - і не бунтувалися в тому, що вони зробили, будучи обізнаними".

Коран 3: 134.

Його товариші, почувши це, зробили висновок, що імам (нехай буде над ним мир) скаже цій людині тільки добрі слова. Імам (нехай буде над ним мир) досяг будинку ал-Хасана ібн ал-Мусанни і сказав: "Скажіть йому:" Це Алі Ібн Аль-Хусейн ". Людина почув це і вийшов, готуючись до сутички. Він був упевнений, що імам Саджаді (нехай буде над ним мир) прийшов тільки для того, щоб помститися йому за його вчинки. Коли ал-Хасан ібн ал-Мусанна з'явився, імам Саджаді (нехай буде над ним мир) сказав:

"Брат мій, Ти прийшов до мене і сказав деякі речі. Якщо ти сказав те, що дійсно є в мені, я молю Аллаха про прощення, а якщо ти мене звинувачував в тому, в чому я не винен, я прошу Аллаха пробачити

тебе". Коли ця людина вислухав слова імама (нехай буде над ним мир), він поцілував його в лоб і сказав:

"Звичайно, я звинувачував тебе в тому, в чому ти не винен. Ці слова характеризують мене".

Иршад ал-Муфід, с. 257.

Слова імама Саджаді (нехай буде над ним мир) сильно вплинули на дух цієї людини, вони звільнили його від болю і зробили для нього зрозумілими жести великодушності і каяття.

Імам дав своїм супутникам урок великодушності і поблажливості до помилок інших. Він також продемонстрував їм щасливе покаєння, яке людина відчуває як результат великодушності.

Імам Алі (хай буде над ним мир) сказав:

"Відсутність великодушності - найлютіший з усіх недоліків, а поспішність в прагненні до помсти - найбільший гріх".

Гурар ал-хікам, с. 768.

Священний Коран завжди рекомендує мусульманам завжди бути великодушними:

"І нехай не перестають володіють щедрістю з вас і достатком давати родичам і бідним і виселити шляхом Аллаха, і нехай вони прощають і вибачають. Хіба ви не хочете, щоб Аллах простив вам? Воістину, Аллах - прощає, милосердний!".

Коран 24:22.

Всемогутній Аллах також сказав:

"Чи не рівні добре і зле. Відхиляє ж тим, що краще, і ось - той, з яким у тебе ворожнеча, точно він гарячий друг".

Коран 41:34.

Коли хтось в силах помститися, великодушність - дуже цінна риса. Імам Садик (нехай буде над ним мир) називав її серед достохвальних якостей пророків і благочестивих.

Сафіна ал-Біхар, т. 2, с. 702.

Імам Алі (хай буде над ним мир) розглядав великодушність як краще превентивне зброю проти підступів творять зло:

"Вимовляє своєму братові, здійснюючи добрі вчинки по відношенню до нього, і відводить його злобу, даруючи йому доброзичливість".

Нахдж ал-Балага, с. 115.

Імам Алі (хай буде над ним мир) вказував на важливий факт, що стосується ненависті, в своєму короткому, але красномовно висловлюванні. Він мав на увазі, що злісні люди вражені недоліком милосердя, жорстокість:

"Від спраги помсти найбільше страждає душа немилосердного".

Гурар ал-хікам, с. 178.

3 точки зору психолога,

"Злісний людина легко приходиться в гнів, він -беспощадний ворог; це той тип, який заради своєї найменшої примхи готовий на все. Не дивлячись на хороші манери і легко зникають прояви ворожості, такі люди приховують у собі бурхливий океан ненависті і мстивості - почуттів, готових викинутися як вулкан. Цей вулкан при першій же

можливості вибухає, щоб спалити дотла і живе, і мертве, і ворога, і друга ".

Раванкаві.

Злісні люди пригнічені глибоким і постійним душевним стражданням:

"Душі злісних людей змучені, а їх тривоги численні".

Гуран ал-хікам, с. 85.

Д-р Дейл Карнегі у своїй книзі "Як завоювати друзів і впливати на людей" писав:

"Коли ми приховуємо в своєму серці ненависть і злобу по відношенню до наших ворогів, насправді ми віддаємо їм право розпоряджатися нашою їжею, питвом, сном, здоров'ям, щастям і навіть нашою кров'ю і тиском.

Ми насправді з власної волі змушуємо їх контролювати все це. Наша ненависть до них не завдає їм ні найменшої шкоди, але наше власне життя перетворить в нестерпний пекло ".

Сучасні психологи діагностують психологічні та душевні розлади експериментальними дослідженнями, потім вони намагаються лікувати їх. Свого часу імам Алі (хай буде над ним мир) говорив людям те ж саме:

"Коли лікують совість, з'являється зла воля".

Гуран ал-хікам, с. 490.

Одна з характерних рис злісних людей в тому, що полум'я ненависті в них не гасне, поки вони не помстяться своїм ворогам.

Імам Алі (хай буде над ним мир) сказав:

"Ненависть - це прихований вогонь, який згасає тільки з перемогою".

Гулар ал-хікам, с. 106.

Відповідно до одного психолога,

"Злісні люди змушують слухатися і підкорятися їм за допомогою погроз, докорів і безжальних слів. Такий спосіб досягнення перемоги прийнятий у мстивих людей. Вони навіть розглядають це як легку задачу, в той час як це великий гріх перед Аллахом.

Я знаю армійського офіцера, який одного разу, керуючи машиною, зіткнувся з мотоциклом, веденим одним бідною людиною. У мотоцикліста під заднім колесом була закріплена кошик з двома глиняними глечиками. В результаті зіткнення заднє колесо мотоцикла із закріпленою на ньому кошиком було сильно пошкоджено. Вулиця стала білою від молока, що розлився з розбитих глечиків. Можливо, винен був бідний чоловік, але його положення воістину вимагало милосердя і доброти, а не безжальних образ, які "освічений" офіцер обрушив на нього. Бідняк повзав на колінах від болю, залишивши надію і збираючись вмирати. Він відповідав офіцеру так, як той, будучи багато років тому інструктором, говорив з бідняком, якого давно знав. Роблячи так, він мимоволі демонстрував довго приховану ненависть до владного, недоброму інструктору. Мій друг (інструктор) хотів відчитати бідняка за те, що той наважується так ображати старшого офіцера, але я з приятелем втримали його від цього. Весь вечір того дня, який ми провели у нього в гостях, офіцер, не перестаючи, дорікав собі і нас за те, що йому не дали "помститися" за злочин. Він ніколи не пробачив ні нам, ні собі свою слабкість - то, що він не помстився біднякові! " Раванкаві.

Імам Алі (хай буде над ним мир) сказав:

"Злоба підстьобує гнів".

Гулар ал-хікам, с. 21.

Один психолог також говорив:

"Якщо ви не виконали вимогу злобного людини, він буде засмучений, навіть якщо воно було безпідставним, і не заспокоїться, поки не доб'ється помсти тому, хто не підкорився його волі".

Раванкаві.

Людина знаходить гармонію душі, розуму і совісті тільки тоді, коли він виганяє зі свого серця образ ненависті.

Імам Алі (хай буде над ним мир) сказав:

"Хто викоринить в собі ненависть, матиме легкість на серці і в розумі".

Гулар ал-хікам, с. 666.

Згідно з іншим психолога,

"Чим більше людина уникає надмірного гніву і ненависті, тим більше він захищає себе від нервових розладів, що викликають душевну невірноваженість".

"Селекшн джорнел", розділ психології.

Щаслива людина - це той, хто очищає себе від ворожості і мстивості.

Імам Алі (хай буде над ним мир) сказав:

"Щастя є людині, коли його серце вільне від злоби і ворожнечі".

Гулар ал-хікам, с.399.

Закінчуємо ми на одному важливому моменті -на тому, що в деяких випадках іслам забороняє поблажливість до ряду вчинків. Вірно, що іслам зробив собі за мету встановлення безпеки і порядку, але вважає суттєвим і покарання за вчинки, які є замахом на благо суспільства або його безпеку. Статті кодексів покарань - це права людей, які можуть ними самими використовуватися або нехтувати. Кодекси ж ціпорядок Аллаха для людей.

ГНІВ

ПЕРЕВАГИ САМОКОНТРОЛЯ

Існує багато дивних таємниць, що оточують людська істота: серед них найважливіше місце займають властиві йому розум і воля. Розумсвітло, що позначає долю людської душі в цьому житті. Розум вважається свого роду представником фактичної особистості людини, це блискучий промінь, що висвітлює сторінки життя. Тому без наставительства і нагляду з боку розуму ми не в змозі просуватися вперед по шляху вічно ускладнюється дороги життя.

Людина повинна прагнути контролювати свої почуття, придушувати, або порушувати надмірне або недостатне їх прояв. Розум - це та сила, яка демонструє перед нами переваги здорових почуттів, сила, яка зміцнює хіть і бажання і веде нас до впорядкованого способу життя.

Дійсно, якщо світло розуму висвітлює півкуля наших почуттів, це означає, що промені щастя торкнулися наших душ. І, навпаки, якщо ми поневолені нашими пристрастями, знаходимося у владі прагнень, ми

неминуче втрачаємо силу, скочуємося на стежку поразок, які переслідують нас все життя.

Будучи одним з наймогутніших моральних чинників, найнадійнішим способом досягнення добрих спонукань і благородних прагнень, воля людська виступає мірилом людського щастя. Крім того, воля захищає людину від скоєння негідних вчинків, від падіння на дно життя.

Сильна воля виступає визначальним фактором, гарантом щасливого життя, дозволяє людині протистояти несприятливим впливам, здатним негативно відбитися на його реальному житті. Чим більше зусиль ми докладаємо для зміцнення нашої життєвої сили, тим більше енергії ми набуваємо в боротьбі з розкладанням, тим більше моральної переваги впроваджується в наші душі. І тоді душі наші заспокоюються, сум'яття почуттів поступається місцем умиротворення.

Якийсь західний мислитель наступним чином висловився з даного питання:

"Існує дуже чудове визначення того, що є розум. Розум - це організуюча влада. Це - влада, ніж - то нагадує механізм управління в автомобілі, який не дозволяє чоловікам і жінкам вступати в зіткнення один з одним. Це - система, що поглинає сильні удари і поштовхи, що виникають при раптовому зіткненні машин: вона (система) забезпечує комфорт пасажирам на самій вибоїстій дорозі ".

Злочини - це саме результат поведінки незбалансованих особистостей. Коли індивідуум послаблює контроль над своєю поведінкою, він тим самим послаблює силу і міць своєї волі. І в цьому випадку - у разі втрати своєї ролі як продуктивного елемента буття, руководствуемого

в своїх вчинках розумом - він стає небезпечним для людей, небезпечним для суспільства.

Гнів як би звертає людини в невеликий, бурхливий, але ревучий потік, що біжить серед величезних гір. Люди благородні, що володіють незрівнянним моральним перевагою, подібні величезним річкам, плавно біжать серед боліт і в кінці кінців втікає в моря.

Грубі, бездушні натури потребують сильної волі, в тій волі, яка здатна відкинути їх від душі: бо вони (ці натури) в змозі змусити індивідуум прийняти поспішне рішення в хвилину слабкості або болю, прирікаючи його на нещасливу долю.

РІЗНОМАНІТНІ НАСЛІДКИ ПРОЯВУ ГНІВУ

Психологічним станом, що збиває людину зі шляху істинного, виступає гнів. Захоплюючи людини цілком і повністю, гнів приймає форму зарозумілості і зверхності, усуває бар'єри на шляху до прояву доброї волі, підштовхує його до приниження свого опонента. Завіса гніву затемнює розум, перетворює людину на тварину, начисто позбавлене почуття реальності. У цьому випадку людина починає скоювати злочини, про які він потім шкодує все життя.

Гнів як властивість характеру завжди гідний жалю. Коли доводи розуму доходять до свідомості розгніваного людини, почуття жалю укупі з сильним каяттям западає йому в душу. Навіть тіло його вразливе перед негативними наслідками гніву, бо воно є вмістилищем його душі.

Слід зрозуміти, що сила гніву регулює як добрі, так і злі вчинки, визначає їх моральну сторону. Якщо гнів сильний і проявляється в

хвилини протидії злу, його треба вважати проявом гуманістичного акту.

Прагнення до помсти за завдану зло, часто пов'язане з проявом гніву, наповнює життя людини мороком і сумом. Якщо ми маємо намір за зло платити злом, мстити ворогові, ганьблячи і ображаючи його, то ми повинні змиритися з тим, що більшу частину свого життя нам доведеться провести в суперечках і розбіжностях. Тим самим ми послаблюємо силу волі, підкоряємося обставинам.

Людина завжди схильний до помилок і помилок. Як писав Дейл Карнегі:

"Якщо нам очевидно, що ми заслуговуємо покарання або докору, то чи не краще нам визнати свої помилки? Чи є закид, який ми адресуємо самим собі, більш належним і терпимим, ніж той докір, який адресують нам інші? Що ж: давайте почнемо з визнання помилковості наших дій з тим, щоб позбавити наших недругів їх зброї. Таким шляхом ми на дев'яносто відсотків зуміємо гарантувати, що отримаємо прощення, що зможемо передбачити майбутні

промахи. Кожна людина в стані з легкістю приховати свої недоліки, але саме людина благородна вміє з гідністю і честю визнати свої помилки. Коли ми впевнені в тому, що правда на нашому боці, нам слід підготувати відповідну атмосферу для того, щоб залучити інших на нашу сторону. З іншого боку, Якщо ми помиляємося, то наш моральний обов'язок негайно і недвозначно визнати свою помилку. Визнавши свою помилку, ми не тільки відчуваємо на собі чудові результати свого вчинку, але і набуваємо почуття глибокого задоволення, яке ми навряд чи відчули б в разі помсти".

Прощення вселяє в душу людини світло істинного щастя, хвилі благородних мотивів, тим самим ми піднімаємося над ворогами, примушуємо їх підкоритися своїй волі. Прощення вселяє в нас впевненість, світло любові і сяйво гармонії. Прощення змушує заклятого ворога подолати внутрішній розлад і розбіжності, підштовхує його до гармонізації відносин між людьми.

Знання - це шлях до подолання насильства і поліпшення моралі. Чим більше зростає обсяг знань людини, тим більше розширюється діапазон його мислення, тим більше зростають його сили, здатні протистояти спокусі. Так він стає терплячі і терплячими до людей.

НЕОБХІДНО дотримуватися вчення великих наставників. Найефективнішим способом вилікуватися від хвороби, відомої під назвою гнів, є суворе дотримання вченню великих пророків і імамів. Висновки і укладання людей науки - лікарів, психологів і філософів, звичайно ж, корисні, але і вони не вирішують проблеми позбавлення від такого зла, яким є для людини гнів.

Великі наставники, діючи мудро і послідовно, завжди привертали увагу людей до небезпечних наслідків прояви гніву. Разом з тим вони не забували підкреслювати то величезну перевагу, яке дає людям придушення будь-якого прояву гніву. Імам Садиг (нехай буде над ним мир) говорив:

"Уникайте гніву, бо завинили будете".

Доктор Мардін розвинув його думку в такий спосіб:

"Розгніваний чоловік (незалежно від причини, що викликає його гнів) розуміє безглуздість прояви свого гніву лише після того, як він

заспокоїться: в більшості випадків він відчуває потребу вибачитися перед тим, кого він образив. Якщо вам з кожним разом вдається усвідомлювати безглуздість свого гніву, то в цьому випадку вам вдасться і уникнути небажаних наслідків його прояву ".

Імам Садиг (нехай буде над ним мир) говорив:

"Гнів - це відмова від розуму, всякий нездатний приборкати гнів, нездатний проявити і розум"

Усуль аль-Кафи, т. 2, с. 3-5

Гнів і викликане їм нетерпимість до оточуючих - небезпечне, небажане вплив на здоров'я людини. За спостереженнями лікарів, гнів може призвести до раптової смерті, якщо він досягає певного рівня своєї інтенсивності.

Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Той, хто не стримує свій гнів, прискорює наближення смерті".

Гулар аль-Хікам, с. 625

Доктор Мардін стверджує:

"Невже люди з хворим серцем не усвідомлюють того, що гнів, який в них проявляється, може коштувати їм життя? Вони можуть цього і не знати, хоча і повинні розуміти, що багато, абсолютно здорові люди часто стають жертвами неприборканого гніву, в них проявилось. Крім того, гнів викликає втрату апетиту, нетравлення шлунка, стає причиною нервового розладу, що триває часом кілька годин, а іноді і днів. гнів негативно впливає на функції тіла і душі. Навіть прояв гніву у годуючої матері здатне привести до того, що її моло про стане непридатним для її дитини "

Пірозі ФІКР.

Доктор Манн стверджує:

"Наукові дослідження, пов'язані з вивченням наслідків прояви гніву, виявили зміни в усіх частинах тіла: серця, вени, шлунок, мозок, гланди - у всіх спостерігається відхилення від норми в результаті прояви гніву".

Усуль Раваншіназі. Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Уникайте гніву, бо початок його збуджує у людей насмішку, а кінець - печаль".

Далі він сказав:

"Гнів подібний бушующому полум'я: той, хто пригнічує його, гасить пожежу: той, хто проявляє його, перший згорає у вогні !.

Гурар аль-Хікам, с. 71

Ватажок правовірних, імам Алі (хай буде над ним мир), радив використовувати терпіння як засіб протидії гніву, як спосіб уникнути подальших ускладнень. Він говорив:

"Боріться з гнівом, наберіться терпіння, щоб протидіяти йому"

Гурар аль-Хікам, с. 131 і далі:

"Самоконтроль в хвилину гніву допомагає вам захиститися від здійснення гріха"

Гурар аль-Хікам, с. 462

Іноді бувають випадки, коли в хвилину гніву людина скоює вбивство.

Імам Бакр (нехай буде над ним мир) говорив:

"Чи є на світі більше зло, ніж гнів? На жаль, розгніваний чоловік в стані погубити душу іншої людини і тим самим порушити заборону, накладену Аллахом"

Аль-Вафі, т. 3 с. 148

Посланник Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) радив:

"І якщо хтось із вас відчуває в собі прилив гніву, нехай він сяде, якщо стоїть, то він ляже, якщо сидить. І якщо він все-таки у владі гніву перебуває, нехай зробить він обмивання холодною водою або обмоет, бо пожежа можна загасити лише водою ".

Іхйа аль-Улум, т. 2, с. 151

Доктор Віктор Паші стверджує:

"Якщо дитина впадає в роздратування, охолодіть його гнів, обливши його холодною водою, або обернувши мокрою тканиною".

Рахи Хошбахт Доктор К. Роббин також стверджує:

"Чистота тіла має великий вплив на поведінку. Купання в теплій воді, що здійснюється щодня вранці і ввечері, очищає і розслабляє тіло, усуває втому, повертає апетит. Воно так само пригнічує гнів, викликаний повсякденними клопотами. Таким чином, ми підтверджуємо важливість купання для тіла і розуму ".

Ши Мідані

Як зазначалося вище, Наставники віри залишили після себе дивовижні приклади, які підтверджували правоту їх висловлювань.

Мубарад і Ібн Айша, як про це розповідається в книзі Ібн Ашуба, розповідають про те, що хтось із Сирії, побачивши імама Хасана (нехай буде над ним мир), танцював на коні, почав ображати його. Імам нічого не відповідав йому. Порівнявшись з ним, імам Хасан , радісно привітавши його, сказав:

"О, стара людина! Мені здається, що ти чужинець, і, можливо, сплутав мене з кимось іншим. Якщо ти просиш у мене вибачення, то я дарую його тобі. Якщо ти просиш у мене коня, то і його дарую тобі . Якщо ти голодний, нагодую я тебе. Якщо тобі потрібна одяг, ти і її отримаєш. Якщо тебе позбавили майна, його я тобі дарую. Якщо тебе шукають, дам я тобі притулок. Якщо у тебе потреба в чомусь, я вирішу всі твої проблеми". Почувши слова Хасана , людина закричав:

"І я свідчу, що ти намісник Аллаха на землі. Аллах, звичайно ж, знає, кому доручити своє послання. Ти і твій батько здавалися мені найзлішими істотами з усіх створених Аллахом. Тепер ви стали для мене самими коханими істотами з усіх створених Аллахом".

аль-Манакіб, т. 4, с. 19

ПОРУШЕННЯ ОБІЦЯНКИ

Різноманітні види ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Людина починає усвідомлювати свою відповідальність тільки в тому випадку, коли він в змозі провести відмінність між правим і неправим. Саме тоді він набуває здатність керуватися правилами життя, дотримуватися заповідей, від яких залежить щастя і благополуччя

людини. Іншими словами, він здатний створювати гармонію між своєю поведінкою, з одного боку, і потребами тіла і душі, з іншого.

Виконання матеріальної і духовної відповідальності, покладеної на людину - це необхідність, зумовлена як причиною так і свідомістю, яка спонукає його засуджувати все, що призводить до руйнування системи жіннепорядка. Виконання людиною покладеної на нього відповідальності відіграє величезну роль у розвитку його духовності і світовідчуття. Незважаючи на ряд заперечень, відповідальність-це не рабська залежність, а справжня свобода. Відповідальність накладає на людину необхідність вести себе так, щоб його поведінка відповідала відповідного способу життя. Подання про відповідальність існує стільки ж, скільки існує людина, проте форми її правління різні. Склалася традиція, відповідно до якої передбачається, що людина повинна виконувати покладену на нього відповідальність, якщо він того бажає і в змозі виконати.

Безвідповідальність і порушення правил -це, по суті справи, ігнорування основних законів життя, шлях до злиднів і руйнування. Немає більшого омани, ніж нехтувати інтересами членів суспільства. З цієї причини необхідно прагнути до того, щоб перешкодити нехтування індивідуумом виконання своїх обов'язків перед особою спокуси і спокуси. Люди, які не стояли перед спокусою, ставлять свої особисті інтереси вище зобов'язань перед суспільством і тим самим рано чи пізно виявляються нездатними стати гідними членами цього суспільства.

За твердженням доктора Карла:

"Людина, яка вважає себе право робити все, що йому заманеться, подібний до аж ніяк не орлу, що борознять нескінченне небо, немає, він подібний до бездомному собаці, опинилася перед загаченій машинами вулиці. Таку людину можна було б порівняти з собакою, яка діє відповідно до своїх інстинктів, проте , на відміну від собаки, людина перебуває в ще більшому омані, бо він не знає, куди йти, або як позбутися від навколишнього його небезпеки ".

Ми всі погоджуємося з тим, що природа підпорядковується певним законам. Ми повинні також розуміти, що людське життя підпорядкована слідування законам і правилам. Нам здається, що ми абсолютно незалежні від природи і можемо робити все, що нам заманеться. Ми не можемо навіть допустити думки про те, що підпорядкованість нашого життя певним законам нічим не відрізняється від підпорядкованості руху автомашини певним правилам. Це все одно, що стверджувати, ніби єдиною метою людини є їжа, питво, сон, володіння автомашиною, радіоприймачем і т.д.

Дотримання правил є важливою умовою існування суспільства. Ті, хто спирається на свої особисті здібності, відносяться до явищ життя з точки зору розуму і логіки, а отже, виконують свої зобов'язання. Вони будують своє життя відповідно до законів правди і правоти, виконуючи свої зобов'язання без будь-яких нарікань на труднощі. Якщо якимось чином людині не вдається впоратися з покладеним на нього завданням, він не сумує, бо подібна невдача відбувається з ним лише після виконання ним покладеного на нього відповідальності.

Необхідно прагнути до пошуків щастя, яке вкупі зі спокоєм дається тим, хто неухильно прислухається до заклику совісті. А нагородою

тим, хто несе відповідальність за свої вчинки, служить впевненість в собі, гармонія розуму і совісті.

ЗНАЧЕННЯ ДОТРИМАННЯ клятв і ПРОБЛЕМИ, ЩО ВИНИКАЮТЬ ПРИ ЇХ ПОРУШЕННЯ [1] [SEP]

Однією з найважливіших обов'язків людини протягом усього його життя є дотримання даної їм клятви. Людина влаштована таким чином, що відчуває, з одного боку, почуття каяття при порушенні клятви і, навпаки, почуття задоволення при дотриманні її. При цьому величезну роль в його майбутньому поведінці відіграють життєві принципи, закладені в процесі його виховання. Таким чином, стає очевидною важливість виховання в людині відповідних принципів і навичок, прищеплення йому якостей, які допомагають уберегтися від здійснення поганих вчинків. Відповідне виховання - це ключ до вдосконалення поведінки і способу життя.

Для стійкості моральних принципів вкрай важливе дотримання і повагу всіх усних клятв (домовленостей), даних сторонами, навіть якщо юридичні гарантії відсутні. Порушення клятв розглядається як небажання дотримуватися правил честі і гідності. Як підкреслював Бузарджумехр, "порушення клятви - це відмова від поняття честі".

Той, хто відступає з шляху істинного, тим, хто порушує клятву (домовленість), садить насіння недовіри і жалю в серцях інших людей. Рано чи пізно клятву відступництва накликає ганьбу на голову того, хто порушив дане слово. Не допоможуть при цьому принизливі вибачення і прохання про прощення, бо той, хто один раз порушив

клятву, буде і надалі в очах оточуючих виглядати людиною ненадійним, що не заслуговує на довіру.

Порушення клятв - це, без сумніву, одна з головних причин виникнення непорозумінь і незгоди в суспільстві, ослаблення зв'язків між людьми. Немає сумніву, що в суспільстві, охопленому почуттям недовіри і розладу, послаблюється баланс сил, члени його перестають довіряти один одному, навіть близьким родичам.

Існує тип людей, які не тільки порушують клятви, а й вважають зраду мало не актом розсудливості і необхідності. При цьому вони навіть не соромляться вихвалити свої непристойні вчинки перед іншими людьми.

Виконання цієї обіцянки є важливим і суттєвим для людини, яка прагне жити в гармонії та злагоді з навколишнім світом: воно видається йому базисом щастя, вдосконалення та успіху.

Розповідають, що якимось Хаджадж, захопивши в полон групу хаварнджей, став займатися дізнанням їх проступків і винесенням ним міри покарання. Коли перед Хаджадж в очікуванні вироку постав останній з тих, що провинилися, настав час молитви, і Хаджадж, повернувшись до свого придворному, наказав тому відвезти полоненого до себе додому і привести до нього на наступний ранок.

У шляху бранець звернувся до придворному з проханням дозволити йому провести останню ніч з родиною за умови неодмінного повернення до придворному до найраніших півнів. Після недовгого коливання придворний погодився. Пізніше, вже перебуваючи у себе вдома, придворний уявив, що бранець обдурив його і не повернеться більше. Яке ж було його здивування, коли в обумовлений час бранець

постав перед ним. На питання яким же чином йому вдалося стримати обіцянку, бранець відповів: "Хто визнає велич і силу Аллаха, дає перед ним клятву, той зобов'язаний виконувати дану обіцянку".

Коли придворний розповів Хаджадж історію з полоненим, правитель, відомий перш за все своєю жорстокістю, розчулився до того, що велів відпустити полоненого геть.

Немає більш стабілізуючого фактора у взаєминах між людьми, ніж взаємна довіра між членами суспільства. Міжособистісні відносини ніколи не будуть стійкими, в суспільстві не буде панувати довіра, якщо кожен його член не проявить максимуму відповідальності за дану обіцянку. Це, зокрема, має місце в тих випадках, коли купець зобов'язується вчасно поставити товари своєму клієнтові, коли боржник повертає борг і т.д. При дотриманні цих умов в суспільстві зникає привід для розбіжностей, запанував мир і порядок.

Перш ніж давати обіцянку, людина повинна тверезо зважити свої можливості, утримуватися від обіцянок, які він не в змозі виконати. Навіть в тих випадках, коли з об'єктивних причин та чи інша особа не в змозі виконати дану ним обіцянку, воно несе відповідальність за нього.

ІСЛАМ ЗАБОРОНЯЄ ПОРУШЕННЯ ОБІЦЯНКИ

Людина покликана вести себе розумно, на те він і чоловік. Прогрес в людському суспільстві цілком залежить від згоди між його членами. Очевидно, що кожна особа зобов'язана будувати своє життя і стосунки з іншими, собі подібними людьми на основі правди і правоти: при цьому воно повинно прагнути уникати будь-яких дій, що можуть викликати розлад і незгоду в суспільстві. Слід підкреслити, що якщо

обіцянки і клятви базуються на глибокій моральнорелігійній основі, то їх ступінь дотримання незмірно зростає.

Іслам не сприймає факту порушення обіцянки: більш того, він проголошує його юридично незаконним і неетичним, не дозволяючи навіть тиранам відступати від даного ними слова. Імам Бакр (нехай буде над ним мир) говорив:

"Існує три речі, які Аллах не дозволяє:

Надання довіри правим і неправим.

Виконання обіцянок правими і неправими.

Надання милості батькам, незалежно від

того, чи є вони правими або рації "

Аль-Кафи, т. 2, с. 162

Коран так описує правовірних:

"І ті, хто є хранителями своїх обіцянок і обіцянок".

Коран 23: 8

Посланник Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) вважав порушення обіцянки ознакою лицемірства. Він говорив:

"Існує чотири характеру, які дозволяють називати людину лицемірною. Якщо хоча б одна з них присутня в його характері, то його можна вважати лицеміром до тих пір, поки він не зуміє витравити з себе цю рису. Лицемірства можна вважати людину, що володіє однією з нижченаведених рис:

Бреше, коли стверджує що-небудь. Порушує дану ним обіцянку. Дає клятву, але порушує її. Впадає в лють, сварячись з будь-ким.

Біхар аль-Анвар, т. 15, с. 234

Імам Алі (хай буде над ним мир), звертаючись до Маліку аль-Аштар, писав:

"Утримуйся від самовихвалянь перед підданими, Не обіцяй, а якщо обіцяєш, виконуй дане слово".

Мустандрак аль-Васа, т. 2, с. 85

Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Виконання обіцянки - це близнюк правдивості, і я не знаю кращого засобу для людини, ніж правдивість".

Гуран аль-Хікам, с. 228

Іслам надає особливого значення вихованню дітей. Він роз'яснює батькам їх моральний обов'язок перед дітьми: якщо вони не виконують своїх обов'язків відповідно до запропонованих ісламом моральними нормами, вони не в змозі прищепити своїм дітям почуття поваги до морального обов'язку. "

Дії іноді кажуть сильніше слів. Посланник Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) забороняв батькам порушувати дане їхнім дітям обіцянку.

Він говорив:

"Та не дасть людина обіцянку дав своєму синові, не виконавши його"

Нахдж аль-фасах, с. 201

Доктор АЛІНД говорив:

"16-річний юнак, майже кожен день здійснював грабежі, був приведений до мене для бесіди. Я дізнався, що коли йому було сімвісім років, батько змусив хлопчика подарувати свою іграшку дочки багатія, на якого він працював. Ця іграшка представляла для хлопчика межа мрій, бо він здорово потрудився, щоб добути її для себе. Батько пообіцяв купити йому таку ж іграшку, але з часом забув про свою обіцянку. Зневірений хлопчик помстився своєму батькові, витягнувши з кишені солодощі. через день хлопчик проник до чужого будинку та викрав .несколько речей.

Вилікувати цього юнака мені здається не важкою справою. Можливо, що з часом він став би небезпечним злочинцем, але оскільки він потрапив до мене вчасно, шанси на те, що з нього вдасться зробити розумного, впевненого в собі людини, незмірно зросли " .

Мава Фарзандане Ма

Імам Алі (хай буде над ним мир) вказує спосіб поведінки з друзями:

"Якщо ви приймаєте у себе дуже близького друга, будьте слугою йому, проявіть якомога більше щирості і теплоти".

Гуран аль-Хікам, с. 223

Тільки люди, що володіють вищою моральними якостями, гідні любові і дружби.

Посланник Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) говорив:

"Самим щасливим серед людей є той, хто веде дружбу з добрими людьми:

той, хто не пригнічує інших людей: той, хто не бреше, коли стверджує щось: і той, хто не порушує даної обіцянки. Це саме та людина, чії достоїнства можна вважати досконалими, справедливість - головною рисою, а почуття братерства переважаючим. " На думку доктора Смайлз:

"Коли ви звертаєтеся з людьми, наділеними високими духовними якостями і благородними рисами, ви відчуваєте, як якась непереборна сила закликає до себе ваші душі і помисли. Дружба з тими, хто відрізняється тверезістю розуму, благородством спонукань і досвідом життя, є досить важливим і цінним справою, бо вона (дружба) дає можливість досягти вершин духу, вчить нас поводитися належним чином, правильно думати про інших ".

Завершуючи сказане, повторюємо ще раз, що відносини і зв'язку з добрими людьми вчать нас доброті і шляхетності, бо добрі спонукання подібні джерела світла, що висвітлює всі, що знаходиться навколо нього (джерела).

Таким чином, всі люди повинні нести відповідальність за дані їм обіцянки і клятви.

ЗРАДА

ВЗАЄМНЕ ДОВІРА І ВИКОНАННЯ БОРГУ

Взаємна довіра є важливим елементом існування морально здорового і згуртованого суспільства. Суспільство вважається щасливим і благополучним, якщо відносини між його членами засновані на довірі.

Так, якщо люди виходять за рамки своїх обов'язків і нехтують правами інших людей, вони неухильно котяться на дно життя.

Існують різні закони, що регулюють людські проблеми і взаємини між людьми. Закон покликаний охороняти як суспільство в цілому, так і кожного, окремо взятої людини. Мета цих законів - забезпечити довіру і гармонію в житті людини. Без наявності відповідних законів людина починає нехтувати своїми обов'язками, забувати про свій обов'язок перед Аллахом і суспільством. Людина як істота соціальна не має іншого вибору, крім необхідності звертатися в своєму соціальному оточенні, встановлювати контакти з собі подібними, вступати в різні суспільні зв'язки. Саме на базі цих взаємин виникає і розвивається система прав і обов'язків. Успішне функціонування цієї системи захищає суспільство від розпаду, дозволяє вирішувати будь-які проблеми, що неминуче виникають у взаєминах між людьми.

Незалежно від труднощів і жертв, пов'язаних з виконанням соціальних обов'язків, останні повинні неухильно втілюватися в життя, щоб забезпечити людині щастя і благополуччя. Так, саме людині властиво прагнути до щастя, правда, не докладаючи для цього особливих зусиль. Однак, не дарма кажуть:

"Щастя - це нагорода за чесне виконання своїх обов'язків".

Говорячи про те, що щастя суспільства вище, ніж щастя окремого індивідуума, не можна забувати і про те, що індивідуальне щастя цілком спочиває на соціальному світі і благополуччя.

Очевидно, що недотримання соціальних прав порушує дух соціальної справедливості і привносить безлад в соціальну систему. Кожна

людина повинна нести відповідальність за повагу життя і свободи іншої людини.

Люди, серйозно ставляться до виконання своїх обов'язків перед Аллахом і перед суспільством, як правило, допомагають іншим людям досягти щастя і досягти успіху в житті. Вони також користуються довірою і повагою оточуючих.

Доктор Смайлз стверджує:

"Виконання обов'язків - це найперший обов'язок кожної людини. Той, хто прагне убезпечитися від здійснення непорядних, нечесних вчинків, повинен чесно і відповідально виконувати свій обов'язок. Проте, успіх можливий в результаті тривалої і серйозної боротьби. Виконання обов'язків - це питання людського життя, з першого кроку до останнього подиху. Відповідно: чим більша влада сконцентрована в руках людини, тим більшої відповідальності під час виконання ним своїх обов'язків від нього вимагається".

ЗРАДА І ЇЇ НАСЛІДКИ

Немає сумнівів в тому, що на поширення розкладання і корупції в суспільстві впливають найрізноманітніші чинники. При аналізі факторів, які супроводжують аморалізм і падіння суспільних звичаїв, було встановлено, що домінуючим серед них є фактор впливу зради на розум і свідомість людей.

Нам також вдалося з'ясувати, що небезпека, що загрожує самому існуванню суспільства, його духовності, виходить, в першу чергу, саме від зради.

Зрада робить людину похмурию, змушує його робити помилки, помилятися. Ризик зради посилюється, коли є спокуса, коли чорні думки штовхають людину на низькі вчинки, коли розум і віра поступається місцем миттєву вигоду.

Кожна людина має потребу в тому, щоб йому довіряли. Будь то робочий чи торговець - кожен з них, на жаль, здатний придбати матеріальну вигоду за рахунок зради. І коли це відбувається, цим людям вдається протягом певного часу приховувати від оточуючих дійсне джерело доходів. Однак, з часом таємне стає явним, все розкривається і тоді їм доводиться розпрощатися з довірою оточуючих. Крім того, в результаті подібного безчестя страждає, як правило, престиж того соціального класу, представниками якого ці люди виступають.

Особи, які вчинили зраду, живуть в постійному страху, відчувають постійне занепокоєння, в спілкуванні показують себе закоренілими песимістами.

Слід вважати встановленим фактом, що громадський спокій і порядок залежать від громадської безпеки. Оскільки суспільний розлад і загроза безпеки суспільству виходять з факту зради, то абсолютно очевидно, що воно (зрада) загрожує самому існуванню правового суспільства. Дійсно, коли немає захисту від зради, то не може бути й мови про свободу, братерство, гуманізм.

Зрада не обмежується окремими справами, а охоплює всю сферу діяльності людини. Аналізуючи слова чи вчинки, ми маємо інформацію про точні межі їх, і якщо хтось виходить за їх межі, то це означає, що він вступає в царство брехні і зради.

Кажуть, що колись велика людина порадив своєму синові: "Сину мій, краще бути тобі бідним і бездомним, ніж багатим за рахунок зради. Живи без слави і високого становища, але не заважай іншим досягати висот життя за рахунок наполегливості і боротьби. Терпи біль, виснаження, борошна, але не заважай іншим досягати успіху за рахунок обману і хвастощів.

Утримуйся від дружби з знатними і відомими людьми, прихильності яких домагаються інші люди. Веди побожний і благочестивий спосіб життя, так і живи до самих сивин, але ні в якому разі не роби нічого поганого, за що тобі потім довелося б червоніти. Подякуй Аллаха, віддай Йому належне, але з чистим серцем і почуттям оптимізму".

РЕЛІГІЯ ЗАСУДЖУЄ ЗРАДУ

У Корані Він, слава Йому Всемогутньому, попереджав про зраду:

"Чи не привілей невіри до Аллаха, і апостола, що не привілей невіри до тих, кого ти знаєш".

Коран 8:27

Ватажок правовірних, імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Найгірша з зрад - це зрада близького і відданого друга, порушення обіцянки".

Гуар аль-Хакама, с. 501 Далі

ВІН СКАЗАВ:

"Найгірший з людей той, хто не довіряє: той, хто не ухиляється від зради"

Гуран аль-Хікам, с. 446 Він

же:

"Уникай зради, бо це-найгірший з гріхів: безсумнівно, зрадник повинен згоріти у вогні за свій проступок".

Гуран аль-Хікам, с. 15

Імам Садиг (нехай буде над ним мир) радив одному з товаришів:

"Ніколи не прощайся з нами, не сказавши наостанок дві речі: дотримуйся правдивості, роби довіру і правим і неправим, бо вони (дві речі) - це ключ до співіснування в цьому світі".

Суфінах аль-Біхар, т.1, с. 41

Іслам закликає всіх людей до щасливого життя за умови виконання обов'язку, надання довіри один одному.

Іслам ніяким чином не виправдовує зраду, більше того, він вимагає застосування найсуворіших вироків щодо осіб, які вчинили зраду, бо тим самим він захищає соціальні права і підтримує громадський порядок. Почуття відповідальності - це той самий фактор, за допомогою якого підтримується мир і спокій, зростає і розвивається праведне суспільство.

Будь-який хибний вчинок тягне за собою погані наслідки, які позначаються на моральному кліматі людського суспільства.

Посланник Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) говорив:

"Том, хто здійснює зраду, повинен бути покараний на цій землі".

Нахдж аль-фасах

На думку доктора Роуза Кіна:

"Кожен досконалий мною проступок як би стоїть на моєму шляху, заважає мені відчувати себе щасливим, він руйнує моє уявлення про світ, моє розуміння речей. З іншого боку, будь-який правильний крок, що веде до досягнення істини, допомагає мені здійснити мої задуми і надії" .

Механічна теорія стверджує:

"Дія і протидія рівні" - це формула застосовна і до психології поведінки. Добро і зло однаково протилежним чином діє на людей " .

Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Надання довіри - це найперший обов'язок всіх справжніх віруючих".

Гуар аль-Хікам, с. 453

Віра - це оборонна зброя духу, це той самий фактор, який дозволяє проникнути в душу людини, регулювати його вчинки, поведінку. Віра також підтримує почуття відповідальності - громадського та особистого, оберігає людину від розтлінного впливу негативних чинників, веде суспільство до правди і правоті.

Віра запобігає розпад і зрада в суспільстві, вселяє батькам відповідальність за своїх дітей, за правильне їх виховання.

Імам Зайн аль-Абідін (нехай буде над ним мир) говорив:

"Ви несете відповідальність перед тими, чийм опікуном ви є: ви відповідаєте за його поведінку, поклоніння Всевишньому, щоб із ним вічна слава" аль-Вафі, с. 127

Доктор Раймонд Піч говорив:

"Недостатньо просто дотримуватися релігійних відправлень, бо лише чітке і конкретне виконання повсякденного релігійного ритуалу по відношенню до дітей і їх поведінки здатне впровадити в їхні серця справжню віру.

Дитячі серця і душі відкриті назустріч основам релігійного поведінки, вони готові прийняти ваші поради та настанови. Не обмежуйте їх в оволодінні вірою, яка одна лише допоможе їм врятуватися від омани".

Мава Фареандане Ма Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Безсумнівно люди розумні настільки ж потребують моралі, як урожай - в дощ".

Гулар аль-Хікам, с. 224

Доктор Роббін говорив:

Деякі можуть заперечувати той факт, що такі акти, як ходьба і бесіда є природними дії.

Іншими словами, це - перше, що ми дізнаємося в нашому житті.

Слід знати тим, що розум не допомагає людині придбати хороші манери: більш того, манери іноді керують людиною, перш ніж він усвідомлює їх важливість для себе. Іншими словами, манери не залежить від розуму, скоріше навіть підносяться над ними. Тому мені стає ніяково, коли мати говорить про поведінку свого сина: "Коли він

виросте, він зрозуміє, що таке добре, і що таке погано". Біда в тому, що якщо діти в ранньому віці не придбають правильних навичок, вони не здатні будуть в майбутньому пізнати їх (навички) шляхом розуму і тверезого розуміння. Так, можна говорити про те, що правильні манери - це практичний і найкоротший шлях до праведності. Саме правильні манери та поведінку в суспільстві здатні захистити нас від неробства і пустослів'я, захистити нас від спокус і низинних спонукань: саме розум здатний врятувати нас від ненависті, ворожнечі і образи. Іншими словами, саме зазначені фактори перетворюють нас в соціально збалансованих людей, витравляють в нас почуття зневаги до інших, позбавляють від егоїзму.

Ши Мадані

Незважаючи на всі спроби законодавчим шляхом усунути акти зради і зради, розробити загальноосвітні програми боротьби з цим злом, незважаючи на численні заборони і адміністративні заходи щодо осіб, які вчинили подібного роду проступки, кількість актів зради і зради, загрозливо зростає, набуваючи воістину страхітливий характер.

СКУПІСТЬ

СПІВРОБІТНИЦТВО І СПРИЯННЯ

Цілком природно, що кожна людина має особливі, тільки йому притаманними здібностями і потребує сприяння з боку інших осіб, щоб яскравіше і продуктивніше проявити свої можливості.

Співпраця - це ефективний елемент в процесі розвитку і вдосконалення як особистості, як і суспільства в цілому.

Аллах створив людину як істота свідома: не дивно, що в природі людини закладено прагнення спільно вирішувати поставлені життям проблеми.

Як об'єктивні, так і суб'єктивні чинники висувають перед людиною проблеми, які потребують у своєму рішенні: перед ним постають завдання, які він може вирішувати спільно з іншими.

З огляду на той факт, що соціальні проблеми зачіпають окремого індивіда з багатьох точок зору, представляється можливим порівняти соціальну структуру з будовою людського тіла. Подібно до того як людське тіло складається з різних кісток, природно пов'язаних один з одним, так і суспільство складається з різних частин, пов'язаних воедино. Так, кожен член суспільства повинен усвідомлювати свої основні обов'язки і виконувати свій обов'язок перед ним, з тим щоб суспільство процвітало. Члени товариства повинні використовувати весь матеріальний і духовний талант на благо суспільства.

Разом з тим, мир і благополуччя в суспільстві, подолання всіх труднощів можливі лише при наявності почуття співробітництва і сприяння у взаєминах між людьми. Життя може стати краще, активність людей більш плідної лише за умови співпраці між членами суспільства.

СКУПІСТЬ І ЛЮБОВ НЕСУМІСНІ

Є почуття, що виникають з глибин людської душі, ім'я їм - взаємодія і співпраця між людьми. Суть цих почуттів зводиться до надання допомоги нужденним, сприяння у вирішенні їх проблем. Саме вони

змушують людину реагувати на чужий біль і страждання, надихають його на всілякі жертви.

Доктор Карл говорив:

"Прогрес в будь-якій області вимагає певного самопожертви і щирості: чистоти душі можна досягти лише шляхом принесення в жертву матеріальних благ і слави заради благополуччя і щастя країни.

Самопожертва - це властивість характеру тих людей, які розуміють красу правоти і щиро вірять в Аллаха. Це - люди, які жертвують своїм життям заради торжества справедливості, любові і гармонії в світі.

Розум сам по собі не здатен забезпечити досконалість особистості. Любов, також грає важливу роль в цьому процесі. Це дійсно так, бо душа проривається назовні за допомогою почуттів, в більшій мірі, ніж за допомогою розуму і роздумів.

Кожен, йдучи праведним шляхом, в стані прорватися крізь пелену хмар до яскравого світла, осягнути істину ".

"Скупість - це погана риса характеру людини, практично завжди пов'язана з порушенням моральних і духовних зобов'язань. Скупість принижує людину, накликає на нього хулу в суспільстві. Скупість і егоїзм призводять до того, що всі помисли таку людину концентруються навколо придбання матеріальних благ і накопичення багатства . Тому в своїх діях вони позбавлені свободи думки, позбавлені духовних і моральних цінностей.

Англійський вчений стверджує:

"Деякі люди, через брак інших ідей, сподіваються лише на накопичення багатств і матеріальних благ. Є навіть люди, які не

можуть думати ні про що інше, навіть про знаннях і власному сні, крім як про накопительстве. Ці люди позбавляються можливості досягнути істину, уявляючи, що багатство - це мета, а не засіб " .

Мабуть, існує прямий зв'язок між багатством і скупістю. Більшість багатих людей скупі. Історія показує, що допомога бідним надають, як правило, представники середнього класу, а не багаті.

Є багато багатих людей, які виходять за рамки людяності і гуманізму в результаті надмірного прагнення до накопичення. З іншого боку, людям властива і щедрість - фактор людського єднання. Щедрість - найкраща риса серед всіх інших особливостей людської натури. На багатьох століття прославилася ім'я Хатім Таї, відомого своєю надзвичайною щедрістю.

Цілком очевидно, що щедрість гідна всілякого схвалення, бо вона допомагає бідному полегшити його страждання.

СТАВЛЕННЯ НАСТАВНИКІВ РЕЛІГІЇ ДО СКУПОСТІ

Іслам пронизує всі сфери людського суспільства. Він закликає до жертвності, що дозволяє зміцнити узи любові і милосердя між багатими і бідними. Іслам засуджує скупість і аморальність, забороняє мусульманам нехтувати долею бідних, ухилятися від виплати податків і т.д.

Посланник Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) говорив:

"Немає нічого на світі гірше скупості, і іслам засуджує її"

Нахдж аль-фасах, с. 549

Скупість позбавляє людину відчуття щастя і спокою, заподіює йому біль і неспокій.

Посланник Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) також говорять:

"Найменш гармонійними серед людей слід визнати скупих".

Нахдж аль-фасах, с. 81

Пророк (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) також сказав:

"Уникайте скнарості, бо вона веде до загибелі людей, змушує їх проливати кров даремно, здійснювати святотатство".

Імам Алі (хай буде над ним мир) сказав:

"Я дивуюся, дивлячись на цих жалюгідних скупих, бо вони стають тим бідніші, ніж більш прагнуть до багатства. В цьому житті вони поводяться як бідняки, а в потойбічному світі будуть засуджені як багаті".

Гуран аль-Хікам, с. 497

Англійський учений зазначав:

"Деякі люди виглядають багатими, хоча фактично є бідними. У них є гроші, але вони не в змозі витратити їх на себе. Їх багатство подібно золотому ланцюзі стягнутої навколо їх шиї, вони нічого не дають, крім болю і страждань. У цьому випадку гроші доставляють мука, а багатство - нещастя".

Дар Агуша Куш Баті

Навіть діти скупих виявляють невдоволення своїми батьками. Про це влучно сказав імам Алі (хай буде над ним мир);

"Щедрість людини змушує ворогів поважати його, а скупість ненавидіти його" Гурар аль-Хакім, с. 368 Він також сказав:

"Жадібність і скнарість засновані на сумніві і нестачі довіри".

Доктор Фармер якось сказав:

"Коли щедрість і впевненість в собі, що виникають з гармонії і довіри до себе і оточуючих, поєднуються в одній людині, то його поведінка в суспільстві відрізняється бездоганністю манер і вишуканістю. Зворотна картина спостерігається при відсутності цих рис, коли в одній людині соче таються протилежні якості".

раз Хутбахті

Імам Муса аль-Казім (нехай буде над ним мир) наступним чином роз'яснює значення щедрості в житті людини:

"Щедрі і виховані люди завжди знаходяться під захистом Аллаха. Аллах не покидає їх, він веде їх прямо в рай. Аллах, слава йому, послав на землю не просто намісника свого або пророка, але пророка щедрого".

Фару аль-Кафи, т. 4 с., 38

Однак, коли імам Алі (хай буде над ним мир) бився в бою, його противник попросив у нього шаблю. Імам Алі (хай буде над ним мир) передав йому свою шаблю, що вразило цю людину як ознака надзвичайної щедрості. З цього приводу імам Алі (хай буде над ним мир) з г о м з а з н а ч а в , щ о с к у п і з а в ж д и потребують ідеологічному керівництві, і якщо, з якоїсь причини вони позбавлені

такого керівництва, то вони назавжди залишаться в мережах матеріалізму, поневірянь і скупості.

ЖАДІБНІСТЬ

Про потребу

У земному житті наше існування залежить від задоволення різних потреб, з якими з моменту нашого народження нам постійно доводиться стикатися.

Деякі з цих потреб є найважливішими для нас, і серед них їжа, одяг, житло. Потреби, що забезпечують нашу життєдіяльність, носять цілком природний характер, пояснюючи одвічне прагнення людини добути гроші для прожитку, вирішити з їх допомогою всі проблеми на його життєвому шляху.

У сказаному вище можна виділити ряд важливих моментів. Якщо людина оточений бідністю, він всіма силами прагне позбутися від неї. Якщо людина має добро, його починає долати марнославство і зарозумілість. Якщо людина дуже багатий і повністю себе забезпечує, він виявляється вже в повній владі марнославства і зарозумілості, стає легкою здобиччю злих сил і недобрих спонукань.

Життя приймає найрізноманітніші форми в залежності від особистісних характеристик індивідуума, від сили його розуму і душі. Наприклад, є багато людей, які або так і не зуміли пізнати істину, або ще не досягли того ступеня, яка розділяє благополуччя і небезпека. Розуміння життєвих ситуацій, досягнення щастя вимагає пізнання

таємниць існування, сутності самого себе. Досягти всього цього можна лише спираючись на розум і логіку.

Людина повинна зрозуміти, чому він з'явився на світло і як йому досягти щастя. Він має обрати метод, за допомогою якого він міг би вдосконалюватися відповідно до своїх природним і духовним потребам.

Разом з тим, успіх і щастя аж ніяк не означає того, що людина повинна постійно витратити свої матеріальні ресурси, бо матеріальне - це далеко не самоціль в цьому житті, а людина, в свою чергу, не повинен переступати межу моралі та благочестя в процесі придбання матеріальних благ. На думку доктора Карла:

"Особисті інтереси захоплюють цілком наш розум в тій ідеологічній атмосфері, яку відтворив ліберальний матеріалізм. В наших очах найбільшим благом стає багатство, а успіх, досягнутий нами, вимірюється рахунком в банку.

Суспільство, котре надає пріоритет економічним аспектам свого існування несхильність до високої моралі, що вимагає повної підпорядкованості життя людини законам моральності . Людина, що підпорядкував все своє життя вирішенню економічних проблем, нездатний жити за законами моралі. Немає сумнівів в тому, що саме мораль веде нас до істини, організовує всю нашу фізичну і психологічну діяльність відповідно до норм виробленої людством гуманістичної системи. Моральну перевагу можна порівняти з потужним, послідовно працюючим двигуном. Розлад і незгоду в суспільстві є не що інше, як наслідок аморалізму " .

Кінцева мета всього людського життя - це досягнення духовності. Духовність є найважливішу і значну мету, якої слід домагатися людині. Той, хто душу свою прагнути поповнити духовними цінностями, рідко потребує благах цьому житті, бо духовне задоволення він відчуває в тіні тієї вищої духовності, яка супроводжує його до кінця життя. Такий індивідуум ніколи не проміняє своє духовне багатство на матеріальні блага, якими б великими вони не були.

ЖАДІБНА ЛЮДИНА НІКОЛИ НЕ ЗАДОВОЛЕНА ТИМ, ЩО МАЄ

Заздрість до того, чим володіють інші, являє собою такий психологічний стан, який спонукає індивідуума керуватися протягом всього свого життя виключно завданнями матеріального приобретательства і накопичення.

Схильність до матеріальних благ пишно розквітає на ниві жадібності. Створюючи в душі індивіда складне відчуття повноти життя і щастя, жадібність служить тим фактором, який привносить в душі і життя людей духовну вбогість і животіння.

Доктор Шопенгауер говорив:

"Досить складно визначити ті потяги, які посувають індивідуума до придбання матеріальних благ і багатства. Деякі люди задовольняються невеликими сумами зароблених ними грошей, інші постійно скаржаться на свою долю, ігноруючи величезне багатство, яке належить їм особисто. Таким чином, кожна людина по-своєму встановлює рамки своїх потреб. Величезне багатство в руках багатія

не в змозі ввести бідняка в оману. багатство подібно солоній воді: чим більше ти її п'єш, тим більшу спрагу відчуваєш " .

Дійсно, жадібний ніколи не задовольняється тим, що має. Коли жадібність править в поле вічної сутички, боротьби і нескінченної полеміки, порушує справедливість, безпеку і стабільність в суспільстві. Цілком природно, що в такому суспільстві духовність і вища мораль займають нижчий щабель в ієрархічній системі цінностей.

Деякі люди схильні вважати, що багатство - це джерело виконання багатьох бажань, ось, мовляв чому йому (багатства) приділяється стільки уваги. Однак, на ділі саме бідні зробили найбільший внесок у розвиток світової історії. Письменники, винахідники і вчені були головним чином, вихідцями з бідних верств населення.

Більш того, чим більше багатства, тим разрушительней його сила по відношенню до людей. Наприклад, коли молоді люди раптом успадковують величезні статки, вони зазвичай починають нехтувати навчанням, втрачають інтерес до знань і врешті-решт опиняються на дні життя, так і не набувши будь-яких навичок в професії.

Одного разу багатий чоловік відвідав знаменитого грецького філософа, який заявив йому:

"Безсумнівно, ти з'явився до мене не за знаннями, а для того, щоб дорікнути мені за бідність, хіба не так? Багата людина відповів:

"Якби я дотримувався твоїм шляхом і придбав би знання, у мене зараз не було б багатства, палацу, слуг і т.д." На це філософ відповів:

"Незалежно від того, наскільки б багатий, я набагато багатший за тебе. Мені не потрібні слуги, які мене захищали б, оскільки нікого на світі я не боюся, навіть Цезаря. Ти завжди будеш бідний, бо залежиш ти від волі інших. У мене є розум, задоволеність життям і свобода думати про щось інше, а не тільки про золото і срібло. Всі мої помисли пов'язані з моєю величезною державою, де я живу щасливо і благополучно, в той час як ти проводиш час у заворушеннях і

неспокої. Все, ніж ти володієш, для мене не має ціни. Зате ти заздриш мені, бо ніколи не зможеш, як і я, виконати всі свої побажання і надії. Головне моє багатство, яким ти не володієш - це розум".

Безсумнівно, кожна людина повинна спиратися на знання і розум, а не на золото і срібло, бо лише надії знаходяться в їх владі.

Щастя і незадоволеність життям супроводжують кожній людині, причому кожне з цих миттєвостей змінюється протягом життя індивіда. Кожному випадає щастя і невдача. Одне можна стверджувати з упевненістю: якщо обсяг багатства перевищує потреби людини, безглуздо говорити про багатство як джерело щастя. На думку Сократа, багато людей, які не мають грошей, багатих шат, палаців, живуть в тисячу разів щасливіші за тих, хто є власником незліченних скарбів.

Безсумнівно, жадібна людина - це низький раб, схилився перед світом багатств і грошей. Жадібний чоловік уявляє, що його багатство, якого вистачить на кілька поколінь його нащадків, це його єдина розрада на старості років. Однак, коли смерть непомітно підкрадається до нього і вже стоїть на порозі його оселі, він раптом починає розуміти, що все життя помилявся.

СПРАВЕДЛИВІЙ РОЗПОДІЛ БЛАГ ЗГДНО З ІСЛАМОМ

Закликаючи людей до боротьби і прогресу, іслам висунув серйозне попередження проти фанатичною прихильності матеріалізму. Іслам заявляє, що подібна прихильність заважає людині прагнути до досягнення мети, щастя. Імам Бакр (нехай буде над ним мир) дав наступну характеристику жадібному людині:

"Жодний людина подібна тутового шовкопряда. Чим більше шовкових ниток пряде він навколо себе, тим менше шансів на те, що він виживе, тим більше шансів, що він сам себе задушить".

Посланник Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) говорив:

"Утримуйся від жадібності, бо багатьох до тебе вона погубила. Жадібність зробила їх скупих і рабами своїх звичок: жадібність відкинула їх від інших людей, впали вони в гріхи і спокусу".

Нахдж аль-фасах, с. 199

Імам Алі (хай буде над ним мир) вказував, що злидні і бідність виникали від жадібності:

"Уникайте жадібності, бо вона робить людину бранцем приниження і виснаження".

Гуран аль-Хікам, с. 135

Доктор Мардін говорив:

"Багатство - це не все в житті людини, справжнє щастя не полягає в тому, що збираєш багатство. Однак, багато недосвідчених в життєвих справах люди роблять помилку, коли вірять, що гроші - це

найважливіша річ у світі. Тому вони витрачають все своє час і помисли на пошуки і придбання благ, замість того, щоб зайнятися чимось іншим, більш важливим і значним для людини. Це вкрай сумне оману, в результаті якого багато людей врешті-решт впадають у злидні. Ми боремося за те, щоб мати палаци, машини, наряди, вважаючи, що це є щастя: однак, на ділі вони несуть нам одні розчарування і позбавлення".

Хіштан Сази Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Жодний людина представляє собою жалюгідне видовище".

Гурар аль-Хікам, с. 50

Ісламська релігія справедливо розподіляє матеріальні і духовні блага, вона характеризує здоровий дух і тіло. Люди, які сповідують іслам, ведуть розумний і праведний спосіб життя, бо вони розуміють суть божественного одкровення.

Задоволеність своїм становищем в житті - величезне благо, що дозволяє порівнювати свої потреби, уникати надмірностей. Людина, задоволений тим, що має, щаслива людина, бо досяг своєї етичної мети.

Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Найкращим засобом досягнення щастя є задоволеність життям і благочестя, позбавлення від жадібності і скнарості".

Гурар аль-Хакім, с. 255

Він також вказував на духовний і психологічний розлад, спричинений жадібністю:

"Той, хто проявляє жадібність, страждає невиліковною хворобою!".

Гурар аль-Хікам, с. 544

Доктор Мардін сказав:

"Деякі думки, що виникають через жадібність, жадібність і інших психологічних реакцій не тільки несприятливо впливають на тіло людини, але і розкладають його душу. Жадібність і скнарість руйнують все справді людське в нас".

Пірозі ФІКР.

Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Жадібність розкладає душу, принижує релігію, руйнує молодість".

Гурар аль-Хікам, с. 77

Посланник Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) наступним чином показував лиха і нещастя людини, викликані його жадібністю:

"У жодного людини є сім найгостріших проблем:

1. Занепокоєння, що руйнує його тіло, що доставляє йому масу незручностей;
2. Нескінченна депресія;
3. виснажений, від якої рятує тільки смерть;
4. Страх, безпричинно тривожить його протягом усього життя;
5. Печаль, що супроводжує всі його помисли;
6. Відчуття Божої кари, від якої його може врятувати лише Аллах;
7. Покарання, від якого немає порятунку ".

Мустак аль-Васа, т. 2, с. 435

Жадібність, безсумнівно, веде людину на дно життя, принижує його.
Імам Алі (хай буде над ним мир) говорив:

"Жадібність - це мотив до скоєння поганого вчинку".

Гуран аль-Хікам, с. 16

Він (нехай буде над ним мир) також говорив:

"Жадібність завжди скаржиться на брак".

Гуран аль-Хікам, с. 360

Доктор С.М.Колест говорив:

"Крадіжка - це наслідок жадібності, Злодії крадуть те, що їм не належить з тієї причини, що вони жадібні. Той, хто краде товари у купця, надходить так тому, що він обуреваем прагненням володіти чужими речами. Таким чином, жадібність змушує злодіїв красти".

Ши Мідані

Зі сказаного вище можна зробити висновок, що жадібність можна вилікувати лише вірою в Аллаха і Судний день. Лише зміцнюючи свою духовність і удосконалюючи моральний дух, можна домогтися щастя і задоволення в житті.

СУПЕРЕЧКА

РАДИКАЛЬНА ЛЮБОВ ДО САМОГО СЕБЕ

Заздрити матеріального добробуту -властивість людської натури, інстинктивне почуття, закладене в людині з моменту його народження. Це той самий спонукальний мотив, який дозволяє йому постійно

боротися і захищати себе. Цей інстинкт дозволяє людині уникати загрожують йому небезпек, зате привертає чималими вигодами. Таким чином, людина як би виступає заручником психологічного стану, що охоплює його на шляху просування до успіху. Даний феномен відіграє величезну роль у підвищенні рівня людської цивілізації.

Людського щастя можна досягти, якщо люди, які борються за нього, вживають запобіжних засобів від непомірного марнославства і зневаги: в той же час він повинен уникати ситуації, що перетворює його в раба своїх потреб. Отже, щоб домогтися тих вимог, які диктуються інстинктом, поряд з гідними похвали рисами особистості і піднесеними моральними якостями, необхідно в кожній галузі життя керуватися розумом і твердим розрахунком, бо саме розумом повинен керуватися людина. Розум - це той фактор, який охороняє особистість від прояву надмірностей з одного боку, і бідність спонукань, з іншого він дозволяє поглянути в удосконаленні людини, оберігає нас від збивання зі шляху істинного, дозволяє критично поглянути на реальність.

Якщо інстинкт любові до самого себе виходить за межі помірності і робить нас екстравагантними, він протилежним чином впливає на розум людини, заважаючи йому тверезо поглянути на реалії. Той, хто став жертвою подібної психологічної агресії, з часом неминуче тоне в болоті помилок і розладу. Разом з тим даний інстинкт можна розпізнати лише в тому випадку, якщо він проявляється в екстравагантних вчинках людини. Отже, головною метою критики любові до самого себе є виявлення недоліків і невідповідностей, порушуваних інстинктом і відкидала розумом.

Успіх, так само і невдачі в житті індивідуума, співвідносяться з його духовним і моральним станом. Моральний крах, що виявляється на різних етапах людського життя, часто виникає з проблем, пов'язаних з непомірно збільшеними і не виправданими потребами.

Людині з народження дані численні таланти, він прагне іти за покликом своїх нахилів. Однак, немає нічого складнішого для людини, ніж підпорядкування своїх інстинктів або потреб вимогу розуму, в тому числі любові до самого себе, марнославства і зарозумілості.

Таким чином, ми повинні докласти додаткових зусиль для приборкання інстинкту, бо ми опинимося не в змозі удосконалювати свій розум і манери. Без самоконтролю ми не в змозі вести гідний спосіб життя.

ЧОГО МИ ДОМАГАЄМОСЯ, КОРИСТУЮЧИСЬ АРГУМЕНТАМИ

Успіх в соціальному спілкуванні прямо пов'язаний з дотриманням певних правил, на знанні яких ми повинні будувати своє життя і поведінку. Це обумовлено тим, що людина і його поведінка із собі подібними, знання ним свого обов'язку перед суспільством, в тій чи іншій мірі є вирішальним для забезпечення благополучного або, навпаки, нещасливого існування.

Потреба в гармонійних відносинах з навколишнім світом - це риса глибоко укорінена в людській натурі. Кожен індивідуум прагнути до любові і гармонії, він відкидає самотність і усамітнення. Однак, якщо йому не вдається досягти згоди між розумом і душею, він виявляється нездатним жити в мирі та любові з іншими і з самим собою.

Світ, гармонія і співпраця є суттєвими факторами функціонування морально здорового людського суспільства: так само, повагу прав і почуттів інших людей - необхідна умова конструктивної взаємодії. Люди, позбавлені зазначених рис страждають від дисбалансу у взаємовідносинах з іншими людьми, в них ослаблені почуття любові і гармонії.

Однією з негативних рис, несприятливо впливають на почуття людей, що руйнують узи любові між ними, є спробами диспуту, заперечування чужої думки. Особи, що вступають в суперечку, повинні усвідомити, що виникає в процесі диспуту надмірна любов з своєї особистості є тим зрадницьким інстинктом, який підриває цілісність особистості, думка про нього в очах оточуючих.

Той, хто сперечається людина для втамування свого марнославства виступає проти будь-якого висловленої думки, прагнучи своїми аргументами, часто заснованими на помилкових передумовах, зруйнувати особистість опонента. Іншими словами, він намагається створити видимість уявної переваги над людьми, хоча і змушений часто приховувати свої справжні наміри під пишними фразами і порожніми разглагольствованим.

Більш того, в цьому випадку не слід нехтувати реакцією опонента, бо коли йдеться про почуття гордості індивідуума, очевидно, що він повинен реагувати відповідним чином на зроблений щодо його випад. Отже, він може використовувати будь-яку можливість для відплати, користуючись усіма можливими засобами. Якщо така риса притаманна цілій нації, то вона може привести до розриву в способі мислення і манері поведінки.

Якийсь учений наступним чином прокоментував дану проблему: "Розум - це блискучий промінь, що веде людство геть від темряви нецтва, що рятує його від проблем. Ми часто хвалимося тим, що ми є єдиними істотами, що володіють розумом. На підтвердження своїх думок ми доводимо, що з допомогою розуму ми прийшли до розуміння суті речей, їх викликають, наслідків, ними викликаних. Горе нам, якщо ми спробуємо пізнати істину шляхом суперечок і диспутів, бо результати, отримані внаслідок дискусій, нічого не значать, лише приво дя в сум'яття наш розум. сперечається людина виявляє своє невігластво: йому ніколи не вдасться переконати іншого у своїй правоті, змусити його прийняти свою точку зору.

ПОБІЖНИЙ ПОГЛЯД НА НАСТАВЛЕННЯ АВТОРИТЕТІВ

Іслам уважно аналізує всі аспекти соціального життя, досліджує кожний елемент любові і гармонії, піддаючи різкому засудженню все, що породжує розлад між мусульманами, розхитує фундамент їх єдності. Великі релігійні наставники вказали шлях, яким пішли всі справжні правовірні, вказали способи захисту їх душ від непристойності, мороку і невігластва.

Посланник Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) говорив:

"Слід визнати чесною, коли людина слухає свого брата, який говорить з ним".

Нахдж аль-фасах, с. 633

Імам Бакр (нехай буде над ним мир) говорив:

"Вчися уважно слухати, також, як ти вчишся добре говорити: не перебивай мовця".

Наставники релігії неодноразово критикували всякого роду суперечки, нагадуючи людям про негативні наслідки диспутів. Ось чому вони закликали правовірних ухилятися від вступу в будь-які суперечки, навіть в тих випадках, коли правота їх була очевидна.

Імам Садиг (нехай буде над ним мир) говорив: "Хто вірує ніколи не спіткає суги своєї віри, якщо не відмовиться від звички вихваляти свою правоту".

Сафіна аль-Бахар, т.п, с. 522

Ніхто в суперечці не здобуває перемогу. Імам Хаді (нехай буде над ним мир) дає такі поради тим, хто сподівається перемогти своїх суперників в суперечці: "Вихваляння своєї правоти вносить розлад у стосунках між людьми".

Доктор Дейл Карнегі писав:

"У кожних десяти суперечках між якими виник спір особа вважає себе переможцем, в дев'яти з них стверджуючи, що його опоненти не праві. Так, ви тішитесь своєю перемогою, але задумалися ви хоч раз про стан духу своїх опонентів, адже ви перетворили їх в невігласів, залишили шрам на їх серце . Суперечка-далеко не найкращий спосіб переконати оточуючих у своїй правоті, змусити їх думати також, як ви. Суперечка цілком можна замінити витонченим радою і миролюбним підходом до вирішення проблеми. Людині належить в першу чергу перейнятися симпатією до свого опонента ".

Посланник Аллаха (хай буде над ним і його нащадками мир і благословення Аллаха) говорив:

"Не прагніть замінити відсутність доброзичливості хвастощами, перестаньте хвалитися, бо це мало що вам дасть. З іншого боку, воно може викликати ворожнечу між братами", **Знаменитий доктор** **якось сказав:**

"Сперечатися з приводу будь-якої проблеми -бесполезное заняття, бо воно не дасть ніяких переваг жодній зі сторін. Наведені в процесі суперечки аргументи надають зворотний вплив на опонента. Так, як би ми не намагалися переконати його, він залишиться при своїй думці. Один необережний слово може навіки зруйнувати дружбу і любов між людьми. Крім того, в суперечці жодної зі сторін не вдасться змусити іншу сторону прийняти свою точку зору".

Дар Джостоджун Кушбахті між якими виник спір зазвичай відчують надзвичайне хвилювання в своєму серці. Тому приводу імам Садок (нехай буде над ним мир) говорив:

"Уникайте суперечок, бо вони погано впливають на серце, збуджують важкі почуття".

Суль аль-Кафи, т. 1 с. 452

Таким чином, строго дотримуючись божественному ісламському вченню, ми прокладаємо шлях до духовної революції, до досягнення вищої людської моралі. Аллах в цьому наш найкращий помічник. Всі ми цілком і повністю залежимо від його волі.